EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

TRIŞORUL

INTRODUCERE.

Cititorul cărţilor lui Edgar Wallaee are sentimentul cunoaşterii autorului deoarece acesta aduce foarte mult din el însuşi în fiecare pagină: părerile, simpatiile şi antipatiile sale, dar, mai presus de orice, simţul umorului.

După părerea lui, scrierile oricărui autor trebuie să fie extrase din realitate şi de-a lungul vieţii a acumulat o bogată experienţă în diferite domenii, lucrând ca: lăptar, infirmier, poliţist, corespondent de război, editor, publicist, proprietar de cai de curse, director de film, dramaturg şi scriitor.

Ca reporter la „Daily Mail”, Edgar Wallace a acumulat experienţă despre crime, criminali, procese şi a învăţat cel puţin două lecţii practice – economia de cuvinte şi capacitatea de a le da o finalitate.

În cărţile lui a creat lumea marilor criminali, dar şi a escrocilor mărunţi; lumea crimei şi a jafului; o lume în care binele triumfă şi care confirmă că este imposibil să nu fii emoţionat de stilul palpitant al lui Edgar Wallace.

„Trişorul”, publicat prima oară în 1928, este o poveste cu crime, tipică pentru Wallace, trecând de la cursele de cai prin bursa de valori spre un final antrenant, pe docurile Londrei.

PENELOPE WALLACE

Trăiau cândva un antrenor neînsemnat de cai de curse şi un jocheu care ajunseseră într-o mare încurcătură. Un alt personaj implicat în istoria asta era un agent de pariuri cu o reputaţie dubioasă. Scandalul s-a iscat în jurul unui cal,

numit Ectis, favoritul cupei Royal Hunt. Atât jocheul cât şi antrenorul erau deja suspectaţi; erau pe punctul de a primi avertisment şi de a fi excluşi de la curse aşa încât nu-şi mai puteau permite nici un risc.

Disputa era dacă să menţină calul în starea în care se găsea şi să-l antreneze ca de obicei, sau, cum sugera jocheul, să elimine orice risc printr-o doză mică de drog dată calului înainte de cursă. Amândoi se puteau aştepta la complicaţii şi neplăceri; dacă lăsau în pace calul, jocheul ar fi fost cel învinuit, iar dacă administratorii ar fi bănuit că animalul fusese „doftoricit" şi era verificat, antrenorul ar fi fost, mai mult ca sigur, îndepărtat de la curse cu violenţă.

În cele din urmă, antrenorul şi-a ales propria variantă. Ectis urma să fie scos în cursă „descoperit". Agentul de pariuri care le făcea jocul a făcut publicitate calului aducându-l din situaţia de favorit în poziţia a doua, a treia, apoi a fost lăsat în voia sorţii până când a ajuns la cota 100 la 6.

— Nu mai înţeleg nimic, îi spuse antrenorul proprietarului cu o zi înaintea cursei. Calului nu i-a mers mai bine nicicând d-le Braid.

Dl Braid trăgea îngândurat dintr-un trabuc şi ochii lui negri îl fixau pe antrenorul cel scund cu chip zbârcit. Era nou „în horă" – cel puţin în Anglia – un om comod, docil şi foarte bogat. Nu avea amici printre cei de la curse şi oamenii experimentaţi în acest domeniu îi urmăreau cu multă curiozitate figura suplă cu păr negru, încărunţit pe alocuri şi cu o faţă prelungă, palidă. Fără să îl compătimească, aceştia îşi exprimau regretul că o „moacă" atât de valoroasă a căzut pe mâinile lui Lingford, antrenorul, şi ale inconştientului său partener Joe Brille, jocheul.

Dar Braid nu avea nici un motiv aparent să-şi plângă de milă. Avea o căsuţă drăguţă la Ascot unde locuia singur chiar şi în timpul săptămânii, dar se simţea bine în singurătate. Îl puteai vedea în anumite societăţi fumându-şi

distant ţigara, privind în gol. El paria rar şi pe sume modeste; nu-l contrazicea pe antrenor şi nu îl urmărea pe jocheu. Aveai impresia că era sătul de cursele de cai.

— Probabil, spuse el tărăgănat când antrenorul termină, probabil agenţii îşi închipuie altceva.

— Aşa-i, d-le – ei cred că Denford Boy este o certitudine.

Lingford regreta chiar că nu-l putea conduce pe Ectis spre victorie – ar fi făcut o avere. Dar el îi datora o groază de bani agentului care publicita calul şi ar fi însemnat ca acesta să piardă mai mult de două mii.

Cu o oră înainte da începerea alergării în cupa Royal Hunt, Anthony Braid îl luă deoparte pe antrenorul său.

— Calului meu i-a cam scăzut cota, remarcă el.

Lingford observase şi el acest lucru.

— Da, domnule – cineva a pariat pe el în tot ţinutul.

Şi pe Lingford îl deranja „chestia" asta deoarece în dimineaţa aceea agentul de pariuri implicat îl acuzase de înşelătorie,

— Da, zise Tony Braid, cu vocea lui gravă. Eu am pariat pe el prin toată ţara! Sunt pe punctul de a câştiga treizeci da mii de lire.

— Chiar, domnule?

Antrenorul se simţi uşurat. La început crezuse că era vorba de un complice de-al lui Brille şi că jocheul îl înşelase şi pe el.

— Ei bine, veţi avea răsplata banilor cheltuiţi. Brille zice că…

— Nu mă interesează ce zice Brille, spuse proprietarul încet. Nu el va alerga. Am adus un jocheu din Franţa! Şi, domnule Lingford, mi-am schimbat şi antrenorul. Personal i-am predat calul domnului Sandford de vreo oră şi dacă te apropii de el, te dau pe mâna administratorilor. Pot să-ţi dau un ultim sfat?

Uimit, antrenorul nu reuşi să-i dea răspuns.

— Sfaturile mele, spuse Anthony Braid, sunt de fapt două. Unu: du-te în arenă şi pariază pe Ectis. Vei câştiga destul ca

să-ţi ajungă tot restul vieţii, deoarece nu cred că vei mai antrena vreun cal vreodată, şi doi: să nu încerci niciodată să-i înşeli pe cei „licenţiaţi” la bursa din Johannesburg. La revedere!

Ectis câştigă cu trei lungimi, iar dl. Anthony Braid dobândi un nou pseudonim în rândul gloatei rău famate de la curse. El care fusese cunoscut drept „Tipul” şi „Figura” (nume de altfel sinonime) va fi numit „Trişorul”. Şi numele ăsta îi venea ca turnat. El îi fusese aruncat într-o zi, în biroul său din City, când reuşise să-l „prindă” pe Aaron Trosky, de la Societatea pe Acţiuni Trosky cu considerabila sumă de cincizeci de mii. Nu e mai puţin adevărat că şi Trosky, în virtutea credulităţii lui naive, încercase să-l „prindă” pe dl. Anthony Braid cu o sumă mai mare, într-o afacere de drepturi în exploatarea minieră, dar asta nu avea nici o importanţă.

— Eşti un Trişor, nimic altceva, hohoti Aaron cu vocea sugrumată. Aşa ţi se spune şi asta eşti!

— Ieşi şi închide uşa, îi zise Anthony.

Nepotolit după experienţa lui Trosky, un oarecare Felix Fenervy îi făcu Trişorului o propunere în domeniul exploatării platinei. Se credea foarte isteţ. Anthony examină hărţile, citi raportul destul de incomplet ce fusese întocmit de inginerii firmei (ei nu ar fi putut să-l înşele nici măcar pe un funcţionăraş de pe strada Commissioner) şi îl invită pe domnul Fenervy la masă. Anthony avea şi el o propunere în afacerea cu platina, o fâşie de pământ secătuit din Rhodesia de Nord. De ce să nu unim cele două teritorii şi să formăm trustul „Consolidated Platinum”, sugeră blajin Tony. Vom obţine astfel profit integral din ambele fundaţii. Ideea îl înfierbântă pe Fenervy. Dimineaţa următoare îi plăti „victimei” sale suma de douăzeci şi trei de mii de lire direct în bancă, fiind sigur că va scoate bani buni.

Acestea se puteau spune despre Anthony Braid, omul a cărui bogăţie nu o putea evalua nimeni în afară de bancherul lui, până în dimineaţa în care veni în vizită la cel

ce avea să-i închidă uşa în nas; cel pe care Anthony îl iubea, dar care nu ţinea la el, ba dimpotrivă, prezenţa lui îl irita. Faptul că Tony Braid îl plăcea sau nu pe Lordul Frensham era mai puţin important, oricum sentiinentele lui se îndreptau spre un alt membru al familiei. Lipsa de bunăvoinţă a Lordului Frensham sau ura lui Julian Reef îl lăsau total indiferent.

— Anthony Braid, domnule, îl anunţă majordomul.

Lordul Frensham se rezemă de spătarul fotoliului masiv, din spatele biroului său, îşi trecu degetele tremurânde prin părul bogat, cenuşiu şi se încruntă.

— Oh, mormăi el; apoi, dând din mână nerăbdător, spuse: în regulă – pofteşte-l înăuntru, Charles!

Un bărbat cu umeri drepţi, neîngrijit îmbrăcat, neras în acel moment, cu trăsături puternice, mâini mari, voce hârâită şi lipsit de maniere, acesta era al optulea conte de Frensham. Un om îndărătnic, dar cinstit, care intrase în City ca să îndrepte situaţia averii familiale, care de fapt cu greu mai putea fi salvată; datorită naturii lui simpe şi iubitoare, îi era greu să lupte continuu, în situaţii în care nu încăpea mila.

După ce Charles plecă, el trase un sertar şi scoase un dosar umflat de documente, îl deschise şi îl răsfoi filă cu filă. Dar gândul nu îi era la afacerile companiei petroliere „Lulanga Oils”; el încerca să-şi contureze în minte un răspuns definitiv şi imbatabil la propunerea ce urma să-i fie făcută în următoarele minute.

— Anthony Braid, domnule.

Bărbatul care intră în bibliotecă avea o ţinută perfectă făcând dovada că beneficia de un croitor bun şi un valet grijuliu. Constituţia lui suplă îţi dădea iluzia unei staturi înalte. Haina de culoare neagră era bine croită; vesta cenuşie avea nasturi de onix; pantalonii (în dungi) aveau dunga ca lama cuţitului. Anthony Braid avea, la patruzeci de ani, o statură dreaptă ca ţeava de puşcă. Avea părul aproape negru, ceea ce îi sublinia paloarea feţei prelungi,

dar plăcute. Ochii îi erau negri şi enigmatici. Stătea în picioare, fixându-l cu privirea pe Frensham şi până când rămăseseră singuri nu rosti nici un cuvânt.

— Ei bine? îl provocă Frensham nerăbdător. Stai jos, te rog, Braid.

Braid îşi puse meticulos pălăria, mănuşile şi bastonul pe o măsuţă, îşi ridică genunchii pantalonilor cu o oarecare lentoare şi se aşeză.

— Ce dimineaţă minunată, zise el. Avea o vocee profundă şi clară şi un zâmbet dezarmant. Sper că sunteţi bine, d-le Frensham – şi Ursula?

Lordul Frensham nu se arătă dispus să discute despre vreme şi nici despre fiica lui.

— Am primit scrisoarea ta, spuse el mârâit, şi să-ţi spun drept, cred că e mai degrabă o…, ă…

— Impertinenţă, aprecie Braid, cu o clipire fantomatică.

— Exact, îi răspunse celălalt brusc. Dacă nu chiar mai rău. Ceea ce îmi spui tu, de fapt, e că Julian Reef, care nu îmi este numai nepot, dar şi director-asociat, „manipulează” Lulanga Oils – că face totul să mă ruineze. Să-ţi spun drept, Braid, am fost surprins că ai pus pe hârtie o acuzaţie atât de monstruoasă. Fireşte, nu-i voi arăta lui Reef scrisoarea ta, altfel…

Ochii negri ai domnului Braid scânteiară.

— De ce să nu-i arătaţi scrisoarea? întrebă el cu blândeţe. Nu mi-e frică de vreo acţiune calomniatoare. Am vreo şase sute de mii de lire – poate ceva mai mult. Nici un corp de juraţi nu a pedepsit vreodată cu daune atât de mari. Îmi va rămâne suficient pentru a trăi.

Interlocutorul său îl dojeni.

— Chiar aşa – dar nu ăsta-i genul de publicitate pe care-l doresc. Voi fi sincer cu tine, Braid. Cineva „manevrează” capitalul ăsta – preţurile scad zilnic – şi acel cineva eşti tu! Nu mă-ntrerupe, te rog! Ai o anume reputaţie – un pseudonim.

— Trişorul, murmură celălalt. Sunt foarte mândru de el. E numele pe care escrocii îl dau celui ce nu poate fi prins. Şi iubitul meu prieten Reef a încercat să mă prindă de atâtea ori!

— Eşti omul „curselor”, ai o anumită reputaţie.

Bărbatul cu ochii negri îl întrerupse din nou.

— Spuneţi „dezgustător” dacă asta vă face plăcere. Nu-i tocmai adevărat, dar dacă uşurează lucrurile, puteţi spune, bunul meu domn Frensham, „dezgustător” ca o alternativă – v-aş sugera chiar „sinistru”.

Gesturile domnului Frensham îi trădau nervozitatea.

— Poate că nu-i adevărat – dar aşa stau lucrurile. Pentru cei mai mulţi eşti Trişorul şi nu Tony Braid. Nu-mi poţi pretinde să cred că cel mai bun prieten al meu face eforturi să mă ruineze – mă trădează atât pe mine, cât şi pe ceilalţi de la firmă.

Trişorul zâmbi, scoase din buzunar o tabacheră de aur, îşi arcui sprânceana întrebător şi înţelese aprobarea celuilalt. Îşi aprinse ţigara tacticos şi puse deoparte chibritul.

— Nu vi se pare curios faptul că ar fi o grosolănie din partea mea să dau vina pe prietenul dumneavoastră dacă eu aş fi cel vinovat? Dacă eu sunt „Trişorul”, cum aş putea face ceva atât de lipsit de tact şi să acuz un om în care aveţi încredere? Acordaţi-mi credit.

Uşa se deschise brusc şi îşi făcură apariţia două persoane. Elegantul domn Braid se ridică la vederea fetei. Frumuseţea Ursulei Frensham îi tăie respiraţia. Venind spre el cu mâna întinsă, ea surprinse încântarea din privirea lui.

— Tony, ce rău eşti! spuse ea. N-ai venit să ne vezi de luni de zile.

Ea nu observă încruntarea dezaprobatoare a tatălui său, dar sesiză că tânărul care o urma în cameră nu zâmbea deloc.

— N-am venit deoarece n-am fost invitat, spuse Tony Braid. Nimeni nu mă iubeşte, Ursula. Sunt un paria pe faţa

pământului.
— Nu vorbi prostii, mormăi Frensham.
Domnul Reef, surprins pe moment la apariţia atât de neaşteptată a omului pe care-l detesta, îşi recăpătă zâmbetul.
Zâmbea mai tot timpul, cu faţa lui stacojie, cu părul bogat, castaniu, etalându-şi dinţii minunaţi. Arăta neobişnuit de tânăr, în ciuda celor treizeci de ani ai săi şi avea obiceiul copilăresc de a trânti adevăruri supărătoare. În special adevăruri care trosneau ca pocnetul biciului şi nici măcar zâmbetul lui deschis şi satisfăcut nu domolea usturimea lor. Uneori ele păreau doar vorbe goale.
— Prostii! – te autocompătimeşti, Braid. Voi, indivizii de cincizeci de ani, puteţi să vă păstraţi părul ca smoala şi supleţea nebănuită a trupului, dar n-o să reuşiţi să nu fiţi plictisitori, bătrâne! Mai demult te invitam la petreceri – dar, Doamne, o vară secetoasă e pătură umedă în comparaţie cu tine.
Trişorul rămase impasibil.
— Petrecerile tale mă plictisesc, spuse el liniştit, şi când mă plictisesc devin ursuz. Am renunţat la ele la cea de-a treizeci şi noua zi de naştere, anul trecut. Nu-mi plac nici prietenii tăi.
Julian Reef zâmbi palid.
— Nu fiţi caţe, le reproşă Ursula. Tată, invită-l pe Tony la masă, astăzi. Şi, Tony, vezi cum te porţi!
Lordul Frensham era evident stânjenit.
— Nu-l pot invita pe Braid la masă deoarece eu mănânc la club astăzi, zise el. Şi-apoi, Ursula dragă…
El se opri.
— Aveţi afaceri de discutat – şi, tată, încă nu te-ai ras.
Ea îl salută pe Tony şi ieşi. Julian Reef se uita când la unul, când la celălalt.
— Cred că vă deranjez!
Tony Braid răspunse:

— Nu. Asta te priveşte şi pe tine. Arată-i scrisoarea pe care ţi-am trimis-o, Frensham.

— N-am să fac asta, rosti scurt Frensham. Ţi-am mai spus-o.

— Că nu vreţi scandal, zise Tony încetişor; şi vă asigur că nu va fi scandal.

Merse încet până la birou şi începu să bată uşor cu degetele pe marginea lăcuită, accentuând fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Până în urmă cu şase luni eram prieteni foarte buni. Cred că v-am ajutat în multe privinţe. Am cunoştinţe mai serioase în tranzacţiile financiare decât d-voastră. Dar să nu credeţi că vreau să mă scuz sau că vă reproşez ceva. Până acum vă vizitam şi nu aveaţi nimic împotrivă că mă întâlneam cu Ursula. Şi pe urmă m-aţi anunţat să nu mai trec pe aici, cerându-mi să nu mă mai întâlnesc cu fiica d-voastră. Azi dimineaţă aţi descoperit că unii aventurieri din lumea curselor îmi spun Trişorul – lucru pe care-l cunoaşteţi de ani de zile! Mi-aţi reproşat că vă „înstrăinez” capitalul vânzând acţiunile Lulanga Oils fără să ştiţi. Am anulat acuzaţia afirmând categoric că persoana care vinde aceste acţiuni şi care v-a adus aproape de ruină este nepotul dumneavoastră, dl. Julian Reef, care, dintr-un anumit motiv – urmărindu-şi propriile interese – a vândut acţiunile Lulanga în ultimele trei săptămâni.

Chipul lui Julian Reef se strâmbă de furie. Îl apucă pe celălalt de umăr şi îl răsuci spre el.

— Eşti un mincinos afurisit! zise el, dar în momentul următor se trezi trântit pe jos; răsturnase un scaun în cădere.

— Ajunge, Braid!

Frensham se ridică şi se postă între cei doi, într-o secundă.

— Te rog să ieşi imediat!

Trişorul îşi luă pălăria netezindu-i borul, tacticos. Avea un zâmbet în colţul gurii.

— Trebuie să vă cer iertare, d-le Frensham, spuse el, dar nimeni nu m-a făcut vreodată mincinos pe faţă şi să scape cu atât. Sunt convins că dl. Reef administrează anumite sume de bani care reprezintă proprietatea fiicei d-voastră. Mi-aş permite să vă sugerez să cereţi contabililor d-voastră să verifice acest capital. Chiar şi diamantele ieftine se cumpără cu bani.

Îşi puse mănuşile pe îndelete. Reef, care între timp ce ridicase ţinându-şi falca lovită, îl privi cu o duşmănie de moarte pe când trecea, dar nu schiţă nici un gest de a-l opri.

După plecarea lui Tony Braid urmă o pauză lungă – şi pentru unul din ei – dureroasă. Frensham stătea la birou, uitându-se gânditor la tamponul de sugativă, jucându-se cu cuţitul de tăiat hârtie. Era un om sărac. Incursiunea lui prin City a fost, până la un punct, un act nesăbuit. La început accepta orice ofertă, dar trecând prin întâmplări nefericite a învăţat că era necesar să facă unele deosebiri.

Lulanga Oils era favorita lui; el cumpărase un număr mare de acţiuni ipotecându-şi celelalte bunuri şi refuzase să vândă. Avea încredere în capitalul ăsta, poate încredere şi mai mare în acest nepot al său, care se stabilise înaintea lui în City, cu câţiva ani.

Tocmai succesul Julian Reef, care începuse fără un ban şi care acum era socotit, în anumite cercuri, ca un om de mare viitor, era reclama strălucitoare care-l conducea pe bătrân prin apele tulburi ale finnanţelor. El cumpărase Lulanga Oils şi luase în primire preşedinţia companiei la sfatul lui Julian. Tot Julian îi sugerase şi cum să administreze averea de 60.000 de lire moştenită de Ursula la moartea mătuşii sale. Investiţiile au prosperat.

Poleiala iniţială a acţiunilor cumpărate s-a transformat în aur.

— Ce vrea să spună despre diamantele galbene? Lordul Frensham întrerupse tăcerea

— Oh, asta? zise Julian râzând. Bestia mi-a descoperit pasiunea. Îmi plac foarte mult diamantele, dar din nefericire, nu-mi pot permite să le cumpăr, aşa că m-am deprins să valorific pietre colorate, în special pe cele galbene care, desigur, fac numai cât o zecime din diamantele albe.

Celălalt îşi aminti deodată că îi datora puţină compasiune nepotului său.

— O, Doamne, nu, nu mă doare tare, spuse Julian încet, deşi falca îi tremura de durere. M-a acroşat atât de rapid, încât nici n-am sesizat şi, desigur, n-am putut să-i plătesc cu aceeaşi monedă – nu în casa ta.

— E ultima oară că mai calcă pe aici, zise Frensham.

Se uită spre uşă cu un mormăit de avertisment.

— Intră, Ursula.

— Îmi pare rău că vă deranjez – dar unde-i Anthony? întrebă ea privind în jur surprinsă.

Lordul Frensham îşi drese glasul.

— Anthony a plecat şi nu va mai pune piciorul în casa mea niciodată. A comis un atac brutal, fără să fie provocat, asupra lui Julian… Este cel mai ruşinos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea îl privi miratã.

— L-a lovit pe Julian? De ce?

— Greşeala a fost a mea, interveni Julian. L-am făcut mincinos şi pentru el ăsta-i un păcat de neiertat. Şi eu aş fi procedat la fel.

Ea deveni neliniştită, chiar îngrijorată la aflarea acestei veşti.

— Îmi pare rău… Ţin foarte mult la Tony. Tată, vorbeşti serios că nu va mai putea veni?

— Da, cât se poate de serios.

Se uită spre Julian şi vru să spună ceva; dar, răzgândindu-se, ieşi din cameră, urmărită de privirea furişă a lui Reef.

— Pare de necrezut, spuse el ca şi cum şi-ar fi rostit gândurile.

— Ce? întrebă Frensham repede. Nu e nimic de necrezut într-o prietenie ca asta. Îmi imaginez că-i o persoană fascinantă pentru cei ce se lasă uşor impresionaţi.

Julian clătină din cap.

— Ursula nu e o fată uşor impresionabilă, spuse el, şi ceva în tonul lui îl alarmă pe bătrân.

— Doar nu crezi că-i fac curte, sau ceva de felul ăsta.

Julian se găsea pe un teren periculos, dar pericolul mai mare venea de altundeva. El preferă să facă jocul ăsta decât să rişte atrăgându-i atenţia unchiului său asupra celeilalte probleme.

— Eu n-aş zice că îi face curte, sau că el a spus ceva. Oamenii nu mai fac asta în zilele noastre. Ei ajung la o înţelegere şi apoi se lasă purtaţi spre căsnicie. Cred că l-ai dat afară tocmai la timp.

Îşi luă pălăria.

— Trebuie să fug la birou. Şeful meu, dl Guelder este un om sever.

— De unde l-ai cules pe olandezul ăsta? întrebă Frensham.

— L-am cunoscut la Leyden acum doisprezece ani.

Memoria lui Frensham nu era prea bună; îl mai întrebase treaba asta de câteva ori înainte.

— Am urmat un curs de chimie la universitate şi era unul dintre profesorii neînsemnaţi de acolo. Un tip extraordinar de deştept.

Lordul Frensham îşi trăgea buza de jos gânditor.

— Chimist!… ce ştie el despre afaceri? Da, zise el încetişor, îmi amintesc… mi-ai mai spus că e chimist şi că nu ştie nimic despre afaceri. La ce naiba îl ţii în biroul tău şi încă într-un post cheie.

— Pentru că ştie ceva chimie, zâmbi celălalt, şi când mă ocup de chestiuni miniere şi de planuri riscante care mi se propun, îmi place să am pe cineva care să-mi spună exact stratul geologic din care a fost luată bucata de conglomerat.

Era cu mâna pe uşă când:

— Un moment, Julian: doar nu eşti chiar aşa de grăbit. Desigur, nu dau nici cea mai mică importanţă celor spuse de individul ăla despre banii Ursulei, dar totul e în regulă, presupun?! Am văzut zilele trecute o listă de garanţii: se pare că sunt proprietăţi destul de bune şi sigure.

Gura lui Julian era foarte expresivă. În acel moment a exprima iritarea celui nedreptăţit.

— Dacă-mi amintesc bine, Ursula avea dividende la jumătatea anului, spuse el. Desigur, dacă vrei să intri în amănunte, dragă unchiule, după cum îţi sugerează Trişorul – tipul ăsta a devenit grozav de cinstit şi la locul lui – trimite-ţi contabilul să verifice garanţiile sau transferă-le la banca ta.

— Nu fi prost, îl întrerupse Frensham brusc. N-a vrut să spună nimeni că nu te descurci cu capitalul la fel de bine ca orice director de bancă. Presupun că garanţiile nu au fost schimbate.

— Bineînţeles că au fost schimbate, zise Julian repede. Dacă observ că am capital care riscă să devină neproductiv, încerc să scap de el şi să cumpăr ceva mai profitabil. Am chibzuit asupra banilor Ursulei mai mult decât în oricare altă afacere în cursul acestui an. De exemplu, deîndată ce am aflat de criza din Brazilia, m-am scăpat de acţiunile ei feroviare braziliene, înainte ca piaţa să scadă. Am salvat astfel, peste o mie de lire din acel contract. Şi dacă-ţi aminteşti, îţi spusesem că voiam să vând acţiunile industriale Klaxon.

— Ştiu, ştiu, zise celălalt grăbit. Nu zic că nu te-ai descurcat splendid. Numai că sunt sărac, Julian, şi fără sprijin, şi trebuie să mă gândesc la viitorul Ursulei.

Julian Reef îl părăsi în starea asta şi tot drumul până la birou se-ntrebă ce s-ar fi întâmplat dacă unchiul său ar fi acceptat sugestia lui şi ar fi plasat banii Ursulei unui bancher priceput. Şi asta din cauză că acţiunile în valoare de şaizeci de mii de lire pe care le deţinea în numele ei nu mai erau atât de sigure ca înainte.

Ursula Frensham avea un automobil mic şi felul în care era situată proprietatea Hampstead îi permitea să iasă din casă fără a fi observată. Îi cunoştea lui Tony obiceiurile. Îi plăcea să se plimbe. Ori de câte ori venea în vizită, el lăsa maşina la marginea parcului, pe Avenue Road, de unde o lua la întoarcere. Tocmai ajunsese la jumătatea drumului când ea, apropiindu-se de trotuar, îl strigă. El tresări ca şi cum ar fi fost surprins într-un moment de adâncă meditaţie.

— Urcă, bătăuşule, zise ea cu severitate.

— Multe se pot spune despre mine, dar asta nu, bătăuş nu sunt, zise el, aşezându-se lângă ea.

— Chiar, Tony! Sunt atât de ofensată. Tata e supărat. Bietul Julian.

— Şi mie mi-e ruşine, îi mărturisi el. Încă nu m-am dezobişnuit de nişte apucături necivilizate.

— Barbare, Tony, asta vrei să spui. Ce s-a întâmplat? Ce v-a supărat pe toţi atât de tare? Ştiu că, de fapt, tu l-ai provocat pe Julian. Despre banii mei aţi discutat?

O privi consternat.

— Ţi-au spus ei asta? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu, am ghicit eu, zise ea încet. Şi sunt îngrijorată, Tony, nu atât pentru mine, dar cred că dacă s-ar întâmpla ceva cu banii mei, tata ar muri. Vezi, dragul de el a muncit atât de mult toată viaţa trăind în sărăcie şi titlul moştenit nu i-a adus proprietăţi întinse, ci doar o mulţime de case de ţară ocupate de chiriaşi certăreţi. Şi sunt convinsă că nu se pricepea la ceea ce se-ntâmpla în City.

— Şi Julian? întrebă Tony privind înainte.

Ea nu-i răspunse imediat.

— Nu ştiu nimic sigur despre Julian, deşi când cineva intenţionează să se mărite cu un bărbat ar trebui să ştie totul despre el.

Tony făcu ochii mari.

— Opreşte, te rog! Mă simt rău, zise el, cu ironie amară. A cui a fost ideea asta – a lui Julian?

— A lui tata. Era încruntată. Desigur totu-i în aer, deocamdată. Tony, chiar crezi că Julian este un om de afaceri priceput? Eu, nu.

— De ce? o întrebă el.

Credea că secretarul lui Julian Reef era cunoscut numai într-un cerc restrâns din City.

— Ei bine, dintr-un motiv întemeiat. El mi-a vândut nişte acţiuni, numite Blueberg. Ai auzit de ele.

El încuviinţă.

— Da, e o companie reunită, plăteşte un dividend enorm. De ce naiba le-o fi vândut?

— Nu l-am întrebat. Numai că Sir George Crater – el este şeful companiei Blueberg – mi-a spus aseară, la o petrecere, că vrea să discute foarte serios cu tata despre vânzarea acţiunilor – ştia el că în secret.

— Nu e nimic misterios în transferul de capital, draga mea, îi răspunse Tony, clipind. Deodată deveni serios. Poate a cumpărat ceva mai bun, zise el, dar îşi simţi propria ipocrizie deoarece ştia că Julian nu putea găsi pe piaţă ceva mai bun decât acţiunile companiei Blueberg Consolidated.

Ajunseseră la capătul străzii şi tocmai întorceau să înconjoare parcul când un bărbat foarte înalt, sprijinindu-se de un stâlp, îşi ridică alene mâna, îşi scoase cu greutate pălăria şi apoi o lăsă să-i cadă din nou pe cap.

— Vrei să-i vorbeşti? întrebă Ursula.

— Da, aş dori să-l cunoşti şi tu pe acest tip, dacă nu cumva ai vreo obiecţie adânc înrădăcinată de a nu te împrieteni cu ofiţeri de la Scotland Yard.

Ea smuci brusc frâna şi opri maşina trepidând.

— Vreau să-l cunosc, Tony, zise ea şi ieşi din maşină.

Bărbatul cel înalt veni înspre ei având o expresie de om trist pe care ea o luă drept plictiseală. Tony i-l prezentă pe inspectorul Elk. Deci ăsta era marele Elk. Chiar şi ea auzise de omul trist şi deşirat – ceea ce nu constitui deloc o surpriză, deoarece el apăruse în jumătate din faxurile

senzaţionale care au atras atenţia cititorilor de ziare de când îşi amintea ea.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Lady Ursula, zise Elk, şi îi întinse molatec o mână mare. Aristocraţia a fost slăbiciunea mea în ultimul timp. Am prins un „Sir” săptămâna trecută pe când vindea mobilă pe care n-o plătise.

Se uită la Tony îngândurat.

— N-am prins un milionar de nu mai ştiu când, d-le Braid, şi din câte am auzit despre trişori şi înşelători…

— Părea că examinează prevenitor o nouă victimă. Educaţia stă la baza oricărei crime, îşi continuă el tema favorită. Aglomerează mintea copiilor cu William Cuceritorul, 1066 şi alte vechituri de soiul ăsta care umplu Universitatea Borstal. Dacă oamenii n-ar şti scrie, n-ar exista falsificatori, dacă n-ar şti citi, nu ar fi escroci. Luaţi geografia; ce face ea, domnişoară? Le arată acestor ucigaşi fără suflet unde pot merge când ies din ţară! N-am cunoscut niciodată vreun poliţist cult care să rămână în activitate mai mult de trei ani.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ce cal va câştiga Cupa Steward, d-le Braid? Nu pentru că mă atrag cursele. Cursele şi pariurile sunt primii paşi spre spânzurătoare. Am dat patru lire pe un cal în Newmarket săptămâna trecută. Mi-a vândut pontul un amic de-al meu, criminal, şi a pierdut. Data viitoare când îl prind îi dau zece ani.

Avea o licărire în ochii blânzi, cenuşii, care dezicea teribila ameninţare.

Tony îl întâlnise prima oară pe detectiv în Johannesburg, când a ieşit să-l aducă acasă pe un falit condamnat. De atunci s-au mai întâlnit în Londra. Lui Tony Braid îi plăcea acest om comod, cu permanentele lui aluzii la educaţie, îl lua drept ceea ce era, cel mai ager detectiv din Londra şi, deşi nu avusese ocazia să apeleze la serviciile lui, se întâmpla deseori ca prezenţa inspectorului în casa lui din Ascot să însufleţească multe seri plictisitoare.

— Căutaţi criminali, inspectore? întrebă Ursula, străduindu-se din răsputeri să nu râdă ca să nu-l supere.

El clătină din cap.

— Criminalii nu locuiesc în St. John's Wood, domnişoară. Îl caut pe chiriaşul meu. Îmi dau seama că datoria mea ar fi să-l las pe mâna unui sergent activ şi inteligent.

— A furat ceva? întrebă Ursula.

— Nu, domnişoară, n-a furat nimic, spuse Elk. Numai că s-a dat pe mâna duşmanului şi şi-a vândut conşiinţa. Asta stă scris şi în cartea de rugăciuni. E un om inteligent când e treaz, dar guraliv când e „afumat”, scuzaţi-mi expresia impură. Poate zace trântit pe undeva pe malul canalului sau în canal. Când e treaz vorbeşte normal. E o plăcere şi un act educativ să-l asculţi vorbind despre flora şi fauna Africii; dar când e beat vorbeşte numai despre Lulanga Oilfields, despre sondele secate şi tot ce crede el despre inginerul şef – ei bine, mare necaz.

În acel moment el surprinse privirea lui Tony. Trişorul se uita mirat la el ca şi când văzuse o fantomă.

Dl. Elk de la Scotland Yard era singurul detectiv cunoscut care-şi permitea să fie misterios. Şi nu era împrejurare mai misterioasă în viaţa domnului Elk decât aceea a calităţii locatarilor pe care-i îndruma spre casa în care locuia şi el. Hoţi, nobili decăzuţi, escroci, odată chiar un ucigaş, toţi aceştia dormiseră sub acoperişul acela atrăgător de la Gray Inn Road. Şi acum, consternat, Tony Braid aude că un oarecare beţiv misterios care ştia totul despre sondele companiei Lulanga Oils împărţea locuinţa cu domnul Elk. Şi tocmai atunci Lulanga Oils era un subiect care-l preocupa, lăsându-le la o parte pe toate celelalte.

Pentru Ursula Frensham discuţia despre posibila intoxicare a unei autorităţi a firmei Lulanga Oils nu o încânta. Dar bărbatul acesta deşirat, cu faţa prelungă şi ochi scânteietori, era o figură plină de romantism.

— E un tip grozav, Colburn ăsta, zise Elk tărăgănat. N-are nimic josnic omul ăsta – un prinţ. Fumează trabucuri pe

care numai gentlemanii şi le permit; are ceva bani şi va avea şi mai mulţi când aceste acţiuni vor urca. El îl privi pe Tony zeflemitor.

— Chiar voiam să vă întâlnesc pentru acţiunile astea petroliere, Voi, domnii din City, aţi putea să-mi vindeţi câte un pont şi aş putea câştiga mai mulţi bani din capital şi acţiuni decât prin muncă cinstită.

— Ai putea să-l aduci la Ascot? îl întrebă Tony coborând vocea.

Domnul Elk se scărpină pe gât şi-i spuse că ar fi putut.

În timp ce se îndreptau spre maşină:

— Ce te-a surprins atât de tare în legătură cu acţiunile Lulanga – sau cum le-o fi zi când? întrebă Ursula.

— Nimic deosebit, numai că mă interesează operaţiunile acelei companii.

— Nu e una dintre cele ale lui Julian? întrebă ea amintindu-şi deodată. Desigur: şi tata are un număr enorm de mare de acţiuni; era destul de îngrijorat din cauza lor.

Domnul Braid nu-i răspunse.

Ea îl lăsă la Clarence Gate, puţin derutată de tăcerea lui şi foarte surprinsă când, la plecare, el o rugă să nu-i vorbească tatălui ei despre întâlnirea cu Elk.

Se îndreptă către căsuţa lui din Park Street, care era atât cămin, cât şi birou, pentru că, de fapt, deşi avea multă treabă în City, o conducea de acasă, aşa că apartamentul modest pe care-l închiriase lângă Mansion House era foarte rar onorat de prezenţa lui.

De cum intră în biroul său el ridică receptorul, sună la birou şi dădu instrucţiuni atât de rapid pe cât puteau ele fi notate de către stenografă la capătul firului. În cele câteva minute cât vorbise la telefon reuşi să-şi alunge din minte Lulanga Oils şi pe Julian Reef şi se adânci în studiul „Calendarului curselor”.

Dl. Julian ar fi dat oricât să fi avut puterea de detaşare a Trişorului.

Dacă l-ai fi întrebat pe oricare dintre afaceriştii obişnuiţi din City care era cel mai priceput bancher dintre cei tineri, el ţi-ar fi răspuns, mai pe ocolite, că este individul ăla din Drapers Gardens – încercând să-şi amintească numele lui. Ah, da, Reef – Julian Reef. Erau unii care ţi-ar fi răspuns fără reţinere, chiar cu entuziasm, pentru că el era foarte cunoscut într-un anumit cerc.

Ţi-ar fi arătat cu mândrie întreprinderea de la Kopje Deeps, ţi-ar fi înşirat afacerile lui îndrăzneţe, riscul la care se expunea şi felul în care a reuşit să aducă trei firme vechi şi renumite în pragul falimentului, doar că acestea aveau rezerve. Consecinţele acelor acţiuni au fost că şi Julian se vârâse în încurcătură şi era cât pe ce să fie şi el vizitat de un grefier care înregistra falimentele.

Erau unii bancheri de seamă, de tradiţie, care urmăreau cariera meteorică a lui Julian cu interes amuzant.

— Va deveni milionar, dar nu va fi niciodată primarul Londrei, zicea unul dintre aceştia cu subînţeles. Odată, Reef făcuse unei firme mari o propunere care avea toate şansele unui profit sigur. Şeful firmei a fost cât se poate de politicos, dar l-a refuzat.

— Dar, dragă d-le Ashlein, asta-i o afacere sigură, protestă Julian.

Bătrânul evreu zâmbi cu înţelepciune.

— Asta nu se opreşte aici, d-le Reef. Noi nu am putea participa fără obligaţia de a asocia firma noastră cu viitoarele d-voastră întreprinderi. Şi noi – hm – suntem puţin conservatori.

A fost prima şi ultima dată când Julian a încercat să combine vinul nou cu cel vechi: era destul de deştept să-şi dea seama de eroarea tactică pe care o comisese. Era o greşeală să faci curte firmelor vechi – şi era o greşeală şi mai mare să le dispreţuieşti pe cele noi.

Anthony Braid nu putea fi nici el considerat o putere financiară, nouă sau veche. Avea o serie modestă de birouri în Southbury şi dirija ca patron un număr de mine de

diamant pe care Julian le considera total lipsite de importanţă. În City el era privit mai puţin ca bancher, decât ca o autoritate în materie de curse; excepţie făcea un cerc restrâns din City care-l cunoşteau din Johannesburg.

După neplăcuta întâlnire cu omul pe care-l ura ce-l mai mult pe lume, Julian veni direct la birou şi domnul Rex Guelder îl întâmpină la uşă.

Domnul Guelder era corpolent, îmbrăcat modest, cu ochelari. Era originar din Olanda, o ţară pe care, dintr-un anume motiv, n-o vizita niciodată. Avea o faţă grasă, rotundă şi cam stupidă, cu ochi ieşiţi în afară şi buze îndepărtate; părul aspru îi stătea ridicat; ţinuta lui neglijentă devenise subiect de bârfă în City.

Îl salută pe Julian familiar, ca de la egal la egal; aproape îl împinse în biroul său şi închise uşa cu zgomot.

— Ah, prietene, trebuie să-ţi spun ceva hazliu! Acţiunile acelea ridicole, Lulanga, sunt din nou în scădere – trei şaisprezecimi – un sfert.

Vorbea engleza cu o anumită corectitudine gândită, deşi avea un limbaj greoi şi obişnuia să rostogolească r-ul.

— Ghinion – zise ironic Julian. Am vândut opt mii azi dimineaţă – ar fi scăzut cu două puncte.

Domnul Guelder ridică din umeri radios.

— Dar ce mai contează? întrebă el. Astea-s probleme atât de mărunte şi lipsite de importanţă. Îndepărtă Lulanga Oils din existenţa sa cu un gest dispreţuitor. A sosit noul creuzet şi va fi montat în curând. La fel şi cuptorul electric de la Sollingen. În şase săptămâni vom avea instalaţia; azi dimineaţă au sosit şi pietrele din Amsterdam!

Deschise seiful din colţul camerei, scoase o geantă de piele roasă şi, trecându-le grijuliu prin palmă, le goli pe tamponul de sugativă. Aproximativ o sută de diamante şlefuite răspândeau mii de raze în lumina soarelui. Erau diamante mari, galbene, diamante de un roşu mohorât, aproape de culoarea rubinelor, şi diamante de nuanţă verde pal – dar nici măcar unul de culoare albă.

— Cât au costat? întrebă Julian încruntat.

Dl. Guelder zâmbi larg.

— Un fleac, zise el. Cincisprezece mii de lire. În realitate am plătit trei. Opt firme au adunat aceste pietre de ici, de colo. Valoarea lor – cine poate şti? Pentru noi, dragă Julian, sigur milioane. Nu pentru că le vom vinde, după cum ţi-am spus de atâtea ori, ci pentru că…

Îşi lovi uşurel nasul şi-i făcu cu ochiul.

— Pune-le bine!

Domnul Reef era uşor iritat în dimineaţa aceea.

— De ce au scăzut acţiunile Lulanga numai cu un sfert? Mă-ntreb dacă nu cumva încearcă cineva să mă prindă pe picior greşit.

Domnul Rex Guelder îşi desfăcu mâinile durdulii.

— Eu nu ştiu, spuse el. Ce contează? De ce-ţi baţi capul cu acţiunile astea, dragul meu Julian? Câştigi câteva mii cu ele, dar asta înseamnă a-ţi bate joc de bani, când ar trebui să păstrezi fiecare centimă pentru marea lovitură.

Julian Reef se foi nerăbdător pe scaun.

— Dar e chiar o lovitură atât de mare, Rex? întrebă el. Desigur, îmi dau seama că eşti un chimist al naibii de deştept, chiar un geniu în materie, dar presupun că ştii că am cheltuit deja cincizeci de mii de lire. Dacă mi-ar fi spus cineva acum zece ani că voi ajunge să caut piatra filosofală…

— Piatra filosofală! râse celălalt zgomotos. Puf! şi îşi plesni degetele în bătaie de joc. Mă subapreciezi, Julian, îmi subapreciezi geniul; subapreciezi ştiinţa. Vei vedea!

Trase pietrele cu mâna făcută căuş la marginea mesei şi le băgă în geanta pe care o ţinea cu cealaltă; răsuci gura genţii şi o puse la loc, în seif. Apoi, repede:

— Ce s-a întâmplat?

Julian îşi trata maxilarul.

— Porcul ăla m-a lovit când i-am întors spatele, mormăi el.

Domnul Rex Guelder îşi făcu gura pungă.

— Sunt atâţia porci în oraşul ăsta. Cel cu escrocheriile ţi-a făcut-o?

— Da, chiar Trişorul, rosti scurt Julian; şi am să-i răsucesc una zilele astea de o să rămână definitiv îndoit.

Văzu zâmbetul mijit pe faţa rotofeie a olandezului.

— Care-i poanta? îl întrebă el.

— Prietene, e o poantă grozavă. Azi dimineaţă, discutam cu – cu Jollybell – tocmai de şarlatanul ăsta al tău. În ce crezi că şi-a investit banii? În ce altceva decât în diamante? De Vere, Ramier, Orange River.

Olandezul se strâmbă într-un râs înfundat şi în ochii lui Julian apăru o expresie nouă.

— O, Doamne… Mă-ntreb! spuse el, mai mult ca pentru sine. Numai de ar fi sigur! Dumnezeule! De l-aş putea prinde! Şi o voi face!

O umbră mai închisă i se întipări pe faţă şi ochii îi sticleau ca unui fanatic.

— Ascultă, Rex. Am venit în City să fac milioane, nu mii. Ştiu cum este să fii sărac – nu mă dau lături de la nimic ca să evit asta! Nu-mi pasă cum fac banii – sau că suferă cineva – voi fi bogat. Voi avea vila mea la Cap Martin, casa mea la ţară şi iahtul meu la Southamptom Waters. Voi avea grajdul şi caii mei de curse, deşi nu pot suferi cursele. Voi avea un loc în Park Lane şi un garaj pentru automobile. Soţia mea va purta bijuterii de prinţesă. Bani! E singurul lucru dat naibii care contează. Cu ei poţi obţine orice altceva – ei cumpără totul.

— Dacă eşti atent…, murmură Guelder.

— Atent! Dar trebuie să risc. De unde am toţi banii – banii pe care i-am cheltuit pe experienţe? Din comerţ? Atent! Mă voi alege cu spânzurătoarea în goana asta a mea; dar voi avea bani, atât de mulţi bani, încât îl voi face pe acest câine ticălos să arate ca un cerşetor. M-a lovit astăzi, Rex. Crezi că voi uita asta? Îl voi sfărâma. Va fi ca tipii ăia care cerşesc pe bordură. Cu o pălărie veche, jerpelită şi o haină veche,

jerpelită, cu luciu la coate. Zâmbind silit şi cerându-mi un mic ciubuc. Şi eu îl voi scuipa.

Faţa îi deveni din stacojie albă în intensitatea furiei şi a triumfului anticipat. Profesorul Rex Guelder, fost profesor la Universitatea din Leyden, se uita la el cu ochi mari ca de bufniţă.

— Bun băiat! bodogăni el. Asta-i – asta-i chestia. Milioane, ei? Zeci de milioane. Mai întâi organizarea. Apoi lovitura. Şi apoi toţi duşmanii sub picior, ei? Dar, pe moment…

Strecură o foaie de hârtie spre prietenul şi patronul său.

— Şaisprezece mii de lire, cinci şilingi şi trei penni diferenţa. Trebuie să plăteşti astăzi sau…

Îşi pocni din nou degetele butucănoase.

Julian se trezi brusc.

Domnul Guelder încuviinţă.

— Şi suntem fără acoperire la – la bancă. S-ar pune întrebarea „Şi ce dacă?” Noi trebuie să obţinem nişte bani, dar trebuie să ne păstrăm creditul. Dacă nu, ce rost ar avea marea lovitură.

— Şaisprezece mii de lire?

Julian îl pironi cu privirea… Din averea Ursulei Frensham îi rămăsese capital vandabil în valoare de douăzeci de mii de lire. Vor trebui să ia drumul celorlalţi.

Se îndreptă spre seif şi scoase un plic lung.

— Vinde astea şi pune în loc nişte acţiuni ale sindicatului Vaal Power.

Rex ridică receptorul şi dădu unele instrucţiuni. Răspunsul veni peste o oră, confirmând vânzarea acţiunilor tocmai când în birou intră un funcţionar urmat de lordul Frensham.

— Ce onoare neaşteptată, zâmbi Julian.

Lordul Frensham se aşează greoi pe scaunul cel mai apropiat şi-l privi pe olandez, care se gândi că era tocmai momentul potrivit să dispară.

Şi după plecarea lui Guelder, vizitatorului îi veni greu să facă propunerea pentru care venise.

— Julian – de când ai plecat am discutat la telefon cu un prieten.

Inima lui Julian aproape îşi opri bătăile. El ştia ce avea să urmeze.

— Şi, Julian, am hotărât, în cele din urmă, că acţiunile Ursulei trebuie să fie păstrate de bancherul ei. Pot să le iau cu mine acum?

Julian nu-şi trădă consternarea nici măcar printr-o tresărire. Îl privi liniştit pe lordul Frensham, iar mintea îi lucra febril. Cu trei ani în urmă Frensham îi dăduse în păstrare şaizeci de mii de lire în acţiuni sigure. Din documentele originale nu s-a păstrat nici măcar un singur formular de depunere. Acest capital sigur fusese vândut, rând pe rând, acoperind nevoile urgente ale tânărului bancher şi fuseseră înlocuite cu acţiuni fară valoare ale propriilor companii, marea majoritate fiind bune numai de aruncat la coş. Dividendele datorate clientei pentru vechiul capital, care fusese vândut, erau plătite la jumătate de an de către Julian, cu regularitate, din propriu-i buzunar.

— Vrei într-adevăr să faci asta? întrebă el direct. Sunt surprins – se pare că Trişorul a reuşit să te otrăvească cu suspiciunile lui blestemate. Desigur, dacă vrei înapoi acţiunile, voi apela la bancă astăzi şi ţi le voi trimite.

— Nu e vorba de nici o bănuială, zise lordul Frensham stânjenit. Problema esenţială este, dragul meu Julian, că am încurcat lucrurile şi că vreau să văd cu proprii mei ochi că Ursula este în siguranţă. Poate crezi că-i o copilărie din partea mea, dar asta-i situaţia. Capitalul este depus la banca ta: aş putea trece eu…?

— Nu cred, zise Julian nepăsător. Nu vreau să-ţi reproşez nimic în legătură cu atitudinea ta, unchiule John. Vreau numai să subliniez că n-ar folosi reputaţiei mele dacă ai merge la bancă şi ai retrage capitalul care este în grija mea. În tot cazul, nu e nici un secret la bancă, că eu administrez acest fond în numele Ursulei. Cred că ar fi mai

bine să iau eu toate măsurile de remitere a banilor – adică a acţiunilor. De ce te-ai răzgândât?

— Ei bine, voi fi sincer cu tine, Julian. Îţi aminteşti că între acţiuni erau şi şapte sute de acţiuni Blueberg Gold? Sir George Crater, care este şeful acestui sindicat şi mi-e prieten… ei bine, m-a sunat la telefon azi dimineaţă şi m-a-ntrebat de ce am vândut acţiunile Blueberg, care crescuseră între timp cu câteva lire. N-aveam idee că fuseseră vândute.

Julian schiţă un zâmbet.

— Înţeleg, zise el. N-ai încredere în mine.

Şi, pe când celălalt era gata să protesteze, el spuse:

— Bineînţeles că am vândut acţiunile Blueberg. N-am făcut-o în secret. Am cumpărat, în schimb, acţiuni ale firmei West American Chartered, care au crescut apreciabil şi au un dividend splendid. Din nefericire, au crescut şi acţiunile Blueberg, dar asta n-o puteam prevedea.

Bătrânul se domoli, Julian insistă:

— Nu cred că am mai primit vreodată o asemenea lovitură ca cea de astăzi. Ai atins esenţa lucrurilor. Eşti sigur influenţat de ticălosul ăla.

Frensham clătină din cap.

— Dacă prin „ticălosul ăla” înţelegi Tony Braid, poţi să-ţi scoţi ideea astă din minte, Julian, îl întrerupse Frensham repede. E puţin probabil că pot fi influenţat de un om căruia i-am interzis să vină casa mea. Nu, mă gândesc numai la Ursula. M-am implicat şi eu în câteva afaceri în City. Se pare că nu sunt tocmai omul potrivit pentru asta, şi criza aceasta a companiei Lulanga Oils m-a dat gata.

— Au urcat azi dimineaţă – bănuiesc că ai aflat.

Lordul Frensham încuviinţă.

— Am văzut în ziarul de seară – da, Dar foarte puţin – ar trebui să crească cu o liră ca să pot ieşi din încurcătură.

Julian îl privi mirat.

— Dar ce ţi s-a-ntâmplat? Credeam că ştiu totul?

Lordul Frensham nu-i răspunse imediat. Privindu-l, Julian observă semnele unei tulburări interioare evidente.

— Am făcut unele speculaţii riscante la bursă, spuse el în cele din urmă. Nu ţi-am spus, fireşte, deoarece nu voiam să mă simt prost dacă pierdeam şi voiam să obţin puţină glorie personală în caz de reuşită. Şi am pierdut. Când e ziua scadenţei?

— Mâine, spuse Julian.

Ştia prea bine termenul stabilit.

Frensham se ridică şi făcu câţiva paşi de-a lungul şi de-a latul camerei, cu bărbia în piept, cu mâinile încleştate la spate, în timp ce Julian Reef aştepta, dar era total nepregătit pentru ceea ce avea să urmeze,

— Cred că e mai bine să-ţi spun, zise Frensham în cele din urmă. După ce ţi-am expus sentimentele mele înălţătoare în legătură cu banii Ursulei, vei crede probabil că sunt un ipocrit de cea mai joasă speţă. Dar nu cele spuse de Tony Braid şi nici ceea ce ţi-am spus despre vânzarea acţiunilor Blueberg m-au adus aici, ci altceva. Cândva, Ursula va fi o femeie bogată – tu n-ai cum să ştii asta, dar e adevărat. Are investiţii cu drept de reversiunie într-o proprietate foarte mare. Vreau oul cel mic din cuibarul Ursulei pentru mine – lucrurile s-au încurcat atât de rău, încât acum trebuie să dau ca garanţie acţiunile ei pentru acoperirea unui mandat de plată.

Buzele lui Julian se strânseră ca într-un fluierat, dar nu se produse nici un sunet.

— E chiar atât de rău? întrebă el cu blândeţe.

— Presupun că nu mă poţi ajuta, spuse Frensham privind întrebător spre nepotul său.

Julian clătină uşor din cap.

— M-ai prins într-un moment cât se poate de nepotrivit. Am o afacere care în cele din urmă îmi va aduce milioane, dar e puţin probabil că se va materializa până în câteva luni. Pe moment sunt într-o lipsă totală de bani gheaţă.

Lordul Frensham îşi continuă rondul agitat.

— Nu ştiu pe nimeni care mi-ar oferi ceea ce doresc… şi Ursula nu s-ar supăra. Sunt sigur că dacă i-aş spune, ea ar fi imediat de acord.

— De ce nu-i spui? întrebă Julian înainte să poată prinde sensul cuvintelor.

— Nu vreau să ştie că o duc atât de rău.

Se opri brusc şi se-ncruntă.

— Există un om care mi-ar împrumuta bani, zisei el încet, dar, bineînţeles, lui nu-i pot cere.

Tânărul, roşu la faţă, nu schiţă nici un zâmbet.

— Te gândeşti la Tony Braid? Ultimul individ pe lumea asta care te-ar ajuta. E tare ca piatra tipul ăla şi pariez că va pretinde un „quid pro quo” pe care nu ai fi prea dornic să-l plăteşti.

— Ce anume? întrebă Frensham repede.

Buzele lui Julian se strâmbară într-un zâmbet nemilos.

— Te-ar surprinde să afli că vârstnicul domn Braid are planuri în legătură cu Ursula.

Lordul Frensham zâmbi dispreţuitor.

— Ai mai spus asta. Nu vorbi prostii. Nu e numai „în vârstă”, ci destul de bătrân să-i fie tată.

— Nu tocmai; Julian era într-o dispoziţie de o neobişnuită generozitate ca să admită atât de mult. Nu, el nu e destul de bătrân să-i fie tată; dar e prea bătrân să-i fie soţ.

Frensham se îndreptă spre fereastră în tăcere şi privi îndelung strada aglomerată. După un timp, vorbi fără să-şi întoarcă capul.

— Îţi imaginezi că a cerut-o – oh, prostii. Se întoarse repede. Nu vezi în ce situaţie sunt, Julian? Am pur şi simplu nevoie de acţiunile Ursulei până mâine dimineaţă. Cred că e mai bine să aranjăm transferul lor direct în banca mea.

Julian încuviinţă, fixându-l cu privirea lui hotărâtă.

— Nu mai ai rezerve, chiar niciuna? întrebă el.

Era neîncrezător şi tare jignit de vestea sărăciei în care se găsea unchiul său. El se simţea ca şi cum Frenshan i-ar fi jucat o festă urâtă.

— Ţi am spus că am pierdut, am pierdut şi am tot pierdut, spuse celălalt iritat. Îşi trecu degetele prin părul cărunt, neîngrijit, privindu-şi nepotul cu asprime. Un observator neavizat şi ar fi putut imagina că era o atitudine de ameninţare. Julian Reef ştia că bătrânul era supărat pe sine însuşi, pe duplicitatea, pe slăbiciunea sa; pe trădarea faţă de propria-i fiică pe care o iubea.

— Presupun că nu mai e nimic de făcut, zise el încet. Anthony Braid e un om imposibil. N-aş rezista umilinţei unui refuz. Nu, cealaltă cale e mai bună – bursa este în creştere. Voi putea vinde un stoc de acţiuni Lulanga şi asta va uşura situaţia. Trimite -mi acţiunile la – nu la bancă, nu. La mine la birou. Dacă vor ajunge la mine dimineaţă devreme, va fi chiar la timp.

Ieşi din cameră salutând scurt.

Julian rămase nemişcat mult timp, dar în cele din urmă întinse mâna încet şi apăsă pe un buton. Domnul Rex Guelder apăru în cadrul uşii şi se strecură în birou.

— Ceva nu e în regulă. Am mirosit eu, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Voia acţiunile Ursulei, asta-i tot.

Un zâmbet leneş apăru pe faţa olandezului.

— Numai atât, zise el cu sarcasm. Şi ce i-ai spus bunului tău unchi? – desigur, nimic! Dacă i-ai fi spus adevărul, nu ar fi ieşit atât de liniştit. Adorabila Ursula. Plescăi din buzele groase făcând o grimasă. Lui Julian nu-i displăcea grosolănia lui, stătea rozându-şi unghiile şi privind întristat de-a lungul camerei.

— Dacă planul ăla al tău nu iese, Guelder, ne-am ars! Nu numai unchiul Frensham sau iubita mea verişoară Ursula, dar şi alţi câţiva clienţi siguri ne-ar face un scandal îngrozitor dacă ar afla că acţiunile pe care ar trebui să le deţinem nu există. Ziua în care noua ta maşinărie va funcţiona va fi o zi fericită pentru mine.

— Şi pentru mine, spuse Guelder, frecându-şi mâinile, cu faţa radiind de fericire. Nu-ţi fie teamă, prietene, îl avem pe

cel mai mare expert din ţară – un neamţ din Dresda. Numai raza Z – e singura care mă necăjeşte. De îndată ce va fi eliminată – bogăţie! Îşi plesni degetele extaziat. În Greenwich mi se va ridica un monument – cel mai mare om al timpului!

Dar prietenul lui nu-i împărtăşea exuberanţa.

— În regulă, zise el. Vrei să mă laşi în pace?

Şezu mult timp cu capul sprijinit în palmă, mâzgălind arabescuri fără sens pe tamponul de sugativă, refuzând a-i răspunde până şi secretarei. La ora cinci el îşi puse pălăria şi ieşi îndreptându-se spre biroul mic şi neaerisit al lui Guelder. Olandezul examină ceva sub o lumină puternică şi privi în sus.

— Priveşte asta, prietene. Este oare vreo frumuseţe mai mare?

Julian privi cu interes opalul de formă ovală aşezat pe o perniţă de bumbac – un obiect de foc care-şi schimba nuanţa cu fiecare mişcare o mâinii: ba verdele adâncului mării, ba o strălucire portocalie, stacojiu din nou, albastru intens şi cald şi, printre culorile acestea, câte o sclipire aurie.

Julian puse jos piatra

— Un carat pur de cincisprezece livre, insistă Guelder. O asemenea piatră e de colecţie, pentru artişti!

— Nu e pentru mine, spuse Julian cu asprime. Trebuie să-l întâlnesc pe unchiul şi să-i spun adevărul.

Guelder se holbă la el neîncrezător.

— Să-i spui… că banii s-au dus? Eşti nebun.

Julian ridică din umeri.

— Ce-aş putea face? Va afla mâine dimineaţă. Aş putea să-i spun din noaptea asta.

— Dar te va omorî, sau mai rău, te va băga la închisoare! Nu-ţi aminteşti, prietene – vocea lui Guelder tremura de emoţie – ce ţi-a spus chiar în camera asta a ta? Că l-ar închide şi pe propriul lui frate dacă l-ar înşela. Asta a fost cu subînţeles. Eu ştiu, cunosc oamenii!

Julian se întoarse spre el.

— Îmi poţi sugera o cale mai plăcută de a ieşi din asta? i-o trânti el.

Faţa olandezului deveni palidă gândindu-se la posibilitatea că toată truda şi cercetările lui fuseseră în zadar şi că acest experiment sublim nu va mai fi niciodată dus până la finalizarea lui logică. Era speriat. Faţa îi deveni din ce în ce mai roşie; gâtul păru că i se umflă. Mai bine orice decât asta.

— Procură bani… Caută-l pe Braid ăla. El e bogat.

Dar Julian nu-l mal asculta. Probabil unchiul său, el însuşi ajuns la capătul puterilor, va înţelege… îi va spune de „marele plan” şi de milioanele care le vor reveni.

Ieşi încetişor, atât de cufundat în gânduri încât ajunsese la mijlocul străzii Qeen Victoria fără să-şi dea seama că plecase de la birou.

Domnul Rex Guelder nu plecă decât la o oră după şeful său. I se aduseseră ziarele de seară şi le consulta în tihnă; făcu anumite însemnări într-un carneţel negru pe care-l purta în buzunarul interior şi de existenţa căruia Julian nu avea habar. Când termină însemnările şi calculele ieşi în stradă cu un zâmbet satisfăcut pe-faţa-i rotofeie, deoarece sorţii fuseseră de partea lui. Deşi intenţionase să meargă pe drumul spre casă, el o luă, de fapt, spre West End şi nu părăsi acel loc decât după două ore.

Locuia, dintr-un motiv numai de el ştiut, departe, în Greenwich, pe o stradă paralelă cu râul. Clădirea, blocată între două fabrici vechi, una din ele abandonată, era o casă dărăpănată, având în faţă un perete alb, înalt, străpuns de trei ferestruici ce dădeau într-o străduţă. Parterul fusese cândva un depozit de bunuri şi era folosit acum ca garaj şi magazie pentru bărci, aranjat de domnul Guelder însuşi. Aici îşi ţinea el un automobil sport de o formă destul de urâtă, murdar de praful şi noroiul ce se adunaseră într-o lună de călătorii.

Maşina era curăţată tot la patru luni; nu trecea nici o noapte fără ca domnul Guelder să verifice motorul cu multă grijă. Maşina asta era folosită în călătoriile de week-end la Newburg şi el îi acorda un interes deosebit.

Nu era un garaj propriu-zis; pereţii erau plini de umezeală şi el trebuia să-şi păstreze bidoanele cu petrol într-o ladă de fier din cauza şobolanilor al căror chiţăit noctum nici nu-l mai auzea. Aceştia veneau de pe malul râului în colonii, în unele nopţi; odată îşi găsise scaunul de piele al maşinii făcut fâşii.

Până când îşi cumpără trei pisici albe şi le antrenă în aşa fel încât una dormea în maşină; o fantomă monstruoasă cu ochi mari şi verzi ale cărei ţipete le făceau pe suratele ei să se repeadă în pivniţă.

La etajul de deasupra era apartamentul în care locuia el. Trei camere mari, sărăcăcioase, mobilate complet, care dădeau spre râu. Dacă deschideai fereastra sufrageriei vedeai un debarcader în ruină, sprijinit de stâlpi ce se clătinau ciudat de tare, sub greutatea pe care abia o mai suportau. Pe sub planşeul debarcaderului se vedea nămolul Tamisei în timpul refluxului şi apa murdară şi învolburată când era flux. Vizavi de fereastra sa, vapoarele mari nemţeşti şi alte ambarcaţiuni îşi aruncau ancora; mai departe, şalupe de şindrilă cu pânze arcuite, cu catarge înalte cu fanioane fluturânde formau a privelişte măreaţă pentru cei ce iubeau marea şi apele comerciale întinse aşa cum le iubea Rex Guelder.

El avea o servitoare, o olandeză îndesată, destul de bătrână. De la un capăt al anului la celălalt, locuiau în aceeaşi casă, dar nu-şi vorbeau unul altuia decât când era necesar. Nu-şi mai spuneau nici „Bună dimineaţa”. În fiecare lună, domnul Guelder îi plătea bătrânei în bani englezeşti şi chiar în aceeaşi zi ea mergea legănându-se la poştă şi-i trimitea pe toţi, exceptând ceva mărunţiş, nepotului său din Utrecht.

Camera de zi, care era în acelaşi timp biroul şi biblioteca, era o încăpere lungă ce se întindea din faţă până în spatele casei şi era binecuvântată cu una din cele trei ferestre. Camera era zugrăvită într un portocaliu strălucitor şi toate uşile, chiar şi cea metalică, care comunica cu „fabrica”, erau roşii. Covorul viu colorat, întins în mijlocul camerei, mobilierul de stejar lăcuit şi câteva tablouri de Rembrandt pe perete dădeau o notă veselă apartamentului. Mai era un vas chinezesc cu trandafiri şi vreo jumătate de duzină de vaze cu lalele minunate. Lalele erau veşnic înflorite, deoarece erau artificiale, dar modelate cu atâta pricepere încât numai cei ce le atingeau îşi dădeau seama că petalele sclipitoare erau de sticlă.

Pe covor se găsea un birou masiv de stejar, la care stătea el. De mai mult timp era adâncit în contemplarea a două obiecte obişnuite pe care le achiziţionase în timpul celor două ore cât a stat în West End.

Şi, pe când le privea printr-o lupă puternică, dinţii lui albi, neregulaţi, se etalau într-un zâmbet de pură încântare. După câtva timp el le împături şi le închise într-un seif învechit dintr-un colţ al camerei. Căzu pe gânduri câtva timp, după care scoase o mapă dintr-un sertar, desfăcu banda şi puse hârtiile pe birou, unde puteau fi privite cel mai bine. Erau fotografii, păstrate cu mare grijă domnul Rex Guelder, reprezentând pentru el ceva mai mult decât o pasiune.

Julian Reef ar fi fost uluit dacă l-ar fi văzut, Ursula Frensham ar fi crezut că nu e în toate minţile dacă şi-ar fi văzut propriile fotografii, mângâiate şi ordonate cu atâta tandreţe.

Se tolăni în fotoliul de pluş, uitându-se când la una, când la cealaltă, cu mâinile încleştate pe pupitrul din faţă, având o privire exaltată în ochii micşoraţi. Freda, servitoarea, intră aducând cina, văzu pozele şi buzele ei îmbătrânite se strâmbară:

— Asta-i cea mai mare nebunie, dintre toate, zise ea, întrerupând tăcerea ce durase aproape două săptămâni. Când vă văd în halul ăsta, domnule, mă doare sufletul. Nu vă mai amintiţi de oraşul Amsterdam, întrebă ea semnificativ, şi nici de ţinutul Batavia?

El nu-şi ridică privirea de pe fotografii.

— Erau nişte tâmpite, fetele alea, Freda. Obiecte de distracţie pentru un mare om de ştiinţă. Vrei să-i refuzi puţină fericire, vrăjitoare bătrână?

Freda îşi trase un scaun spre măsuţă şi pufni:

— În Batavia i-au spus „crimă”, dar nimeni nu ştie cine a înecat-o. În Amsterdam a fost „sinucidere” până când medicul a chemat poliţia şi le-a arătat sforicica subţire din jurul gâtului.

Domnul Guelder zâmbi ca şi cum i s-ar fi făcut un compliment.

— Vai! Ce amintiri neplăcute ai, Freda!

Un observator imparţial ar fi sesizat că el nu era nemulţumit şi nicidecum agitat de aluziile femeii. Nici nu era cazul, deoarece nu se făcuseră arestări; nu fusese scandal public. Rectorul universităţii la care el preda chimie şi electricitate îl chemase doar şi îi spuse că prezenţa lui în universitate nu mai era dorită. Dar bine, decanul ăla era german de origine, puternic şi sentimental; el văzuse numai ce frumoasă era Maria, chiar moartă, şi nu-şi dăduse seama ce belea putea fi pe capul cuiva.

În ceea ce priveşte aventura din Batavia, domnul Guelder era chiar mirat că nimeni nu-şi amintise ceva împotriva lui.

Bătrâna a fost neobişnuit de vorbăreaţă astă-seară. El credea că băuse. Numai când era cherchelită vorbea atât de mult.

— Toată nerozia asta, roţile astea, recipientele şi scânteile electrice – când se vor sfârşi, domnule Rex? Nu veţi descoperi niciodată nimic. Deşi încercaţi. Şi dacă aţi reuşi şi aţi avea mulţi bani, ar intra în buzunarele celor de la pariuri. Ah! Sunteţi absurd şi eu, la fel!

— Eşti beată, îi zise calm Rex. Îţi dau casă, masă şi bani ca să-i trimiţi studentului tău, care nu e bun de nimic, şi dacă n-aş fi eu, ai muri de foame pe străzi.

Ea mormăi ceva despre sosirea lui acasă târziu. Îi plăcea ca bătrâna Freda să vorbească uneori; nimeni nu-i vorbea în olandeză, doar Freda. Erau sute şi mii de olandezi în Londra, dar Rex nu se întâlnise niciodată cu ei, de teamă că l-ar privi bănuitori şi ar vorbi de Maria, care a fost găsită moartă în canal, cu o sfoară de plastic în jurul gâtului pe care, după cum spusese el atunci, ar fi putut chiar ea singură să şi-o pună.

Adună pozele tandru, cu mâna, le puse înapoi în mapă şi o închise. Pornită cum era, Freda ar fi fost în stare să le ardă. El îşi termină cina, întoarse cheia în broască şi trecu în fabrică prin uşa roşie de metal.

Era o încăpere lungă cu o pardoseală neregulată, înclinată într-o parte şi ridicată în cealaltă. Când aprinse lumina, deasupra, prin tavan, se vedeau grinzile şi partea interioară a acoperişului cu ţigle roşii. Era multă lumină aici, deoarece avea nevoie de energie ca să manevreze motoarele mici şi mari cu care era dotată fabrica. Cele mai mici dintre acestea erau aşezate pe o banchetă, aparate bizare, obişnuite doar pentru electricieni şi fizicieni; roţi pivotante, bobine cu sârmă verde, tuburi de sticlă în spirală încărcate cu mercur, ce arătau ca nişte barometre enorme. La capătul celălalt al camerei, pe o platformă joasă, solid construită, se găsea o maşinărie care nu putea fi înţeleasă fără o examinare atentă. Avea condensatori ciudaţi, bobine, tuburi de sticlă, care la apăsarea unor butoane se colorau în roz şi albastru, şi sub un indicator cu capătul ascuţit, legat cu sârme groase de celelalte părţi ale aparatului, se găsea un cadru pătrat de agat negru, cu o adâncitură mică cât o farfurioară.

Îşi trase un scaun spre bancă, apăsă pe mai multe butoane şi, în timp ce maşina bâzâia şi pulsa, îşi scoase o ţigară din buzunar şi şi-o aprinse. Apoi îşi potrivi ochelarii cu lentile

groase pe nas şi refăcu pentru a suta oară marea lui experienţă. Pe obiectul pe care-l fixase în adâncitura agatului ţâşni un şuvoi subţire de scântei pocnitoare. Atinse alt buton; o lumină verde săgetă dintr-o fisură, aproape invizibilă, a unui disc de oţel, căzând perpendicular pe placa de agat.

Fumă mult până când camera deveni ceţoasă; din când în când el învârtea butoanele, luând obiectul cu o pensetă, îl examina atent cu o lupă puternică. Se făcu aproape miezul nopţii când se întinse şi, ridicându-se, observă doi ochi verzi urmărindu-l din capătul întunecat al fabricii. Fluieră şi o pisică mare, albă, veni spre el, aşteptând parcă să fie mângâiată. Când se întoarse în camera cealaltă, pisica stătea tolănită în fotoliul său.

Domnul Guelder bău o gură de apă şi se culcă; în timpul nopţii cele două pisici obişnuiau să doarmă la piciorul patului său, deschizându-şi ochii verzi, luminoşi, la cel mai slab chiţăit sau mişcare de după lambriurile putrezite ale camerei.

Anthony Braid se aşezase singuratic la cină. Masa fusese pusă cu aceeaşi atenţie ca şi când el ar fi aşteptat pe cei mai distinşi vizitatori. El însuşi stătea în capul mesei într-un sacou de seară, deşi nu avea intenţia de a ieşi. Îl invitase pe antrenorul său la cină, dar acesta scăpase trenul din Newmarket şi îi telefonase că va mânca undeva în drum spre el. Veni la nouă şi jumătate, cerându-şi scuze, un bărbat tras la faţă şi bronzat ca unul ce-şi petrecea mai tot timpul în aer liber.

— Nu m-am mai oprit să mă schimb, se scuză el, când servitoarea îi aşează scaunul. L-am cumpărat pe cel de doi ani, dar vreau să vă spun, domnule Braid, că nu ţin la el în mod deosebit. A avut trei ieşiri anul acesta şi, deşi şi-a demonstrat valoarea într-una din ele, antrenorul e sigur că-i prea sălbatic.

Braid zâmbi şi îşi turnă un pahar de porto.

— Toţi caii sunt sălbatici dacă nu-i înţelegi, zise el. Am întâlnit în viaţa mea numai doi cai cu adevărat sălbatici, şi pot să jur că Quintil nu face parte din categoria asta.

Domnul Sanford făcea antrenamente în Beckshire, la câteva mile de Newbury; după ce servitoarele plecară, Sanford avu multe de spus despre grijile lui zilnice. Anthony Braid îl asculta atent, dar nu se ostenea să-i răspundă.

— Apropo, d-le Braid, a apărut o nouă iscoadă la alergări. Nu ştiu ce-i de făcut cu el. Apare, de obicei, sâmbăta şi duminica dimineaţa. Nu e unul din cei obişnuiţi – îl văd numai în week-end şi nu pare a fi preocupat de antrenamente. Are o casă în apropiere. Îţi aminteşti de clădirea aceea roşie, veche – trebuie să aibă vreo sută douăzeci de ani – era cândva casă parohială şi mai apoi i-a aparţinut morarului. Nu e mai mare ca un şopron… pe dreapta drumului cum vii dinspre Newbury.

Pe Anthony nu-l prea interesau iscoadele şi nici casele vechi, dar din politeţe îi spuse că-şi amintea locul.

— N-am nici cea mai vagă idee ce-ar putea căuta omul ăsta acolo sau ce încearcă să aflecred că-i neamţ.

Anthony Braid făcu ochii mari.

— Neamţ?

— Poate. Nu sunt sigur, spuse prudent dl. Sanford. Ceilalţi antrenori au obiectat văzându-l că le spionează caii. Eu cred mai degrabă că iese să se recreeze câteva minute, deşi nu poţi şti niciodată la ce jocuri se pretează iscoadele astea. Îmi amintesc acum câţiva ani…

— De ce crezi că e neamţ! întrebă el.

— După nume, spuse domnul Sanford, sună a nume nemţesc – Rex Guelder.

Domnul Tony Braid se ridică.

— Rex Guelder, vrei să spui? Eşti sigur? Cum arată? – cu faţa rotundă, cu ochelari şi mustăcioară?

— L-aţi descris exact, Este neamţ, nu-i aşa?

— Olandez, spuse Braid, rezemându-se pe scaun. Nu mai era plictisit ori pasiv. Ai mai văzut pe cineva acolo, jos, la el

acasă.

— Un singur om trece pe acolo, spuse dl. Sanford. Cred că-i bogat. Are o maşină bună.

— Aşa mai tânăr, îi sugeră Anthony. Cu faţa roşie şi păr castaniu.

Sanford încuviinţă.

— Ăsta-i tipul. Nu vine des. L-am văzut o dată sau de două ori – mai bine zis, i-am văzut maşina parcată în curte.

Tony Braid era dus pe gânduri. Îl cunoştea pe Rex Guelder, dar numai ca pe un fel de „factotum” nepriceput al vicleanului Julian Reef. Nici măcar nu-şi dăduse seama că Julian se interesa de cursele de probă.

— Probabil e o întâmplare că era acolo, zise el, dând glas gândurilor. Nu cred că pe domnul Guelder îl interesează cursele. Trebuie să vină la mine un prieten, pe la ora zece.

De abia rosti aceste cuvinte că sună soneria şi câteva secunde mai târziu fu anunţat vizitatorul. Domnul Elk, înalt şi slab, cu capătul unui trabuc în colţul gurii, intră alene în cameră, îl salută pe Tony, îi aruncă o privire piezişă antrenorului înainte să se aşeze. Se uită în jur prin cameră la maeştrii de pe pereţi, la tapiseriile inestimabile şi buzele i se strâmbară într-un surâs batjocoritor

— Aşa-mi închipui eu un cartier sărac.

Tony împinse spre el o cutie cu ţigări de foi şi el îşi alese cu mare grijă o Corona.

— Ţigările de foi sunt slăbiciunea mea, spuse el, am obiceiul ăsta din America.

Muşcă din capăt, aprinse tutunul şi trase voluptos.

— Sunt predispus spre corupţie şi mită, spuse el. Ce aveţi în butelia asta, d-le Braid? Parcă-i cerneală roşie… porto, nu-i aşa?

Îşi turnă

— Băutura şi fumatul constituie ruina micii burghezii – şi pariurile, adăugă el. Se spune că Barley Tor, calul d-voastră, va câştiga Cupa Steward. Mă-ndoiesc.

— Domnul Sanford vă poate spune mai multe despre asta, spuse Tony.

— Ştiam că e domnul Sanford – i-am văzut poza în ziar, zilele trecute – un ziar clasa-ntâi. Plin cu poze de oameni ce apar la curse: Lord Acesta şi Lady Aceea. Onorabila d-nă Cineva cu Onorabilul domn Altcineva. Asta-i ce numesc eu clasa-ntâi. Nu că Barley va câştiga Cupa Steward – tocmai schimbă subiectul când Tony îl întrerupse.

— Cunoşti multă lume de la curse, nu-i aşa, Elk?

Elk aprobă.

— Îl cunoşti pe unul numit Rex Guelder – un olandez?

Spre mirarea lui, Elk încuviinţă din nou.

— Pe Systematic Samuel. Da, îl ştiu, e individul care-şi face singur comisioanele. Nu există figură mai mare ca el.

— Dar, te-nşeli sigur! obiectă Braid. Omul la care mă gândesc eu este…

— Director general adjunct al domnului Julian Reef, milionar parvenit, spuse Elk; şi nu greşesc niciodată, domnule Braid. E practic imposibil să greşesc. Se-ntâmplă să-l cunosc deoarece unul dintre agenţii de pariuri, care se consideră prieten cu mine, Isadore Wayne, m-ai întrebat dacă-l cunosc pe olandezul ăsta sărac; era trecut în registrul său pentru trei mii de lire. Wayne este un om care ştie să aştepte şi nu se plânge niciodată.

Antrenorul şi proprietarul schimbară priviri semnificative.

— Mai vreau să vă spun ceva, Guelder m-a pus pe urmele acestui cal al d-voastră fără valoare, Barley Tor. El a pariat pe el la Wayne.

— Înseamnă că el într-adevăr „spionează”, interveni Sandford. Era pe teren când l-am alergat pe Barley Tor zilele trecute.

— De ce-i spuneţi Systematic Samuel? întrebă Braid.

Dl. Elk oftă.

— Dacă urăsc ceva pe lumea asta, atunci asta e, să dau explicaţii, domnule Braid, spuse el. Aşa l-a numit bătrânul Wayne deoarece pariază pe cai după un anumit sistem. Se

pare că Guelder ăsta face parte din lumea ştiinţei. A fost profesor sau aşa ceva, dar a intrat într-o încurcătură acum câţiva ani şi a părăsit în grabă Amsterdamul – sau, poate, Rotterdamul. Ştiu că a fost şi „damă” în chestia asta. Poliţia olandeză nu ne-a solicitat informaţii, presupun că fata nu era cunoscută. Era prietena lui şi a murit subit. Înecată. Unii spuneau că s-a sinucis, dar nu prea mulţi. În orice caz, Guelder e un om deştept. Se spune că îşi petrece timpul căutând… asta – cum îi spune – al vieţii.

— Elixirul vieţii? spuse Tony zâmbind.

— Ăsta-i cuvântul, elixir. Nu ştiu ce înseamnă, dar sună frumos. Şi apoi i-a venit ideea trăsnită că poate descoperi ceva care ar transforma plumbul în aur. Sunt destul de mulţi în Dartmoor care au făcut aceeaşi descoperire şi şi-au pierdut timpul degeaba.

Astea erau într-adevăr informaţii pentru Tony Braid. Îl ştia pe Guelder din vedere, vorbiseră o dată sau de două ori, dar roşcovanul olandez nu făcuse nici măcar o dată vreo aluzie la cai. La cele spuse de Tony, domnul Elk zâmbi compătimitor.

— Nimeni nu face caz de năravurile lui, zise el, în afară de jucătorii de golf. Tipul ăsta, Guelder, ca jucător, e mare figură. A pierdut mii.

Tony se alarmă puţin. Nu ţinea la Julian Reef, dar în sinea lui era mulţumit că tânărul roşcovan nu ştia nimic de slăbiciunile prietenului său; din câte ştia, nici Guelder, nici Reef nu-şi puteau permite să piardă mii de lire pe săptămână; şi dacă risipa asta continua însemna că cineva avea s-o păţească. Îl cunoştea destul de bine pe Julian ca să-şi dea seama că, în ciuda unei prosperităţi afişate, el era aproape de limita prăbuşirii şi o criză în afacerile lui Julian i-ar fi afectat pe Frensham şi pe Ursula.

Din acest motiv ştirea era neliniştitoare. El nu punea la îndoială cele spuse de Elk nici măcar o secundă. Detectivul ăsta slăbănog era o mină de informaţii privind subiectele cele mai greu de crezut. Eşecul lui în susţinerea unor

examene de calificare îl obligaseră să ocupe acelaşi post, ani la rând, dar asta, probabil, i-a favorizat cunoaşterea mai multor oameni şi lucruri decât dacă ar fi reuşit să promoveze şi ar fi fost „surghiunit” într-un birou oarecare. A cules întâmplări despre bărbaţi şi femei cu asiduitate şi o râvnă fanatică pe care alţii le dedică colecţionării de timbre. Şi memoria lui era uimitoare. Nu-şi putea aminti – cum adesea spunea – data exactă în care regina Elisabeta a trecut în revistă armata sa din Tilbury, dar ştia precis unde a căpătat Johny, deţinutul, cicatricea cea lungă din ceafă sau de ce murise atât de subit un membru al guvernului. Multe dintre secretele păstrate cu stricteţe de către proprietari care credeau că fuseseră îngropate în lăzile negre din birourile avocaţilor, îi erau atât de cunoscute încât aproape le uitase. Aproape – dar nu de tot; putea scoate din cotloanele minţii lui, în momentul în care era nevoie, cele mai groaznice detalii ale unor aventuri romanţioase vechi, nebunii uitate, escrocherii pe jumătate neterminate.

— Îl cunoşti pe lordul Frensham? întrebă Tony.

Elk răspunse afirmativ.

— Prieten de-al d-voastră, nu? Bun băiat, dar falit. Am fost în strada St. James zilele trecute să cer informaţii despre nişte indivizi dubioşi şi am trecut pe la biroul lui. Pariez că nu ştiaţi că are un birou pe strada St. James.

Tony zâmbi larg.

— Ăsta-i unul din lucrurile pe care le ştiu, spuse el. Lordul Frensham avea o serie de afaceri pe care le conducea de acolo.

Elk nu se arătă stingherit.

— Credeam că nu ştiţi. Dar pariez că nu ştiţi povestea apartamentului pe care-l deţine – cel puţin era apartament cândva.

Înainte ca Tony să poată răspunde, uşa se deschise şi apăru servitoarea. Braid auzise telefonul şi era pregătit

răspundă. Ştia că era un telefon important pentru că fata avea dispoziţie să nu-l deranjeze altfel.

— Domnişoara Frensham, domnule.

Braid intră repede în biroul său şi ridică receptorul.

— Tu eşti Tony?

Vocea Ursulei era iritată, puţin speriată, crezu el, şi inima îi tresări.

— Poţi să vii până aici, te rog? Tata n-a venit la cină. Cred că s-a întâmplat ceva groaznic.

— Voi fi acolo în cinci minute, spuse el. Nu fi îngrijorată. Nu-i prea târziu, nu-i aşa?

— Nu, numai că m-a rugat să stau acasă pentru el. Doresc să-i gătesc ceva.

Tony Braid reveni la musafirii săi, îi ceru scuze lui Sandford şi peste câteva minute el şi Elk se îndreptau spre Hampstead cu maşina.

— Ce i s-a întâmplat lui Frensham? întrebă Elk.

— Nimic deosebit, spuse Tony evaziv.

— Ceva nu e în regulă dacă d-ra e îngrijorată că Lordul Frensham n-a ajuns acasă.

Puţin mai târziu.

— Pot să-ţi şi spun, Elk: mi-a fost prieten bun şi ştiu că poţi fi discret. Frensham a dat de bucluc. Chiar înainte de cină în astă-seară, m-a sunat şi m-a-ntrebat dacă pot să-i împrumut şaptezeci şi cinci de mii de lire.

Elk fluieră.

— Şi, bineînţeles, i-ai spus că nu, zise el. Sunt de acord. Dacă aş primi înapoi toţi banii pe care i-am dat împrumut, aş fi un om bogat.

— Bineînţeles că am spus da, zise Tony liniştit. De fapt am trimis cecul printr-un curier la el la birou.

— Atunci de ce nu mergem la birou, mai întâi? întrebă Elk.

Tony clătină din cap.

— L-am sunat la o oră după trimiterea banilor să-l întreb dacă suma îi ajungea şi nu a răspuns.

— Cecul a fost predat?

Elk deveni interesat.

— Da; am verificat, i-a fost înmânat lui Frensham.

Elk nu mai întrebă nimic, imediat ajunseră şi o găsiră pe Ursula aşteptându-i pe pasajul din faţa casei. Tony opri maşina şi se dădu grăbit jos. Elk apăru în cadru, pe neobservate.

Când Tony luă mâna fetei, simţi că aceasta tremura.

— De ce-ţi faci probleme? De ce eşti aşa speriată, draga mea, spuse el, bătând-o uşurel pe umăr. Eu ar trebui să fiu îngrijorat – tatăl tău mi-a spus să nu mai calc pe proprietatea lui, şi iată-mă aici, ţinându-i fiica de mână, fără ruşine.

— Tony, zise ea, în şoaptă, e aici Julian. A venit acum un sfert de oră. A spus că a trecut pe la tata pe la birou, dar că nu i-a răspuns.

— Julian aici? zise Anthony cuprins de panică. Foarte ciudat: va trebui să apelez la unul dintre artificiile mele renumite şi să fiu amabil cu el.

Orice îndoială ar fi avut privind atitudinea lui Julian aceasta se risipi deîndată ce pătrunse în casă. Tânărul cel roşcat se plimba de colo-colo prin holul mare şi se-ndreptă spre el cu un surâs prefăcut.

— Îţi datorez scuze, Braid, spuse el. Nu-ţi port pică pentru croşeul ăla stâng.

Şi apoi continuă pe un ton mai serios:

— Sunt îngrijorat din cauza lui Frensham. A fost pe la mine, la birou, azi după amiază, şi am avut o discuţie foarte deschisă despre acţiuni. Dorea să-i transfer capitalul Ursulei pe care-l aveam în păstrare. De fapt, acţiunile respective îi fuseseră transferate cu trei luni în urmă. Era neobişnuit de agitat încât m-am gândit că era bolnav. Aş fi sunat-o pe Ursula, dar n-am vrut s-o tulbur.

Se aflau în salon: era o seară foartă caldă şi Tony trase concluzia că ferestrele franţuzeşti erau deschise după legănarea draperiilor ce le acopereau.

— Am trecut pe la biroul lui, continuă Julian, dar nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am venit aici.

— Lucrează atât de târziu, de obicei? întrebă Tony.

— Foarte des, răspunse Ursula. A stat acolo seară de seară în ultimul timp – cred că era îngrijorat din cauza Companiei Lulanga. N-aş fi fost neliniştită de întârzierea lui, dar el este atât de punctual la întâlniri şi chiar el m-a rugat să fiu aici la opt şi jumătate. Am renunţat la un spectacol de teatru deoarece zicea că e important.

Tony îşi scărpina barba gânditor, fixându-l cu privirea pe Julian Reef.

— Voi merge pe strada St. James să văd ce anume îl reţine, zise el încet.

— Dacă vrei, merg cu tine, se oferi Julian.

Dar Tony clătină din cap.

— Nu e cazul; sunt cu un prieten, e prin curte pe undeva – inspectorul Elk; trebuie să fi auzit de el.

— Elk?

Chiar şi Ursula sesiză schimbarea tonului; deveni brusc aspru şi supărător. Aproape că a strigat numele.

— Elk? Individul ăla înalt… oh,da. Îl ştiu. E aici? Ciudat!

Faţa lui deveni din roşie, albă şi din albă, din nou roşie.

— Da, l-am întâlnit. O pasăre ciudată de la Scotland Yard care vorbeşte mereu despre educaţie. Deci n-ai nevoie de mine.

Când Anthony ieşi în stradă, îl găsi pe Elk sprijinit de maşina sa, cu un trabuc între dinţi.

— Domnişoara Frensham este îngrijorată de absenţa tatălui său. Mă duc până la el, la birou.

— Ştiu, zise Elk, urcând în maşină. Individu' ăla, Reef, m-a făcut hareca-parcea, dar când zice că nu vorbesc decât despre educaţie, minte de stinge.

— De unde ştii ce-a vorbit, întrebă Tony uimit.

— Am ascultat la fereastră, spuse calm, domnul Elk. Găsesc că asta-i una dintre cele mai bune metode de a aduna informaţii – ascultând şi nezicând nimic. Ce spunea

despre nişte acţiuni şi un cec? Mare tip e Reff ăla – gândeşte în milioane, discută în zeci de mii şi plăteşte în mărunţiş.

Când ajunseră la clădirea în care Frensham îşi avea biroul, ei descoperiră că uşa era închisă; Anthony s-ar fi întors la Hampstead, dacă inspectorul n-ar fi insistat să mai facă o încercare de a intra.

— Trebuie să fie un îngrijitor în clădire şi câteva femei care curăţă birourile – ştiu asta sigur. Bate în uşă.

Tony execută dispoziţiile şi după câtva timp fu răsplătit. O femeie de serviciu întredeschise uşa şi când se arătă domnul Elk şi-şi declină profesia, îl lăsă înăuntru cuprinsă de nelinişte.

— Nu, d-le, n-am fost în biroul lordului Frensham, zise ea. E ceva foarte ciudat: avem toate cheile, dar nu se potrivesc la uşa lui. Colega mea zice că e încuiată pe dinăuntru.

Urcară la etajul al doilea şi femeia le arătă că uşa nu putea fi deschisă nici cu cheia. Era o uşă de birou obişnuită; partea superioară era din sticlă opacă cu inscripţia „Societatea pe acţiuni Lulanga Oils”.

— În situaţia asta, zise domnul Elk, totul ese scuzabil – împrumută-mi mătura, mătuşico!

Femeia îi dădu o perie cu coada scurtă şi la dispoziţia acestuia se retrase ca să nu fie atinsă de cioburi. Din două lovituri spulberă ochiul de geam şi domnul Elk, scoţând un ciob de sticlă, îşi introduse mâna şi trase zăvorul. Apoi îi înmână femeii peria cu un zâmbet larg.

— Puteţi merge jos. Dacă vom avea nevoie de dumneavoastră vă vom chema, spuse el şi femeia, fără voia ei, sesizând misterul, coborî la etajul inferior.

— Sper că nu sunteţi prea sensibil, zise Elk, pentru că el văzuse deja…

Un declic, şi lumina se aprinse. Frensham stătea întins peste birou, cu capul culcat pe braţe; sugativa albă era pătată cu roşu şi în mâna albă întinsă pe birou ţinea încleştat un revolver.

Numai vocea lui Elk îl trezi pe Tony Braid la realitate.

— Vedeţi la telefonul de colo. Cereţi să vă dea poliţia; spuneţi-le că este un mort aici şi că trebuie să-l trimită pe medicul secţiei.

— Mort? şopti Tony. Doamne Dumnezeule!

Elk se uită întrebător spre cel împuşcat şi văzu hârtia. Nu era pe tampon ci puţin mai la o parte.

Detectivul o ridică şi citi încruntat câteva rânduri.

— Cunoşti scrisul?

Tony încuviinţă. Era al lui Frensham, fără nici o îndoială. Cu mintea răvăşită, el citi mesajul fatidic.

„De ani de zile m-am angajat în speculaţii nesăbuite. Mărturisesc că am luat bani care nu erau ai mei, amănunte despre toate astea sunt prezentate mai jos. Nu mai are rost să trăiesc…”

Aici scrisoarea se întrerupea brusc.

— E scrisul lui Frensham? întrebă Elk din nou.

— Cu siguranţă, spuse Tony şoptit, privind ca vrăjit spre trupul nemişcat.

Văzuse moartea în forme diferite, tragicul în aspectele lui cele mai oribile, dar corpul acela prăbuşit avea ceva groaznic.

În timp ce Tony telefona, detectivul merse spre fereastră, o împinse şi, aplecându-se în afară, lumină cu lanterna în ambele direcţii. Trase fereastra şi prinse zăvorul.

Lângă birou se găsea un coş cu bucăţele de hârtie rupte pe fund. El îl răsturnă pe măsuţa de telefon şi începu să-i trieze conţinutul.

— E clar că a primit scrisoarea şi cecul tău, zise el după câtva timp.

El îi arătă grămăjoara de bucăţele de hârtie pe care le separase de celelalte.

— Uite cecul, făcut bucăţele – cel puţin aşa cred – că-i al tău.

Înainte de a aranja bucăţelele roz, el ştiu că ele formau cecul pe care-l trimisese.

— Acestea o să le păstrăm.

Elk luă un plic din suportul de pe birou şi puse bucăţelele cu grijă în plic. Şi scrisoarea, şi plicul.

— Se pare că a fost rupt bucăţele nedeschis.

Medicul secţiei sosi într-un sfert de oră şi făcu o examinare scurtă. Frensham murise fulgerător.

— Acum cred că trebuie să faci cea mai neplăcută treabă, spuse Elk.

Tony fu de acord şi coborî scările îndreptându-se spre Hampstead să-i ducă vestea Ursulei.

O găsi aşteptându-l în uşa casei şi o singură privire aruncată spre chipul ei îl convinse că, pe anumite căi, aflase deja şi că partea cea mai neplăcută a obligaţiei lui fusese anticipat îndeplinită.

— Intră, Tony.

Era palidă, dar avea o voce liniştită.

— Domnul Elk m-a sunat – nu mi-a spus totul, dar cred că pot ghici. E mort?

Tony încuviinţă.

— Ce groaznic! Îşi duse mâinile la ochi şi se-nfioră. Julian ştie?

— El nu-i aici? întreba Tony surprins.

Ea clătină din cap.

— Nu; tocmai plecase când a telefonat domnul Elk. I-am spus ce bun fuseseşi cu tata… adică, despre banii pe care i-ai trimis astă-seară…

Anthony privi uimit spre gura ei.

— De unde ştii că i-am trimis bani?

Ea nu-i răspunse până când ajunseră în sufrageria lambrisată şi închiseră uşa.

— Tata mi-a spus că avea necazuri şi că te rugase să-l ajuţi. Îmi spusese asta la telefon, astă-seară mai devreme.

— Dar tu nu ştiai că…

— Te cunosc bine, Tony, zise ea încet. Dacă ţi-ar fi cerut bani, ştiam că i-ai fi trimis. El nu era foarte sigur că ai face-

o, dragul de el. Mi-a spus să fiu aici la opt şi jumătate în caz că nu-i dai banii, dar că se va întoarce oricum până atunci.

Era foarte liniştită şi plină de curaj.

El nu dorea s-o mai supere, discutând despre bani în seara aceea şi fu surprins când ea deschise subiectul:

— Crezi că banii mei s-au dus? întrebă ea, foarte calm. N-am discutat niciodată asta cu tata, continuă ea. El era extrem de dificil şi sensibil. Dividendele îmi veneau de fiecare dată la jumătate de an şi am la bancă o sumă apreciabilă.

— De cât timp îţi administrează averea?

— Nu ştiu. E o noutate pentru mine, şi destul de surprinzătoare, că Julian îi transferase toate acţiunile mele. Mă-ntreb dacă mă consideri fără suflet că discut asta acum, spuse ea. Îţi dai seama, Tony, că ai o mare răspundere?

El o privi fără să înţeleagă.

— Ce anume? o întrebă.

— Eşti administratorul averii tatălui meu. El nu a modificat niciodată testamentul făcut cu ani în urmă. Ţi-a amintit de el azi-dimineaţă, când era atât de furios zicând că va face un alt aranjament. Cred că intenţiona să-l pună pe Julian în locul tău. Tony, ţie nu-ţi place de Julian, nu-i aşa?

— Nu ţin la el prea mult, dar în momentele acestea deosebite, nu vreau să fac lucrurile mai grele discutând despre propria-mi antipatie.

— Mie îmi piace, spune ea; e teribil de stăpân în felul său; dar partenerul lui, sau ce i-o fi, e oribil.

— Guelder? întrebă Tony repede.

Ea încuviinţă:

— N-aveam idee că-l cunoşti.

Ea nu răspunse şi el nu insistă. Asta era o descoperire nouă şi remarcabilă. Simţi că era ceva în spatele acelei referi întâmplătoare la confidentul lui Julian Reef, o aluzie timidă pe care numai o minte sensibilă o putea înregistra.

Era două şi jumătate, dimineaţa, când Elk trecu pe la Tony pe acasă. Îl găsi îmbrăcat într-un halat de mătase, un fapt

asupra căruia comentă imediat.

— Păcat că nu sunteţi îmbrăcat; mă gândeam să vă rog să-mi faceţi hatârul să dăm o raită prin strada St. James. Cum se simte domnişoara…?

— Am convins-o să stea cu nişte prieteni în Hampstead, noaptea asta, spuse Tony şi Elk aprobă îndelung în ce priveşte plecarea mea în strada St. James, îţi sunt recunoscător – oricum nu prea pot dormi.

Era îmbrăcat pe sub halat, în afară de haină şi pantofi pe care şi le puse în timp ce Elk îi relata ultimele întâmplări.

— L-am interogat pe băiatul care a dus cecul. E o treabă cu tâlc. A ajuns la birou pe la opt fără un sfert şi uşa biroului era încuiată. Frensham nu-i deschise, dar îl întrebă cine este şi-i ceru să vâre scrisoarea pe sub uşă. Am chitanţa de primire a băiatului în buzunar – semnată cu un „F” care nu spune nimic.

— Cum s-a scuzat Frensham?

— I-a spus că tocmai se schimbă. Într-adevăr se schimba uneori. Am găsit un dulap în biroul său. E ciudat că a rupt plicul fără să-l deschidă, zise el. Vă cunoştea scrisul?

— Era bătut la maşină, spune Tony. Am un număr de plicuri cu adresa lui Frensham – purtasem o corespondenţă regulată cu el, mai demult.

— Pf! exclamă Elk îngândurat. Poate credea că-i vreo notă de plată. Avea un teanc în birou. Frensham era într-o situaţie financiară proastă.

Tony îl anunţă că era gata, dar Elk nu se ridică de pe scaun.

— Cunoşteam apartamentul ăla înainte de a fi birou, spuse el. Au fost mai multe spargeri acolo decât în oricare alt apartament din Londra.

Tony crezu că el se lăsase numai în voia amintirilor deşi îl cunoştea prea bine pe omul ăsta ca să-şi dea seama că vorbele lui aveau un rost anume.

Elk se ridică brusc, realizând că era gata, şi ieşiră din casă împreună, urcând în maşina poliţiei. La uşa clădirii în care

se afla biroul se găsea un poliţist de gardă.

— O idee înţeleaptă, spuse Elk cu amărăciune, în timp ce urcau scările spre etajul al doilea. Putea să stea la fel de bine la capătul unui tunel!

Deschise uşa cu geamul spart şi-l introduse pe Tony în camera morţii. Erau puţine urme al tragediei care avusese loc. Cadavrul fusese luat, chiar şi tamponul pătat de sânge fusese îndepărtat, deşi se mai vedeau pete sinistre pe birou.

— Mă gândeam, începu Elk, că am putea arunca o privire.

Deodată se opri şi Tony îl văzu privind ţintă spre fereastră. Un ochi de geam fusese spart şi de acolo şi cioburi lucitoare erau împărştiate pe covor sub fereastră. Domnul Elk nu mai spusese nimic, dar părea tare amărât.

— Sticlă spartă, zăvorul tras – şi i-am spus afurisitului ăluia – să pună un om în faţa uşii; uşa asta!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tony.

— Cineva a intrat în cameră, asta-i tot. A intrat de afară. Nu putea fi un reporter – reporterii fac aşa ceva numai în romane.

Trase fereastra şi se aplecă în afară şi apoi, spre uimirea lui Tony, îşi trecu un picior peste pervaz şi dispăru. Pe moment Anthony Braid crezu că poliţistul înnebunise, dar o voce veselă îl potoli în timp ce scruta, cu teamă, întunericul.

— E-n regulă, zise Elk. Pe aici intrau hoţii. Le era la îndemână.

Stătea pe o balustradă îngustă de metal care trecea pe sub fereastră şi ducea, descoperi Tony, la nişte scări circulare.

— O scară de incendiu, îi explică domnul Elk. Poţi să-i spui aşa ori la fel de bine platforma bucuriei hoţilor. Ajutaţi-mă. Tony îl apucă cu putere şi îl trase în sus pe fereastră.

— Vrei să spui că a pătruns cineva aici, noaptea asta, după ce cadavrul a fost luat? De ce?

Elk clătină din cap.

— Să ia ceva – poate unul dintre ele – documentele acelea secrete despre care auzim în piese. Nu se ştie. Sau

bijuteriile de familie. Sau scrisoarea care arată cine-i moştenitorul legal.

— Fii serios!

Elk nu-i putu da alte informaţii.

— Dacă v-aş putea spune de ce, v-aş putea spune o mulţime de lucruri pe care nimeni nu le ştie – deocamdată!

Începu să cerceteze „biroul” sistematic. Înainte fusese – după cum a spus – un mic apartament. Era compus din trei camere destul de mari, dintre care două fuseseră evident folosite de un număr mare de funcţionari.

— Ceea ce nu înţeleg în privinţa dumneavoastră, spuse Elk pe când ieşea din clădire, este lipsa de curiozitate. Nu m-aţi întrebat nici măcar o dată cum s-a împuşcat Frensham.

— Nu pun niciodată întrebări inutile, spuse Tony.

Urmează două zile plictisitoare de cercetări la poliţie şi o anchetă supărătoare; şi, dacă Tony Braid avea aversiune faţă de întrebările inutile, erau câţiva juraţi imposibili care nu-i împărtăşeau obiecţia. Procedura s-a desfăşurat lent şi a fost publicată pe patru coloane ducând la inevitabila concluzie: „Sinucidere pe fondul unei minţi nesănătoase”.

Din fericire, nu a fost necesară participarea Ursulei şi în ziua anchetei ea plecă la ţară. Îşi luă rămas bun de la Tony, telefonic, refuză propunerea lui de a o conduce la Somerset şi s-ar fi dispensat cu plăcere şi de vizita pe care Julian Reef i-o făcuse cu câteva minute înaintea plecării.

Ea primise de la el două scrisori, epistole lungi, patetice pe care nici măcar nu le citise până la capăt. El încercase s-o întâlnească de câteva ori, ea găsise scuze pentru a refuza întrevederea.

De ce se purta astfel faţă de el nici ea nu înţelegea. Numai că – deşi ea nu voia să admită asta – moartea tatălui său îi adusese un sentiment de uşurare. Îl analiză sub toate aspectele, în felul ei nemilos. Ea nu s-ar fi căsătorit în nici un caz cu Julian dacă tatăl său nu ar fi exercitat asupra ei o presiune permanentă în mod inconştient. Această dorinţă nu o mai putea influenţa. Era stăpână pe fiinţa ei, ruinată,

credea ca, în afara unui venit modest care-i revenea de pe mica ei proprietate de lângă Morpeth, dar, cu toate acestea, liberă.

Ţinuse mult la tatăl ei şi moartea lui neaşteptată îi produsese un şoc ameţitor; dar, dacă era să spună adevărul, relaţia dintre ei nu fusese niciodată atât de intimă şi prietenoasă cum ar fi putut fi dacă lordul Frensham ar fi fost mai puţin prins în curcubeul goanei de înavuţire.

Tocmai îşi trăsese mănuşile şi aruncă o privire în jur când servitoarea îl anunţă pe Julian. Era prea târziu să mai găsească scuze; domnul Reef intră imediat, pe urmele fetei. Era îmbrăcată sobru: cravata neagră şi banda de la pălărie de un negru intens erau, credea ea, puţin demodate şi nu aveau rost.

— Am încercat să ajung la tine de când cu treaba asta oribilă – începu el.

— Mă ai la dispoziţie cinci minute, Julian, zise ea. Răceala ei era descurajatoare. Era total diferită de fata binevoitoare pe care se aştepta s-o găsească.

— Ei bine… situaţia ta – şi totul, începu el şovăitor. Nu ştiu ce ţi-a lăsat tatăl tău, dar se poate ghici că afacerile lui s-au încurcat de tot. Fireşte nu te pot lăsa la ananghie. Bănuiesc că şi casa asta va fi vândută.

— Dar de ce? îl întrebă ea. Casa îmi aparţine, nu ştiai asta?

El fu luat prin surprindere, iritat de stăpânirea ei de sine.

— Nu pari prea tulburată de moartea bietului tău tată – nu atât cât m-aş fi aşteptat – îi scăpă lui. Desigur, nu-i treaba mea, dar ar trebui să-ţi aminteşti tot ceea ce Frensham a făcut pentru tine când erai copil.

— Fii sigur că nu e cazul să-mi aminteşti asta, Julian. Sunt copleşită de treaba asta groaznică. Dar sper că nu te-aştepţi să port negru sau să jelesc, tata ar fi ultimul care ar fi dorit asta.

Urmă apoi o tăcere stânjenitoare; toate discursurile lui renumite pierduseră cursa în situaţia dată.

— Cred că lucrurile sunt încurcate, continuă el pe o pantă nouă. În City se spune că Braid este protectorul tău şi administratorul averii. Asta-i o crimă, dacă te gândeşti ce credea tatăl tău despre el. Sunt absolut convins că, dacă tatăl tău şi-ar fi dat seama că l-a numit pe acest ticălos ca executor şi administrator, el ar fi făcut o schimbare înainte de a comite acest… act oribil. Lordul Frensham îl dispreţuia.

Ea îl privea îngândurată, muşcându-şi buzele. Acum clătina din cap.

— Cum îl putea dispreţui dacă i-a cerut bani împrumut în ultima clipă? întrebă ea liniştită. Asta nu prea sună a duşmănie, Julian. Şi aş dori să-ţi aminteşti că Tony îmi este un prieten foarte apropiat. Ţin la el.

— Aşa, înţeleg.

Buzele lui cărnoase schiţară un zâmbet plin de înţeles, dar ea nu luă în seamă insulta insinuantă.

— Nu a reuşit să-l ajute pe tata, dar cel puţin i-a arătat bunăvoinţă. A fost mai mult decât amabil cu mine – şi cu tine.

La asta el se-ncruntă.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Ursula. Când a fost Braid amabil cu mine? N-am observat.

— Îţi voi spune, zise ea încet. El a fost cel care ne-a sugerat să nu facem cercetări asupra celor şaizeci de mii de lire pe care-i deţineai în numele meu.

— Tatăl tău îi avea, îi spuse Julian, faţa lui devenind şi mai roşie.

Ea nu luă în seamă întreruperea.

— Tony ne-a sugerat, şi eu am fost de acord, să nu intrăm în detalii în privinţa părţii care deţinea acţiunile, când şi cum fuseseră transferate. E foarte uşor să pui acţiunile sub urmărire, Julian, nu-i aşa? Nu ştiu nimic despre City şi despre bursa de valori, dar sunt sigură că Tony ar fi putut descoperi ce s-a întâmplat cu acţiunile mele şi când i-au fost transferate lui tata.

— Pot să-ţi arăt transferările, începu el şi se opri.

Se înfurie la vederea zâmbetului ei dispreţuitor.

— Chiar, Ursula! Dacă-mi amintesc că într-o bună zi vei fi soţia mea, atitudinea ta e de neînţeles?

Era o lovitură directă din partea lui. El mizase în mare măsură pe întrebarea asta. Şi-a dat seama că greşise încă înainte ca ea să vorbească.

— Nu cred că asta-i problema de pus în discuţie nici măcar pentru viitor, spuse ea încetişor.

Întrevederea se desfăşura tot mai rău pentru el. El reuşise să afle, sub masca simpatiei sale, adevărul despre legământul pe care i-l datora. Frensham spusese că ea va fi o femeie foarte bogată – era prima dată că auzise de posibilitatea asta şi ardea de curiozitatea de a descoperi câtă bogăţie anume avea în vedere cel ce murise. Dar se trezi în apărare, confruntându-se cu ceea ce pentru el era o acuzaţie uluitoare. Pentru că avea îndoieli în privinţa celor spuse de Ursula că nici ea, nici Tony Braid nu vor face cercetări amănunţite asupra sorţii acţiunilor ei. Era uluit şi puţin speriat; secretul său părea de notorietate publică după cum i-l prezentase ea, trecu printr-un moment de panică şi făcu un efort mare de voinţă de a scăpa de ea.

— Nu ştiu… pare extraordinar… Vorbea incoerent, stânjenit peste măsură. E clar că ai auzit tot felul de minciuni. Trişorul. Doamne, Dumnezeule? Nu poţi pune bază pe ce spune el, desigur! După atâţia ani…

Ursula ştia că venise momentul să-l îndepărteze. Într-adevăr, nu era nimic mai dezgustător decât să-l vadă pe omul pe care se putuse bizui şi în a cărui integritate avusese încredere deplină, în situaţia unuia care cerşea milă. El stăruia acum, fără să ştie pentru ce, mistuit de teama că ea ar fi putut şti mai multe, mult mai multe decât îi spusese, uimit peste măsură că ştia atâtea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ursula, fii rezonabilă! Îmi dau seama ce lovitură e asta pentru tine… Moartea tatălui tău şi tot ce se întâmplă. Nu crede lucrurile astea urâte. Ştii

că reputaţia lui Braid este detestebilă! A trăit în minciună, şi-a clădit averea prin înşelătorie…

În timp ce spunea asta, ea îi deschise uşa. El încerca să găsească ceva copleşitor, dar pe moment mintea îi era amorţită. Îl urmări dispărând pe stradă şi scoase un oftat adânc. Era primul moment de satisfacţie după noaptea aceea de groază, când Elk îi anunţase moartea tatălui său…

Cum ajunse la Somerset, îi scrise lui Tony o scrisoare lungă: „Aş vrea să am inima de piatră şi să uit, să uit, să uit. Dacă mă mai gândesc mult la treaba asta înspăimântătoare cred că am să înnebunesc… L-am respectat pe tata şi mă consider fără suflet dacă-i mulţumesc Domnului că a fost atât de distant'şi nu mi-a dat şansa să-l iubesc. Sper că mergi la cursele tale şi nu eşti îngrijorat din cauza mea… Majordomul de aici de-abia aşteaptă să afle dacă Barley Tor este ceea ce el numeşte „de valoare”. Pot să-i spun că da? Nu ţi-am cerut niciodată vreun pont, te rog să mi-l dai acum”.

Tony era la Ascot, foarte ocupat. El refuzase cu hotărâre invitaţia avocatului lui Frensham să examineze hârtiile clientului său şi îi scrisese anunţându-l că nu-şi ia în primire obligaţiile până când atmosfera din Yorkshire se va elibera de amintirile astea apăsătoare.

Braid era ceva mai mult decât un proprietar mulţumit de sine. El cunoştea caii la fel de bine ca şi oamenii. Pentru el importanţa unei alergări era atât de clară de parcă ar fi încheiat el însuşi târg cu calul.

Într-o dimineaţă, devreme, se îndreptă cu maşina spre Newbury să vadă cum se prezentau caii şi după micul dejun îl însoţi pe antrenorul său la alergări.

— Asta-i casa despre care v-am vorbit – casa olandezului, spuse Sanford, arătând cu cravaşa spre o clădire roşie, dărăpănată, situată mai departe de şosea.

Părea complet părăsită; grădina era plină de buruieni şi două ochiuri de geam de la etaj erau sparte.

— Era aici sâmbătă, ca de obicei, şi nu mă îndoiesc că e vreo iscoadă. Ajutorul meu mi-a spus că a trecut pe la han, încercând să afle cât mai multe informaţii despre Barley Tor.

El râse încetişor.

— E şi acum aici? întrebă Tony.

— Tocmai asta voiam să vă spun. De obicei vine numai vineri seara sau sâmbăta, dar el a apărut deja şi-l vom vedea la sfârşitul alergărilor. Asta-i curată neruşinare chiar astăzi, când aţi vrut să vedeţi ce pot caii ăştia.

— Nu, deloc. Nu-i nici o neruşinare, spuse Tony. Nu mi-aş fi dorit ceva mai bun.

— Desigur, am putea alerga în sens invers pe pista de încercare şi să terminăm cursa în celălalt capăt, sugeră Sanford, dar Tony clătină din cap.

— Sunt un Trişor şi Trişor voi rămâne până la capăt, spuse el. Lasă-mă să-mi confirm titlul. Dacă domnul Rex Guelder e dornic să afle şansele calului meu în Cupa Steward, îl voi trage pe sfoară cum n-a mai fost tras în viaţa lui.

— Uite-l, îl întrerupse Sanford, brusc.

Rulau de-a lungul şoselei albe care traversa dealurile. Terenul forma o pantă de la şosea şi pe culmea ei se vedea figura caraghioasă a domnului Rex Guelder. Era caraghios datorită pălăriei de paie, a paltonului negru şi a pantofilor lucioşi de culoare maro. Sub braţ ţinea o umbrelă pliantă; în mâini avea mănuşi de un galben strident, şi în gura-i urâtă atârna lipită o ţigară din cele subţiri, fumate de obicei de doamne.

Când Tony ajunse pe pantă, el se întoarse, îşi ridică pălăria cu o fluturare.

— Guelder! mormăi ei prezentându-se cu o mică înclinare, în stil nemţesc. Am marea plăcere să-l întâlnesc pe domnul Braid. Ne-am cunoscut, cred, în afaceri mai serioase.

Ochii lui Tony sclipiră.

— Nu ştiam că vă interesează o afacere atât de puţin serioasă cum sunt cursele, spuse el.

— Puţin, spuse Guelder repede, numai puţin. Am venit să văd caii ăştia frumoşi, să uit toate problemele din City. Stau aici, în adierea vântului de la bunul Dumnezeu şi mă bucur de viaţă.

Tony privi spre faţa rumenă şi animalică pe care vântul „bunului Dumnezeu” adia din greşeală şi pentru prima oară încercă să-l ghicească pe omul acesta care-i stârnise curiozitatea. Elk îi spusese câteva poveşti ciudate despre Rex Guelder; acestea fuseseră confirmate, ba chiar depăşite de înfăţişarea neplăcută a acestuia.

— Dacă vă interesează caii, poate aţi dori să urmăriţi o alergare de probă, spuse el.

Ocini bărbatului scânteiară.

— Asta va fi o mare onoare, spuse el. Pentru ce cursă e proba asta?

— Cupa Steward, spuse Tony, spre surprinderea antrenorului său. Am doi cai în cursa asta. Îi voi pune cu alţi trei sau patru cai şi-i voi alerga în forţă, ca la curse, pe aceeaşi distanţă. Veţi putea observa cu ochii dumneavoastră care este calul cu cele mai mari şanse.

Tony văzu neîncrederea apărând o clipă în ochii şireţi ce-l priveau de după lentilele groase.

— Va fi o mare plăcere, spuse domnul Guelder, în timp ce tropăia amabil pe lângă calul lui Tony.

Ajunseră, în cele din urmă, la locul unde vreo jumătate de duzină de cai se mişcau în cerc şi domnul Guelder, stând deoparte, privea cu mare interes cum se scoteau legăturile şi cum se desfăşurau pregătirile finale.

Doi dintre cai fuseseră aduşi şi Tony îi spuse amabil numele lor, deşi în cazul unuia nu era necesar.

— Ăsta-i Barley Tor, pe care cred că s-a pariat mult pentru cursă; cealaltă este o mânză foarte rapidă, numita Lydia Marton. Are trei ani. Dacă urmăreşti cursele, probabil îi ştii povestea. N-a alergat până în primăvara acestui an şi a câştigat o cursă mică la Pontefract.

— Pe cine mai aşteptaţi? întrebă domnul Guelder plin de respect.

— Pe jochei. Iată-i!

Tony privi de-a lungul drumului spre un noruleţ de praf ce se ridicase în urma unei maşini puternice, care parcă lângă locul unde se plimbau caii. Coborâră doi bărbaţi mici şi slabi. Unul purta jambiere şi pantaloni bufanţi, celălalt, pantaloni de călărie şi domnul Guelder îi recunoscu pe ambii ca fiind doi dintre cei mai buni jochei de turf. Primul era un bărbat de peste treizeci de ani, brunet, cu faţa ca de vultur şi rostire tărăgănată.

— Aş vrea să călăreşti pe Lydia Marton, Burnie, îi spuse Tony Braid.

Al doilea jocheu se urcase deja pe Barley Tor.

Îi urmăriră mergând în galop scurt spre punctul de pornire şi creierul domnului Rex Guelder începu să lucreze. Îl cunoştea pe Tony Braid, îi cunoştea şi mai bine reputaţia. Tony şi Julian Reef nu se prea dădeau în vânt unul după celălalt şi colaborarea lui cu Julian era cunoscută tuturor. Era aproape imposibil ca Braid să ignore acest lucru. Atunci de ce să-l fi invitat să asiste la o probă atât de importantă. Asta nu se potrivea cu felul de a fi al Trişorului.

— Sunteţi în biroul lui Reef, nu-i aşa, d-le Guelder? spuse Tony pe neaşteptate.

— Da, ăsta-i norocul meu, zise Rex, întrebându-se ce avea să urmeze.

— Bănuiesc că-i tare supărat de moartea bietului lord Frensham.

Guelder confirmă melancolic cu o înclinare a capului.

— Ah, bietul băiat! Gemetele şi suspinele lui te-ntristează teribil; şi mai suferă şi din alte motive. Lordul îi datora bietului Julian sume considerabile. Dar asta nu i-a schimbat sentimentele – are inimă bună. Pierderea subită a unchiului său. Asta tragedie! Pentru Julian banii nu înseamnă nimic. E deştept, priceput, are un viitor remarcabil.

— Vă cred, spuse Tony sec. Vă merg bine afacerile, domnule Guelder?

Rex Guelder ridică din umeri.

— În City te afli uneori sus, alteori jos; dar suntem o firmă norocoasă. Avem rezerve mari, avem pachete de acţiuni, avem proprietăţi minunate şi contracte de perspectivă imense.

Tony îşi aprinse o ţigară tacticos. Nu zâmbi şi nu-şi exprimă prin nici un gest scepticismul adânc faţă de trăinicia afacerilor lui Julian Reef.

— Acuma, sigur, zise Guelder entuziasmat de ideea de a-şi face un confident dintr-un om atât de puternic ca Braid, toţi suntem la şapte şi la şase şilingi, datorită acţiunilor Lulanga Oils – ce tare au scăzut! Ieri seară la şapte şilingi şi şase peni. Deţinem multe în valoare de două lire.

Tony zâmbi.

— Mă-ndoiesc, zise el, şi clătină uşurel capul.

— Scuzaţi-mă, treizeci de şilingi, îl corectă Guelder.

Aceeaşi mişcare a capului însoţită de un zâmbet neîncrezător.

— O liră, probabil. Nu sunt sigur. Şi acum preşedintele companiei este mort şi cine ştie ce ne mai rezervă viitorul? Mă gândesc uneori…

— Urmăriţi caii! îl atenţionă Tony.

Cursa de probă începuse.

Şase pete negre se aliniaseră în depărtare. Antrenorul stătea în picioare cu cronometrul fixat la binoclul prin care urmărea caii. Aceştia se apropiau în viteză. Domnul Guelder, emoţionat, privea încruntat desfăşurarea cursei. Îi vedea deja fără binoclu. Barley Tor, negru ca smoala, conducea, în timp ce Lydia Marton, cea cu trupul castaniu, era cu o jumătate de lungime în urmă. Îl văzu pe jocheul de pe Barley Tor liniştit şi apoi, când erau la mai puţin de cincizeci de yarzi de locul de unde priveau ei, Lydia Marton cea castanie, ţâşni în faţă şi, în timp ce treceau prin dreptul lor, reuşi să-l depăşească mult pe favoritul Cupei Steward.

Domnul Guelder inspiră adânc; avea o privire jucăuşă şi entuziasmată deoarece observase că jocheul de pe Barley Tor nu impulsionase calul.

— Ei, ce spuneţi? întrebă Tony.

Guelder îl privi pieziş.

— Minunat!

— Aveţi vreo îndoială asupra celui mai bun? întrebă Tony reţinându-şi zâmbetul.

Celălalt dădu din cap hotărât.

— Lydia Marton, evident! Ce iapă! Ce zburătoare rapidă! Am văzut cu ochii mei. Mulţumesc, domnule Braid.

— Voi participa cu amândoi, desigur, spuse Tony, într-o doară, şi le veţi putea transmite prietenilor d-voastră că ar fi o prostie să-l considere pe Barley Tor favorit când mânza îi este cu mult superioară.

— Exact. Am permisiunea d-voastră?

Guelder jubila. Trişorul ăsta!

Peste o oră el se întorcea în oraş în maşina lui tip sport. Intenţionase să rămână în week-end, dar acum nu mai putea pierde timpul. Marţea următoare se alerga în Cupa Steward şi deja era piaţă serioasă.

Intră, dând buzna, peste Julian Reef. Cu faţa rumenă, acesta tocmai îşi totaliza obligaţiile. Ridică privirea şi se-ncruntă.

— Salut! Credeam că eşti plecat în week-end, spuse el.

Guelder nu răspunse imediat; el se-ndreptă spre uşă, o deschise şi se uită afară. Sala funcţionarilor era goală, personalul era în pauza de prânz. Reveni în birou şi-şi trase scaunul în faţa confidentului său.

— Mi-ai spus mereu că alergările sunt o prostie!

— Şi tu-mi spuneai mereu lucruri care au confirmat-o, spuse Julian acru. Participarea ta la Ascot, data trecută, m-a costat mai mult decât am câştigat toată săptămâna.

Zâmbetul domnului Guelder era afabil şi triumfător.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise el şi, coborând vocea, vorbi fără pauză vreo cinci minute.

Julian asculta adâncit în gânduri. Orice plan care l-ar fi atacat pe duşmanul său era primit şi examinat îndeaproape. El ştia despre curse cam tot atât cât orice om de rând, dar pariase destul de mult ca să se lase fascinat de posibilităţile jocului; şi-a dat seama de importanţa ştirilor pe care i le adusese olandezul.

— Probabil că are o părere destul de proastă despre capacitatea ta intelectuală dacă încearcă astfel de tertipuri. Care-i cota calului?

Guelder scoase o hârtie din buzunar şi-şi plimbă degetul pe o listă.

— Şapte la unu – favoritul. Ăştia sunt, dragul meu Julian, bani pe gratis.

— Eşti sigur că a fost alergarea de probă? întrebă Julian. Ar fi putut fi doar un simplu galop.

Domnul Guelder zâmbi şi mai larg, îşi afundă mâna în buzunarul încăpător al pantalonilor săi şi scoase un ceas foarte mare.

— Îl aveam în buzunar: în momentul în care cursa a început pentru antrenor, ea a început şi pentru mine. L-am pornit – clic! Când au trecut pe lângă mine, l-am oprit – clic! Un minut, unsprezece secunde şi două cincimi. Domnul Braid se crede deştept! Nu bănuia că prostul ăla de olandez avea în buzunar un cronometru la fel de bun ca al lui! Ăsta-i sistemul meu, dragul meu prieten – timpul bine măsurat plus câteva secunde pentru condiţiile de teren şi atmosferă.

Julian îl privi încruntat.

— Sistem? Ştiam că te dai în vânt după cai, dar nu credeam că eşti un nătărău atât de fanatic încât să pariezi pe cai în mod regulat. Cam cât câştigi?

Domnul Guelder ridică din umeri, bătând aerul cu mâinile.

— Câteva sute pe an – pariez pe sume mici, o liră aici, altă liră colo, dar în cele din urmă reuşesc.

El îl minţi pe Julian la fel de uşor cum se amăgea pe sine însuşi. Micul lui sistem îl costa aproape patru mii de lire pe

an, dar nu era potrivit şi nici avantajos să dezvăluie acest lucru.

— E clar că Trişorul a-ncercat să te prostească, zise Julian, îngândurat.

Trase spre el telefonul, spuse un număr şi, după ce vorbi, el ceru o altă agenţie de pariuri…

Părăsi biroul cu paşi şovăitori. El şi asociatul lui erau pe punctul de a câştiga 14.000 de lire, dar ar fi avut o pierdere de 2.500 de lire, ceea ce nu era atât de plăcut pentru Julian, care în ultimele zile nu reuşise să adune destui bani pentru plata salariilor personalului şi era torturat zi şi noapte amintindu-şi că-i dăduse lui Frensham, într-un moment de nebunie, o chitanţă pentru acţiunile primite, care putea fi scoasă oricând la iveală de cel care-i verifica conturile.

Tony Braid îşi luase micul dejun şi, cu un portţigaret lung, negru, între dinţi, îşi citea corespondenţa. Era conştient că cineva intrase în cameră, dar nu ridică privirea până când nu-şi auzi numele însoţit de un râs uşor. Ridică capul tresărind.

— Vai, Doamne! Cum ai ajuns aici?

— Am venit cu maşina din Somerset, zise Ursula. Mă plictisesc groaznic, Tony. Vezi tu, prietenii mei din Somerset sunt rudele tatălui meu şi sunt tentaţi să creadă că eu nu trebuie să citesc cărţi vesele, nici să mă distrez. Bieţii de ei! Sunt puşi pe jelit, dar cred că sunt jelitori de felul lor.

Arăta foarte bine şi supărător de tânără. Faţa ei, de obicei palidă, era uşor colorată după alergarea prin aerul rece al dimineţii.

— Te întorci acolo?

Ea oftă şi încuviinţă.

— N-am de ales. Va trebui să spun cea mai groaznică minciună ca să scap de tot. Majordomul este cea mai veselă persoană de acolo şi va fi încă o dată pe atât dacă pontul tău va ieşi câştigător.

— Nu e nici o îndoială că pontul meu va câştiga, zâmbi Anthony. Ai luat micul dejun? continuă el.

Ea băuse numai o cafea la Oxford, aşa că Tony sună şi-i comandă ceva mai consistent.

— Toate ziarele sunt pline de Barley Tor al tău. De ce alergi cu doi cai? întrebă ea.

— Pentru că sunt un Trişor, spuse Tony. Şi domnul Rex Guelder ar fi foarte dezamăgit dacă n-aş face-o.

Ea se încruntă auzind asta.

— Îl urăsc pe omul ăsta. Are ceva oribil.

— Îl cunoşti? întreba el, amintindu-şi că mai făcuse o referire la olandez.

— A venit pe la noi o dată sau de două ori şi nimic nu m-a iritat vreodată atât de tare ca prezenţa lui. Nu, nu era ofensiv deloc, era cât se poate de politicos. Odată mi-a sărutat mâna, asta datorită manierelor continentale şi nu m-a deranjat deloc. Are ceva anume ce numai o femeie poate înţelege, presupun. Îi simţi ascuţimea mintii şi parcă te calcă pe nervi. Julian zice că e foarte deştept, sclipitor chiar.

— Ai veşti de la Julian?

Ea clătină capul.

— Nu cred că mi-ar plăcea să aud de el, zise ea încet. Nu ne-am despărţit în cei mai buni termeni. Poate am greşit eu, Tony, dar i-am spus că tu şi cu mine am hotărât să nu cercetăm prea serios capitalul meu. Bietul tata! Cineva-mi spunea ca acţiunile lui atât de preţuite, Lulanga, se vând la un preţ ridicol – cinci şilingi sau aşa ceva.

Anthony o corectă

— Nu se vând, se oferă la preţul ăsta, zise el. Aş fi foarte surprins dacă ar putea obţine altceva pe ele. Şi asta cu atât mai ciudat cu cât celelalte rapoarte pe care le-am citit erau mult mai favorabile. Toţi bancherii din City procedează la întâmplare în privinţa lor, s-a zvonit că sondele au secat, dar asta nu mi s-a confirmat şi, bineînţeles, din câte ştiu

despre extracţia ţiţeiului, îmi pot imagina că am fi fost preveniţi asupra acestui dezastru,

— Noi? zise ea surprinsă. Nu ştiam că şi pe tine te preocupă capitalul ăla nenorocit.

El încuviinţă încet.

— Ba da – şi nu în numele meu. Se pare că uiţi că eu sunt executorul şi administratorul averii tatălui tău. Are, cred eu, un pachet enorm de acţiuni şi aş fi foarte surprins să n-ai şi tu.

Urmă o lungă tăcere

— Tu înţelegi ceva, Tony? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai nedumerită. De ce să se fi sinucis tata, dacă tu i-ai oferit ajutorul?

— Nu cred că a reuşit să citească oferta de ajutor, zise Tony privind pe deasupra ei. Plicul şi cecul au fost găsite rupte în coşul de hârtii. E inexplicabil – pe moment.

El schimbă brusc subiectul întrebând -o care-i erau planurile de viitor. Ea pornise cu intenţia hotărâtă să nu se mai întoarcă în Wells şi apoi se răzgândise – va merge înapoi şi va fi rechemată printr-o telegramă – dacă Tony era dispus să joace rolul de conspirator.

— Cred că voi mai rămâne la Hampstead House, zise ea. Se uită la ceas. Pleci, desigur, la Goodwood. Cred că am să aştept până pleci şi am să fac o baie în baia ta minunată – găsesc că eşti cam snob, să ştii – şi apoi mă voi îndrepta spre câmpiile romantice din Somerset, şi spre plictiseala teribilă de la mătuşa Polly.

Se gândi că, în ciuda unei veselii afişate, ea arăta destul de oropsită, stând în picioare lângă porticul casei lui şi făcându-i cu mâna în timp ce el se îndepărta în maşină. Nu cunoştea secretul moştenirii şi când ar fi intrat în posesia ei, dar era sigur că, în afara venitului foarte mic de pe proprietatea din nord, Ursula Frensham era ruinată; şi ar fi fost greu de ajutat, hotărî el, numai dacă nu cumva…

Suspină adânc. Devin sentimental, îşi spuse, avea într-adevăr patruzeci de ani, viaţa pe jumătate trecută şi ea cu

douăzeci de ani mai tânără. Într-o singură problemă era absolut sigur: nu-i va cere niciodată să-şi sacrifice tinereţea şi să devină soţia lui. Asta n-ar fi corect. Datoria lui era să-i asigure viitorul; să se consoleze şi să-şi ascundă amarul la vederea unui rival care i-ar fi luat locul.

Numai că rivalul încununat de succes nu trebuia să fie Julian Reef.

Prima persoană pe care o întâlni când urcă Singleton Hill, mergând spre frumoasa pistă, a fost Elk. Acesta stătea lângă porţile padocului, cu un trabuc în gură şi cu melancolia-i obişnuită pe figură. Îl privi pe Tony ieşind din maşină fără să facă vreun semn de recunoaştere şi Tony, crezând că nu vrea să fie deranjat, trecu pe lângă el.

— Salut, domnule Braid! Ce mi se va întâmpla săptămâna viitoare? Am dat paisprezece lire pe „certitudinea" d-voastră incontestabilă. Mi-aţi vrut binele, dar, dacă cineva vă poate da gata calul, acela sunt eu. N-am pariat în viaţa mea pe un cal şi acesta să câştige. Deîndată ce joc, calul se întoarce şi o ia în altă direcţie. Parcă ar auzi de pariul meu.

Îşi întoarse brusc capul spre padoc.

— Aveţi nişte amici înăuntru – nepotul îndurerat şi partenerul lui. Nu i-am văzut pe niciunul din ei plângând, dar v-am citit scrisoarea în Sporting Press.

— Doamne! spuse Tony, surprins. Au publicat-o?

Uitase de tot de scrisoarea pe care cu atâta grijă o compusese şi o trimisese printr-un mesager special pe Fleet Street.

— Dac-au publicat-o? Au scos-o pe prima pagină.

Elk scoase un ziar din buzunar, îl desfăcu şi-i arătă o coloană cu litere mari: „Am primit următoarele rânduri de la domnul Anthony Braid, proprietarul a doi dintre concurenţii de astăzi în Cupa Steward.

Către editorul ziarului Sporting Times:

Dragă domnule! Am observat că agenţii l-au scos favorit pe calul meu Barley Tor. Cred că este corect faţă de publicul sportiv să anunţ că intenţionez să alerg ambii cai la

valoarea lor şi că mânza mea, Lydia Marton, este ceva mai iute. Nu vreau să sugerez că va câştiga vreunul din ei, sau că Barley Tor nu va merge mai bine în cursă decât la alergarea de probă, dar consider că e de datoria mea să aduc la cunoştinţa publicului participant la curse aceste fapte”.

Urma apoi o notă editorială!

Domnul Anthony Braid este un expert în materie de curse şi opiniile lui, în special în privinţa propriilor săi cai, trebuie respectate. Dar, judecând după performanţele anterioare, fără îndoială, Barley Tor merită toată încrederea.

— Pe care crezi că vor paria? întrebă Tony, dându-i ziarul înapoi.

Domnul Elk îşi reaprinse mucul de ţigară înainte de a-i răspunde:

— Încrederea publicului în dumneavoastră, domnule Braid, este de aşa natură încât, de îndată ce l-aţi „bătut în jos” pe Barley Tor, agenţii l-au şi făcut favorit. A ajuns la cinci la doi.

Pe când Tony trecea de-a lungul padocului spre sala de cântărire, auzi un bărbat spunând:

— Ăsta-i Trişorul!

Pe mulţi i-ar fi deranjat. Tony se amuza. Ştia foarte bine cine erau cei responsabili de proasta lui reputaţie.

Abia când se întoarse pe padoc îl văzu pe Julian care-l salută cu un zâmbet afabil şi veni spre el fără grabă. Julian afişa o bună dispoziţie exagerată

— Nu prea vin la curse, Braid, dar m-am gândit să-mi iau o zi liberă – am pariat pe calul tău

— Sunt încântat, spuse Tony lipsit de entuziasm. Şi care dintre reprezentanţii mei are onoarea de a-şi sparge plămânii ca să te facă câştigătorul a câtorva lire?

Julian zâmbi ascuns. Se simţi pe moment îndreptăţit să se amuze.

— Ai pariat, desigur, pe calul tău – pe ambii?

— Numai pe unul, răspunse Tony încet. Am pus o mie de lire pe Lydia Marton. Fiecare penny va urca de la preţul de pornire şi cred că voi merge acasă cu douăsprezece până la paisprezece mii de lire mai bogat decât cum am venit.

Julian râse. În acel moment apăru o cunoştinţă a celor doi. Îl salută pe Julian cu o înclinare a capului şi-şi îndreptă întreaga atenţie spre proprietarul lui Barley Tor.

— Am auzit că favoritul cursei a fost bătut într-o încercare – adică Barley Tor? Se spune că Lydia Marton a câştigat cursa de probă. Pe care mizezi?

— Pe Lydia Marton, spuse Tony, evitând privirea celui care-l întrebase.

Îl auzi pe interlocutor mormăind neîncrezător.

— Nu părea că te-ar crede, Braid…

Tony realiză abia atunci că omul pe care-l ura cel mai mult pe lume era tot acolo.

— Nu. Ciudat, nu-i aşa? E ca şi când ai trage pe cineva pe sfoară şi-apoi ţi-ai pune ştreangul.

Guelder îl aştepta nerăbdător pe prietenul său la intrarea pe teren şi, în timp ce se îndreptau încet spre tribună, olandezul întrebă:

— Ce ţi-a spus?

— Vechea poveste, zise Julian. Se crede tare deştept.

Domnul Guelder îşi frecă obrazul plin, îngândurat.

— Nu-l credeam în stare de atâta impertinenţă. Am văzut cu ochii mei alergarea de probă, zise el, însufleţit de parcă nu m-aş pricepe la cai.

Urcară în tribună. Ocupându-şi locurile, Guelder îi arătă pe cei doi, ca să nu-i confunde între ei. Lydia Marton purta fanionul. Acesta era de obicei singurul indiciu pe care proprietarul îl dădea publicului asupra preferinţei sale.

— Îţi spun eu cum se va desfăşura cursa asta, zise domnul Guelder, confidenţial. Mai întâi o vom vedea pe Lydia, ca pretext, în faţă. Apoi, ca un fulger, va veni Barley Tor şi aşa se va termina cursa!

Julian privea în jur dispreţuitor la mulţimea care umplea tribunele Tatersalls; şi, deodată, îl văzu pe Braid pe peluza rezervată membrilor clubului.

— Cum dracu' reuşeşte individul ăsta să obţină un loc rezervat la Goodwood, mă depăşeşte, spuse el nervos. În orice caz, după cursa asta, numele lui va fi compromis pentru cea mai mare parte a publicului. Le-am spus tuturor celor pe care-i cunosc din City să parieze pe Barley Tor.

Se auzi vuietul mulţimii; binoclurile se întorceau după cursă… Înainte ca neexperimentatul Julian Reef să distingă culorile, caii erau deja la jumătatea distanţei. Cei doi cai ai lui Braid alergau alături şi se găseau în faţă. Apoi el îl văzu pe cel castaniu trecând în faţă, fără nici un efort. Era în faţă cu două lungimi faţă de tovarăşul lui de grajd când trecu linia de sosire.

Guelder privea înspăimântat.

— Am văzut-o, spuse el, cu greutate. Cu ochii mei am văzut. Doamne! Îmi pierd minţile! Prietene – el se întoarse dar Julian nu mai era lângă el.

Se împingea cu sălbăticie să-şi facă drum prin mulţime. De fiecare parte auzea inevitabilele comentarii.

— Bine, dar v-a spus că ăsta era calul cel mai bun… ce altceva vă puteaţi dori…?

Pe marginea pistei, Tony primea felicitările – majoritatea nesincere – ale cunoscuţilor lui.

— Asta a fost într-adevăr o surpriză, Braid.

— A fost trucul meu, spuse Anthony calm. Am spus adevărul despre cursă şi despre meritele relative ale cailor – aţi avut adevărul: şi adevărul e o „înşelătorie” pe care puţini pot s-o înţeleagă.

Îl văzu pe Elk stând la marginea mulţimii; când aceasta începu să se răărească, el se apropie de detectiv şi-i citi în ochi mulţumirea.

— Era cât pe ce să mă retrag din cursă, să sfidez câştigul, dar n-am făcut-o şi acum banii se ţin scai de mine. Mi-aţi vândut un pont clasa-întâi, domnule Braid, dar am văzut pe

cineva care n-a făcut o cursă tocmai bună. Domnul Reef arăta ca şi când o furtună urma să se abată asupra lui, cu tunete şi fulgere, un uragan chiar. Mă duc înăuntru să-mi scot banii. Mă vor plăti imediat ştiind că sunt de la Scotland Yard.

— Oricum ţi-ar da banii, hodorog bătrân, zâmbi Tony. De ce trebuie să crezi că toţi sunt nişte escroci?

— Nu, nu sunt, răspunse Elk prompt. Eu sunt prea cinstit.

Julian Reef îşi parcase maşina pe marginea şoselei care ducea spre Singleton. Aici, el aşteptă vreo jumătate de oră fierbând de nerăbdare să apară olandezul. Guelder apăru în cele din urmă, vesel de parcă n-ar fi fost lovit de soartă.

— Ah! A fost rău! zise el, intrând în maşină. Trişorul ăsta! Dar am văzut cu ochii mei cursa de probă.

— Necazul tău este că te crezi al naibii de deştept, mormăi Julian, apăsând brusc acceleraţia şi scoţând maşina pe suprafaţa neregulată a şoselei. Bănuiesc că eşti conştient că asta m-a costat bani mai mulţi decât pot face rost luni.

— Atunci nu face rost, prietene, spuse Guelder netulburat. Agenţii nu au stabilit nici un termen. Înainte să ai neplăceri, vei fi mult mai bogat, incomparabil.

Julian îl privi pieziş pe tovarşul lui de drum; acesta îşi aprinse o ţigară lungă, subţire şi rău mirositoare.

— Asta-i tot o poveste ca şi cea cu câştigătorii tăi? întrebă el sarcastic. Am trăit numai din promisiuni şi am cheltuit o avere pe experienţele tale, Guelder. Vreau ceva înapoi.

— Vei avea totul, zâmbi Guelder afectat. Milioane peste milioane! Curând îţi voi putea spune „Du-te la bursă şi ia-ţi banii!”

— Curând, curând, spuse celălalt nerăbdător. Când va fi curând?

Guelder ridică din umerii lui laţi.

— Poate într-o săptămână. Experienţele mi-au reuşit. În noaptea asta sau în cealaltă voi face testul final şi atunci vei veni şi vei vedea singur.

Julian nu mai zise nimic tot drumul înapoi spre oraş; îl lăsă pe Guelder pe Victoria şi merse mai departe spre apartamentul său să-şi petreacă seara în singurătate.

Avea motive suficiente să fie tulburat. Hârtiile lui Frensham fuseseră sechestrate şi în câteva zile urmau să-i fie predate lui Tony Braid pentru examinare. În dimineaţa aceea, înainte să plece, primise un aviz din partea avocaţilor lui Frensham, care i-au cerut să fixeze o întâlnire cu Tony şi să clarifice afacerile companiei Lulanga Oils. Frensham condusese compania din biroul său de pe strada St. James. El era, la data morţii, posesorul a aproximativ 200.000 de acţiuni, fapt ce l-a surprins pe Tony; dar nu era nici un mister în privinţa acestui număr mare de acţiuni.

Julian Reef deţinuse cândva un pachet şi mai mare, dar, din motive care nu fuseseră încă dezvăluite, el sa descotorosise de cea mai mare parte a acestora; şi, întrucât singurul cumpărător onest de la bursă fusese Frensham, cu încrederea lui oarbă în viitorul companiei, acestea au gravitat spre seiful lui.

Valoarea capitalului s-a putut confirma când băncile au refuzat să accepte chiar şi 200.000 ca garanţii pentru evitarea unui faliment.

Pe piaţă valoarea lor nominală scăzuse la câţiva şilingi, dar n-au fost înstrăinate. Dacă Julian ar fi încercat să vândă cele 100.000 rămase, pe care le deţinea el, ar fi fost imposibil acum că unicul cumpărător al capitalului murise.

Lulanga era o acţiune vest-africană. Terenurile petroliere fuseseră descoperite în Angola de Nord şi fuseseră puse în vânzare de proprietarii lor, care făcuseră avere mare prin fondarea companiei. Rând pe rând, acţiunile se ieftiniră până când, după achiziţionarea masivă a lui Frensham, ele scăzură de la 38 de şilingi până sub o liră. Asta era uimitor. Cei din City au rămas nedumeriţi, chiar şi experţii în domeniul petrolului; scăderea era în contradicţie cu raportul promiţător făcut de fostul inginer al firmei, persoană respectată în City. Erau şi unii bancheri cinici care

au relevat faptul că raportul nu fusese publicat decât la două săptămâni după moartea inginerului respectiv. Era un om precaut şi înainte nu se făcuse răspunzător de profeţii atât de optimiste ca cea cuprinsă în raport.

Julian îşi scoase din minte treaba asta, aşa cum proceda cu toate gândurile neplăcute. Se apucă să-i scrie o scrisoare Ursulei Frensham care, spera el, i-ar fi redat fetei încrederea în el.

Pe la jumătatea scrisorii, stiloul se goli şi Julian începu să scotocească prin biroul său căutând cerneala. Îşi aminti, apoi, că Guelder avea şi se duse în biroul acestuia. Acesta nu-şi încuiase ruloul biroului. Julian căută pe birou, dar nu găsi nimic. Trase sertar după sertar, până ajunse la cel de jos.

Ochii Ursulei Frensham îl priveau zâmbitori. Era un portret pe care nu-l mai văzuse de mult timp. De atunci, cineva îl decorase cu un chenar cu cupidoni şi inimi. Execuţia era bună. La început crezu că era tipărit, dar apoi văzu în colţul din stânga semnătura artistului.

Guelder! Era de necrezut! Să fi fost vreo glumă proastă de-a olandezului.

Scoase fotografia şi sub ea găsi alta, nedecorată, dar având scrisă pe ea o poezioară care, din cauză că era în olandeză, era de neînţeles. Întorcând fotografia, găsi traducerea în engleză sau poate alte versuri, rod al imaginaţiei olandezului: „Iubiţi ochi ce îmi zâmbiţi, Buze dulci ce tresăriţi…”

O citi până la capăt tulburat… Incredibil! Şi totuşi nu cunoscuse reputaţia acestui om; auzise despre nişte întâmplări dezgustătoare. Scutură furios sertarul, împrăştiindu-i conţinutul. Uitase motivul căutării. Făcu fotografiile bucăţi şi le aruncă în coş. Era peste măsură de nedumerit. Îl revolta faptul că omul acesta, atât de grosolan avea o asemenea atitudine faţă de Ursula.

Dimineaţa următoare, când sosi Guelder, senin şi vioi, cu un zâmbet şi o fluturare a mâinii adresate şefului său, Julian

îl opri.
— Am fost în biroul tău aseară, spuse el; căutam cerneală.
— Este pe raft, în spatele biroului – începu Guelder, dar Julian nu-l lăsă să continue.
— Nu asta mă interesează acum… Am găsit nişte fotografii în sertarul tău, erau ale domnişoarei Ursula Frensham. Cineva a avut o răbdare dată naibii şi a desenat inimoare şi săgeţi în jurul lor!
Faţa lui Rex Guelder se înroşi mai tare – ochii păreau că-i ies din orbite.
— Eu am fost acel cineva, zise el, cu asprime. Treaba mea ce am în sertar!
— Treaba ta, ai? Ei bine, am făcut-o să fie a mea, spuse Reef, răstit. Te va interesa să afli că le-am rupt şi le-am aruncat în coşul de gunoi.
Privi faţa olandezului care devenise din roşie, albă. Omul îl privea chiorâş, zâmbind fără milă. Făcea eforturi să se stăpânească şi reuşi.
— Asta a fost o prostie, prietene. Nu făceau rău şi-mi luminau zilele. Tânăra domnişoară e foarte frumoasă – zic eu. Mai bine mă puneai să i le trimit domnului Braid.
— Nu-mi pasă câtuşi de puţin cui i le-ai fi trimis, spuse Julian. Braid e un gentleman şi tu eşti un porc murdar. Nu-mi caut cuvintele când mă gândesc la tine, Guelder. Ştiu ce reputaţie ai, ştiu de ce ai părăsit Amsterdamul în grabă, am auzit şi nişte zvonuri despre cele întâmplate în Indiile Olandeze. Îmi eşti inutil – momentan, un lux costisitor – dar dacă te-am primit în afaceri nu înseamnă că poţi intra şi în problemele mele personale: ai înţeles?
Guelder respira greoi; avea faţa încordată, diabolică; era răvăşit de furie.
— Aşa, deci! zise el răguşit. Sunt un porc, da? Bun numai pentru afacerile tale murdare dar nu ca să le ador pe domnişoarele tale, ai? Îţi fac milioane şi totuşi sunt sluga ta – aşa!

— Mi-ai făcut prea puţine milioane până acum, Guelder. M-ai costat destul, îi replică Julian Reef.

Bărbatul îl întrerupse, aplecându-se peste masă, aproape vârându-i degetul în faţă.

— Ah! zici că n-am voie să mă gândesc la lady Ursula deoarece sunt prea josnic, prea – cum spuneai – scârbos. Vrei să-ţi spun ceva? În noaptea aceea, Frensham s-a împuşcat, da? Am avut timp destul de pierdut prin oraş. Mă plimb şi admir fetele frumoase. Te văd şi sunt curios. Mă-ntreb unde-o fi mergând prietenul meu, „marele Julian Reef”. Te urmăresc: tu nu ştii. Te urmăresc de la ora opt până la nouă. Merg în urma ta peste podul Westminster. Te apleci tare, cade ceva în apă. Dar altceva scăpat de tine nu cade în apă. Un obiect pe care-l ridic cu mâinile mele de pe un parapet mic.

Îşi ridică mâinile semnificativ; Julian avea o paloare de mort. Îl zărea numai pe diavolul viclean care-şi bălăbănea degetele butucănoase în bătaie de joc.

— Lucrurile acelea le păstrez în seiful meu din Greenwich. Le pun în buzunar şi când ajung acasă la mine le examinez şi le pun în micul meu seif. Într-o bună zi – îşi flutură degetul atât de aproape de faţa palidă a lui Julian încât acesta simţi bătaia aerului – într-o bună zi Julian ăsta ar putea vorbi de Ursula Frensham; atunci eu voi spune: Nu, nu e pentru tine, ci pentru mine bucăţica asta drăgălaşă. Mi-ai distrus pozele, din fericire mai am acasă. Dacă n-aş fi vrut, ţi-aş fi spus. „Fă la loc tot ce ai distrus, iconoclastule!”.

Se opri, fără suflu, având pe faţă un rictus maliţios, dar Julian nu-i mai răspunse. Era alb ca varul. Numai ochii sclipitori îi trădau ura. Ar fi fost multe de spus, dar el nu îndrăzni să-l ia la întrebări pe omul ăsta triumfătoranumite fapte nu pot fi dezvăluite prin cuvinte.

Nu se aştepta ca Rex Guelder să devină dintr-o dată împăciuitor şi totuşi asta a fost atitudinea imediată a olandezului.

— Hai să nu mai discutăm lucrurile astea neplăcute; să le uităm. Tocmai că ne înţelegem unul pe celălalt, asta-i tot ce trebuie. Ai nevoie de mine, prietene – eu am nevoie de tine. Suntem combinaţia ideală. Şi cu noi mai târziu marea bogăţie. Toată noaptea am făcut planuri pentru tine şi acum mi-am organizat ideile – complet! Îţi vei consolida situaţia responsabilă. Nu trebuie să răsufle nimic. Trebuie să facem rost de bani – eu voi găsi bani – aşa că oamenii nu vor mai şuşoti între ei, Reef ăsta-i un falit!

Julian Reef îşi umezi buzele uscate şi-şi stăpâni vocea tremurătoare.

— De unde vor fi banii ăştia?

Guelder îi răspunse senin.

— Cine-i persoana care-i dă falitului lord Frensham şaizeci şi cinci sau şaptezeci şi cinci de mii de lire? Cine altul decât Trişorul, Braid. Va avea mult de furcă. Puţini ştiu că el este duşmanul împotriva căruia luptăm.

Julian îl privi dispreţuitor.

— Îţi imaginezi că Tony Braid îţi va împrumuta ţie sau mie sume atât de mari?

Celălalt încuviinţă,

— Atunci poţi ghici încă ceva, prietene. Braid nu va ridica preţul unei frânghii cu care vrea să mă spânzure.

Guelder chicoti şi-şi clătină degetul gros cu şiretenie!

— Dar am rezolvat deja fiecare aspect! E necesar numai ca amicul nostru să continue cursele lui de cai şi să nu-şi mai bată capul cu Lulanga Oils vreo câteva săptămâni.

În acel moment secretara intră cu o telegramă. Îi era adresată lui Julian şi el o deschise fără grabă şi-i examină conţinutul. Guelder observă că sprâncenele i se făcură una.

— Ce coincidenţă, zise Julian Reef.

Guelder luă telegrama din mâna lui şi o citi: „Aş dori să verific situaţia Companiei Lulanga Oils mâine, la zece, la biroul lui Frensham, în strada St James”.

Era semnată Anthony Braid.

Cei doi bărbaţi se priviră unui pe celălalt şi Guelder clătină din cap.

Ăsta-i mare ghinion, grozav de mare.

Tony se găsea în biroul lui din strada St. James, de la ora nouă. Personalul de la firma Lulanga Oils consta din trei fete, dactilografe şi un contabil, care fusese asociatul lui Frensham, având diverse funcţii aproape jumătate din viaţă.

— Am pus toate documentele referitoare la companie pe biroul d-voastră, domnule Braid, zise el. Mă tem că veţi descoperi că metodele noastre de a conduce afacerile au fost cam la voia întâmplării. Registrele cu transferul acţiunilor a fost, totuşi, păstrat în ordine perfectă; eu însumi am avut grijă de asta.

Tony nu apucă să examineze prea mult din corespondenţa de la Lulanga Oils şi reuşise deja să-şi dea seama că „întâmplător” era un termen flatant pentru metoda domnului Frensham de a face afaceri. El găsi scrisori deschise (una dintre ele conţinea un cec de sute de lire)şi teancuri de scrisori cărora ar fi trebuit să li se dea urgent atenţie, dar de care – după spusele cantabilului, nu se ocupase nimeni.

— Excelenţei sale nu-i plăcea să se ocupe de nimic neplăcut, zise Main, bătrânul funcţionar, şi de când acţiunile scădeau, nu făcea nimic altceva decât să privească corespondenţa pe care i-o puneam în faţă.

Tony aprobă; şi el cunoştea felul de a fi al lordului.

— Domnul Reef n-a avut nimic de făcut la acest birou? întrebă el.

Main ezita.

— Excelenţa sa nu suporta intervenţiile şi, deşi domnul Julian dorea foarte mult să-l ajute, excelenţa sa nu l-a înconjurat. Ceea ce se întâmpla frecvent era că apărea câte o problemă serioasă căreia lordul Frensham nu-i dădea atenţie şi trebuia s-o duc domnului Julian, în City. El

urmărea, de fapt, toată corespondenţa dintre Africa de Sud şi biroul nostru.

Tony nu ceru nici o lămurire; pe măsură ce observa confuzia totală în care se găseau afacerile lui Frensham, îşi dădea seama că funcţionarul avea dreptate. Nici nu apucă să verifice a şasea parte din teancul de scrisori când sosi Julian, foarte vesel şi plin de amabilitate.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse el.

Avea sub braţ o mapă mare, care conţinea documente referitoare la companie.

— Nu-i nimic important aici, spuse el şi aruncă o privire spre teancul de lângă cotul stâng al lui Tony. Ai terminat cu adunarea materialului?

— Încă nu, spuse celălalt. Ce sunt astea?

Julian răsfiră o mână de hârtii.

— Numai nişte scrisori. Ele se referă într-adevăr la afaceri pe care le-am încheiat în numele lui Frensham.

Le puse pe masă, lângă celelalte hârtii.

— Documentele referitoare la companie le păstra într-o cutie neagră japoneză, în biroul celălalt.

— Am deschis toate sertarele, zise Tony.

— Dar sertarul cu hârtie de la Lulanga, sigur, nu.

Anthony intră în biroul interior şi examină sertarele care fuseseră descuiate. Toate erau golite, cu excepţia unuia, dar nici acela nu conţinea nimic care să aibă vreo legătură cu Lulanga Oils. El reveni şi-l găsi pe Julian privind afară pe fereastră.

— O, Doamne, ăsta-i un loc foarte uşor de pătruns pentru un hoţ, spuse el. Priveşte la scara de incendiu, e chiar pe sub fereastră.

— Observaţia ta este împărtăşită şi de un membru eminent al forţelor de la Poliţia Metropolitan, spuse Tony, sec. Domnul Elk – cred că ai auzit de el.

— Da, îl cunosc. Nu pot spune că suntem în relaţii de prietenie. De fapt, am avut o mică ceartă – e adevărat – numai prin vorbe – dar totuşi supărătoare.

El nu detalie cauza certei pe care o avusese cu Elk şi despre care Tony auzea acum pentru prima oară.

Julian se întoarse de la fereastră şi se aşează în faţa acestui bărbat care-i era atât de antipatic.

— Ce ai de gând să faci? Cred că cel mai bun lucru ar fi să le arzi, zise el.

— O soluţie foarte simplă, răspunse Tony încet. Totuşi, prefer să le verific una câte una. Sigur, sunt aici multe asupra cărora m-ai putea lămuri.

Julian Reef încuviinţă, scoase o tabacheră de aur din buzunar şi-şi aprinse o ţigară, urmărind curios dar ostil activitatea monotonă a verificării scrisorilor şi documentelor. Privind pe furiş, îl văzu pe Tony Braid luând două coli bătute la maşină, două formulare tip prinse cu o clamă metalică.

— Hei! Ce-i asta? strigă Tony mirat, citind primele cuvinte.

Când ajunse la jumătatea paginii, el o întoarse şi se uită în partea de jos să vadă dacă-l cunoştea pe semnatarul scrisorii.

— Asta-i de la inginerul firmei care se ocupa de buna funcţionare a sondelor de la Lulanga zise el încet. Tu eşti directorul firmei?

Julian clătină din cap.

— Nu, am demisionat cu câteva zile înaintea morţii lui Frensham, spuse el repezit.

Privirea neîncrezătoare a lui Tony era îndreptată asupra lui.

— Frensham nu mi-a spus asta, zise el.

— Mă-ndoiesc că mai ştie cineva! Vei găsi, probabil, scrisorile mele prin corespondenţă. De fapt, Braid, continuă el într-un exces de sinceritate, m-am săturat de încurcăturile unchiului meu. Îl sfătuisem să vândă acţiunile astea acum câteva luni. Dar, desigur dacă le-aş fi scos şi pe ale mele de pe piaţă…

— Aveai o metodă foarte simplă de a ieşi cu ale tale de pe piaţă, spuse Tony. Se pare că i le pasai lui Frensham – el era

păstrătorul tău particular, bănuiesc. Tocmai am văzut transferul unui mare pachet de acţiuni din registrele tale într-ale lui.

Julian ridică din umeri dezaprobator.

— Ce puteam face? Eu nu puteam risca – în orice caz, nu în felul în care mi-o cerea el. Ce-i acela? întrebă el cu o curiozitate disimulată.

Tony citise introducerea şi acum se cufundă în lectura documentului. Acesta începea aşa: „Raport asupra puţurilor 16, 17 şi 18, sondele Lulanga Oils, Majasaka, Africa de Vest.

Domnule, datorită faptului că două cutii poştale adresate acestui colţişor uitat de lume nu au ajuns la noi am scăpat două ediţii ale raportului meu către Domnia voastră, în legătură cu sondele de mai sus. Credeam că veţi publica deîndată aceste ştiri alarmante, dar ultimele ziare care mi-au parvenit mă informează că Lulanga Oils îşi menţine preţurile. După cum v-am anunţat anterior, aceste trei sonde dau semne de secătuire, mai mult chiar, prima şi a doua au fost scoase din uz. Forările au dus la 85, 97 şi 137 în planul T, dar până acum fără rezultate satisfăcătoare. Nu mi-aş face pe deplin datoria dacă nu aş informa administraţia că, după părerea mea, Lulanga Oils nu mai sunt competitive pe piaţă. Conducerea va avea în vedere faptul că de când mi-am preluat îndatoririle de la domnul Colburn, am privit prospecţiunile Companiei cu pesimism şi aceasta, regret că trebuie s-o spun, s-a adeverit în cele din urmă”.

— Colburn? Numele i se părea cunoscut. Şi apoi, într-o clipă, Tony şi-l aminti pe excentricul chiriaş al lui Elk. Cine era Colburn? întrebă el.

— O, era un tip pe care l-am dat afară pentru beţie şi incompetenţă totală. Şi a găsit a altă slujbă undeva pe coastă. Numai ştiu ce s-a-ntâmplat cu el.

Tony îi dădu raportul şi domnul Reef citi, făcând ochii tot mai mari, ridicând din sprâncene, în aşa fel încât un străin

care nu cunoştea amănuntele s-ar fi putut gândi că asta era surpriza vieţii lui.

— Ăsta-i cel mai ciudat raport pe care l-am citit vreodată, începu el.

— Şi nu i-ai mai văzut?

Întrebarea căzu ca pocnitura unui bici.

— De ce să-l fi văzut eu? Îi era clar adresat lui Frensham. Asta-i una dintre prostiile pe care la-a făcut. Ura încurcăturile de orice fel… ăsta-i cel mai serios…

— Nu l-ai mai văzut înainte? întrebă Tony din nou şi văzu cum faţa lui Julian deveni şi mai roşie.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă el. Ţi-am spus că nu l-am mai văzut în viaţa mea. Îţi închipui că aş fi lăsat ascunsă o treabă ca asta?

Tony îşi strânse buzele îngândurat, cu privirea fixată pe faţa celuilalt.

— Acum câteva luni după moartea inginerului, s-a publicat, de către companie, o declaraţie semnată de omul ăsta. Cine a publicat-o?

Julian se gândi rapid. Aici nu mai putea minţi! Faptele erau prea uşor de dovedit.

— Eu am publicat-o, spuse el hotărât.

— Ai văzut înainte documentul respectiv?

Reef se gândi puţin.

— Da, spuse el.

— Ai raportul original al inginerului, în care spune că prospecţiunile din teren n-au fost mai bune nicicând – ceea ce ai publicat tu?

Julian inspiră adânc: nici măcar nu clipi.

— Nu, nu am originalul. Mi-a fost trimis în copie. Cred că am trimis editorului copia mea. E clar că Frensham…

— Vrei să spui că Frensham ar fi trimis un raport falsificat, tăinuind astfel, adevărul despre mină?

Şi deoarece celălalt nu-i răspunse, Tony continuă necruţător:

— Ştii pe Frensham mai bine decât mine. A făcut el vreodată în viaţă vreo treabă murdară sau vreo escrocherie? Era el capabil să înşele lumea intenţionat şi în mod criminal?

Julian ridică din umeri.

— De unde să ştiu? întrebă el. Sigur, era un om foarte serios şi toate celorlalte, dar cine poate şti ce-i în sufletul unui om? Singurul lucru de care sunt sigur este că n-am văzut niciodată raportul ăsta, dar am văzut raportul semnat de inginer spunând că prospecţiunile erau bune – poate avea motive.

Tony îl făcu să tacă printr-un gest.

— Ştii ceva, Reef?

Se ridicase în picioare acum, aplecându-se peste masă, cu degetele pe tamponul de sugativă.

— Raportul ăsta, pe care tocmai l-am citit nu era printre documentele lui Frensham până n-ai venit tu.

— Ce vrei să spui? întrebă Julian, respirând precipitat.

— Vreau să spun că am trecut o dată toată corespondenţa şi dacă n-am memorie pentru anumite lucruri pentru altele ea funcţionează excelent; şi unul dintre acestea este culoarea. Nu era nici un document tipărit pe hârtie albastru deschis, ca şi aceasta.

Urmă o tăcere adâncă.

— Ce vrei să insinuiezi? îşi regăsi Julian vocea în cele din urmă

— Vreau să insinuez că atunci când am mers în cealaltă cameră, în căutarea unor documente imaginare, la propunerea ta, ai strecurat acest raport printre hârtii. Şi nu insinuez, ci afirm hotărât.

Julian Reef intră în panică, el nu spuse nimic. Era deja cu nervii zdruncinaţi când venise. Acuzaţia groaznică, dar nerostită a lui Guelder, îl lăsase dărâmat psihic.

— Nu numai că ai pus plicul printre celelalte hârtii, dar tu eşti cel care ai falsificat raportul inginerului, ceea ce a urcat acţiunile Lulanga la 17 şilingi. N-am descoperit prea multe

în biroul ăsta dar un lucru am aflat în mod sigur – tu te ocupai de toată corespondenţa din Africa. E o treabă cât se poate de simplă, Reef, să se descopere câte acţiuni ai vândut pe baza acelui raport fals asupra prosperităţii companiei şi o treabă la fel de simplă să fii pus acolo unde ţi-e locuit. Am reuşit să fiu clar?

Julian nu-i răspunse.

— Aş putea să chem un detectiv şi să te pun imediat sub acuzaţie. Am dovezi suficiente să te trimit la închisoare pe vreo şapte ani. Dar n-am s-o fac. Şi ştii de ce? Vreau să păstrez numele lui Frensham nepătat. Nu vreau ca acuzaţia ta murdară cum că el este răspunzător de înşelătoria asta să fie expusă în tribunal. Numai asta te-a salvat.

Julian se sili să zâmbească.

— Şi Ursula, presupun… Spui prostii, Braid! N-ai putea nicicum să mă acuzi. Nu există nici o faptă ce poate fi dovedită. Şi asta dintr-un motiv serios, continuă el repede, pentru că sunt total nevinovat. Nu ştiu dacă Frensham era escroc sau cinstit – asta nu-i treaba mea. Tot ce ştiu este că el a autorizat publicarea raportului şi că nu am văzut scrisoarea acestui inginer înainte.

— Cu alte cuvinte, că a ascuns-o intenţionat?

Julian Reef sesiză pericolul şi, pur şi simplu, bătu în retragere.

— N-am spus asta; am anticipat numai ce va spune lumea, ce va spune omul de rând de pe stradă.

Tony îi arătă uşa.

— Ieşi, te rog, şi tu pe stradă – lua-te-ar naiba!

Julian nu consideră că era momentul să-şi susţină punctul de vedere. El plecă – un om furios şi atât de umilit, încât avea lacrimi în ochi pe când ieşea din clădirea de pe strada St. James, în soarele orbitor de afară.

Curierul regulat de la Scotland Yard reveni la biroul lui Tony cu informaţia că domnul Elk putea să-l primească. Tony îl urmă pe curier în clădire, pe multe scări şi coridoare

şi ajunse, în cele din urmă, la o camera mică în care Elk stătea cu picioarele întinse.

— Intraţi, domnule Braid. Închide uşa, băiete, te rog. Vreţi să intraţi mai încoace în cameră ca să poată închide uşa? E cea mai mică încăpere de la Scotland Yard. Sunt un nimeni. Comisarul şef va face cât de curând o cuşcă pentru mine şi mă va agăţa afară.

Se ridică şi-i oferi lui Tony singurul scaun cu care biroul se putea mândri.

— E-n regulă. Stau totdeauna pe masă; e mai demn, spuse Elk. Aveţi cumva o ţigară de foi la dumneavoastră. Mersi, eu mi-am lăsat cutia acasă – acasă la un tip. Erau ţigările lui. Când a venit curierul şi mi-a spus că un domn vrea să mă vadă, credeam că-i un prieten de-al meu, spărgător, cu un informator. Ce doriţi, domnule Braid? V-au înşelat agenţii dumneavoastră? Cel mai rău cu aceste conturi de credit este că nu ştii niciodată dacă urcă sau coboară până sâmbăta. Eu le am deja în bani gheaţă.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Colburn? întrebă Tony.

Elk făcu ochii mari.

— Chiriaşul meu – să nu-mi spui că a dat de bucluc.

— Locuieşte şi acum la tine?

Elk încuviinţă.

— Desigur. Când doarme. E singura dată rând stă locului.

— Crezi că l-aş putea întâlni? Îţi aminteşti că te-am rugat să-l aduci la Ascot.

Elk se scărpină în barbă şi se uită la ceas.

— Ascot e destul de departe, spuse el.

— Nu ţin neapărat să vină la Ascot; îl pot întâlni la Londra. Ai putea să-l aduci după masă?

Elk răspunse afirmativ, dar vizitatorul văzu că era puţin nesigur:

— O, da, dacă-l găsesc, spuse el răspunzând întrebării lui Tony. Dar e genul ăla de om – cum să-i spun – sociabil şi deîndată ce intră într-o societate… ştiţi… nu rezistă la băutură. Ceea ce mie nu-mi face altceva decât să-mi aţâţe

curajul cam stins, ce-i drept, scuzaţi-mi expresia poetică, pe el îl face să vorbească vrute şi nevrute.

— Cu alte cuvinte, s-ar putea să fie beat. Nu contează. Adu-l.

Elk încuviinţă din nou, dar iarăşi nesigur.

— Va veni chiar dacă va trebui să-l aduc cu salvarea, zise el. Şi apoi, privind pe fereastră şi parcă încurajând un gând întâmplător: Aţi făcut socoteli toată dimineaţa, aşa mi s-a spus.

— Cine naiba ţi-a spus?

— O păsărică, spuse el. Păcat de bietul Reef. Era tare necăjit, nu-i aşa? L-am văzut pe strada St. James cu lacrimi curgându-i pe faţă. Bietul om! O fi groaznic să-ţi pierzi unchiul. Şi eu am avut unul, dar nu l-am putut pierde niciodată. Individul îşi găsea drumul înapoi şi prin ceaţă chiar dacă drumul era în pantă.

Tony era pe punctul de a pleca, dar se întoarse.

— Ai filat biroul? întrebi el.

Figura detectivului părea o mostră de naivitate rănită.

— Eu nu filez niciodată nimic, spuse el. Nu prea mult. Mă ameţeşte. Ceea ce vreau eu să studiez este viaţa, trecând încoace şi încolo, aşa cum e ea.

— Dar cine ţi-a spus că am verificat documentele lui Frensham?

Domnul Elk îşi aruncă privirea în tavan şi păru că se gândeşte adânc.

— Am uitat deja. Am impresia că era bătrânul funcţionar al lui Frensham. Cum îl chema – Main. Luam un ceai într-o cafenea respectabilă când îl văd că vine şi se aşează la masa mea.

— Sau dumneata ai venit şi te-ai aşezat la a lui.

— Poate, încuviinţă celălalt. Un tip foarte drăguţ – ţine puicuţe. Mai ştiu un individ care ţinea puicuţe – am luat parte la „executarea” lui. Domnule Braid aveţi ceva pentru alergările de la Brighton săptămâna viitoare? Îmi plac cursele! Îţi oferă o zi în aer liber:

Tony părăsi Scotland Yard-ul mai mult decât nedumerit. Ar fi fost şi mai nedumerit dacă ar fi auzit instrucţiunile pe care inspectorul Elk le dădea unui subordonat pe care îl chemase în cămăruţa lui.

— Urmăreşte-l pe domnul Braid: nu-l scăpa o clipă din vedere. Voi aranja să fii înlocuit la ora opt diseară.

În cele din urmă Ursula se-ntoarse la Londra, din proprie iniţiativă şi fără să apeleze la telegrame şi scuze. Totuşi nu putu să le facă cunoscut rudelor că se plictisea peste măsură. Aceştia îşi făcuseră deja o părere despre ea şi o găseau cam excentrică, lipsită de suflet, ba chiar frivolă. După plecarea ei, ridicară miraţi din sprâncene, se uitară unii la alţii cu subînţeles, dar niciunul nu ştia ce credea celălalt, lucru uşor de înţeles, din moment ce nu se cunoaşteau nici între ei.

A fost nevoie de ceva curaj din partea Ursulei ca să înceapă rearanjarea casei, să mute obiecte cunoscute, atât de dragi tatălui ei, acum mort. Probabil va veni o vreme când le va putea folosi, dar pe moment ele îi trezeau durere în suflet.

O singură persoană era fericită când a plecat din Wells; majordomul ce arăta ca un sfânt; acesta îi duse valiza la maşină şi cu glas scăzut îşi exprimă mulţumirea pentru ajutorul şi sfaturile ei.

— Am obţinut o sută la şase şi la nouă lire, domnişoară. Vreţi să fiţi amabilă şi să-i mulţumiţi domnului Braid şi aş vrea să vă rog să-l întrebaţi dacă mânzul da doi ani are vreo şansă la Lewes… Dar n-aş vrea să vă deranjez, domnişoară.

— Am să-l întreb, îl asigură ea şi-l părăsi în timp ce se înclina – un staroste impunător care deţinea două conturi deschise în Londra şi un aranjament în numerar, cu un agent de pariuri în Glasgow.

Cursele începuseră s-o intereseze şi pe ea într-o oarecare măsură. Era surprinsă cât de larg era interesul pentru acest sport. Descoperi că îşi câştigase o anume importanţă, nu numai în rândul servitorilor, dar şi al comercianţilor din

Wells, de când Lydia Marton câştigase Cupa Steward – întrucât majordomul nu fusese câtuşi de puţin discret, după ce obţinuse pontul.

Din fericire, când se întoarse acasă nu avea servitori de concediat. Gospodăria Lordului Frensham era mică; nu folosise niciodată valeţi – zicea că-l enervează. Aranjamentele casnice fuseseră făgute cu un deranj minim.

— Voi ţine menajera atât cât îmi voi putea permite, îi spusese ea lui Tony la telefon.

El nu era prea încântat.

— Sunt foarte neliniştit că stai în casa aceea singură, numai cu menajera. Mai bine ţi-ai trimite bijuteriile la bancă.

Ea râse de îngrijorarea lui, dar în cele din urmă acceptă compromisul şi făcu ceea ce o sfătuise.

Trebuiau luate în considerare şi aspecte mai serioase de care depindeau toate celelalte. Ea luă o sumă din capitalul ei şi descoperi că era foarte mic. Excursia la Wells i-a clarificat şi misterul marii moşteniri care urma să fie cândva a ei. Un funcţionar distant, preot hirotonisit, văr de-al doilea cu ea, îi explică detaliat – pentru că îl pasionau legile – că moştenirea era ceva nebulos, din moment ce până când îi va reveni ei vor fi trecut trei vieţi dintre care numai două în tinereţe şi sănătate. Ea nu se gândise până atunci la viitorul ei, fiind încurajaţi de informaţia vagă că undeva, plutind în ceaţă, se aflau domenii întinse care, într-o zi, într-un mod care să nu afecteze pe nimeni, vor fi ale ei, prin simpla semnare a unui document.

Tony veni la ea la ceai în ziua sosirii şi ea îi explică care era situaţia.

— Chiar că nu doresc ca aceşti verişori ghinionişti să fie definitiv îndepărtaţi din lumea noastră, Tony. Cred că putem renunţa la moştenirea aceea enormă şi să ne concentrăm sufletul şi mintea în obţinerea unui loc de muncă. Am luat lecţii de stenodactilografie – a fost ideea tatii – şi cred că aş putea fi o secretară admirabilă la un bancher bogat.

— Acela n-o să fiu eu, zise Tony prompt. Şi vreau să-ţi spun cum stai, continuă el îndârjit. Din anumite motive, pe care nu le înţeleg, Frensham a transferat toate noţiunile Lulanga pe numele tău. Au fost transferate în ziua morţii sale.

Ea se-ncruntă.

— Au vreo valoare? întrebă ea.

— Cred că nu valorează absolut nimic. El ezită. E neplăcut pentru mine, dar trebuie să-ţi spun că, din cele aflate azi dimineaţă şi din documentele pe care le-am văzut, mă tem că nu oferă garanţie. Să mulţumim cerului că nu sunt datorii. Ea nu prea înţelegea cum puteau acţiunile să fie sigure sau nu şi el îi explică secretele capitalului cu şi fără acoperire.

— Julian ce ţi-a spus despre ele? întrebă ea.

El o privi făţiş.

— Nu contează ce spune Julian, Ursula. Nu vreau să te mai întâlneşti cu Julian şi nici să-i scrii.

Ea îl privi îndelung, fără un cuvânt şi apoi îşi înclină uşor capul.

— Foarte bine, Tony. Nici măcar nu te întreb de ce – şi ăsta-i cel mai mare compliment pe care ţi-l pot face. Nu va fi foarte greu să scap de Julian.

Urmă o pauză lungă şi puţin dureroasă pentru unul din cei doi.

— Ce voiai să-mi spui, Tony? zise ea, încet; şi apoi, inexplicabil, coborî privirea.

— Aş avea multe de spus.

Avea o voce liniştită.

— Mă-ntreb dacă îţi dai seama cât de greu îmi este să nu spun nimic.

El auzi un oftat uşor; atunci şi acolo ar fi trebuit s-o ia în braţe şi să-i spună singurul lucru pe care ea îl aştepta şi de care era sigură, acela că o iubea. Dar asta n-ar fi fost potrivit firii lui, şi-ar fi putut reproşa că a luat-o prin surprindere, că, datorită morţii tatălui ei, era mai sensibilă.

Tony nu luă cina acasă. El sosi pe la opt şi un sfert şi se pregăti să-l aştepte pe Elk şi pe excentricul lui prieten. Nu fusese lăsat nici un mesaj telefonic, ceea ce era încurajator. Totuşi, Elk apăru numai după ora nouă, fiind însoţit de misteriosul domn Colburn pe care-l introduse în biroul lui Tony.

Acesta era un bărbat gras, cu faţa roz, cu un început de chelie, ochii albaştri şi cu o bărbuţă roşcată. Era destul de zgomotos; dar asta părea ceva obişnuit la el. Avea o atitudine de mare francheţe. Îl salută pe Tony amical.

— Am auzit despre dumneavoastră, domnule Braid. Prietenii lui Elk sunt şi prietenii mei! Îmi cer scuze pentru seara asta, dar am avut o mică petrecere cu un bătrân din Borstalia – un om de geniu, neîncrezător în viaţa asta, ori în cea din ceruri!

Chicoti zicând asta şi îşi plesni genunchiul cu un pocnet răsunător. Elk îl privea împăciuitor. Întreaga-i atitudine trăda sentimentul responsabilităţii. Fără un motiv anume, poate doar pentru că şi-a dat seama de limitele acustice ale camerei, domnul Colburn coborî vocea.

— Plec pe coastă săptămâna viitoare, domnule Braid, şi aveam de gând să vă caut chiar dacă bătrânul meu amic, poliţistul, nu m-ar fi adus aici. Trebuie să vă spun că am venit în ţara asta cu o mie două sute de lire sterline; şi aş fi fost acum cam tot cu atâtea în minus dacă soarta atât de blândă nu mi-ar fi oferit adăpost sub acoperişul lui ospitalier.

Se exprima într-o manieră afectată şi uneori bombastică. Era clar că domnul Elk îi admira stilul oratoric atât de variat.

— El mi-a spus că vă interesează acţiunile Lulanga.

Tony încuviinţă.

— Da – şi ce e mai curios, chiar astăzi am aflat că aţi fost cândva inginerul acestei companii.

— Inginer şi director adjunct, îl corectă celălalt. Nu am de gând să mă laud, domnule Braid, nu am calificare de

inginer superior. Nu sunt unul dintre inginerii ăia grozavi! Autodidact, autorealizat şi automulţumit!

Asta era evident gluma lui obişnuită. Elk zâmbi automat înainte ca acesta să-şi termine ideea. Apoi deveni serios.

— Nu, mă întorc la Lulanga, dar înainte s-o iau din loc, vreau să fac un târg cu oricine care deţine un pachet de acţiuni – dar un pachet mare care să merite osteneala.

— Ce fel de târg? întrebă Tony, plin de interes.

Colburn îl privi speculativ.

— Nu ştiu dacă e corect sau nu, dar vreau douăzeci de mii de acţiuni la preţul de o mie de lire, dar nu-i am toţi nici pe ăştia.

— Şi ce primeşte în schimb cel care ţi-ar de acţiunile? întrebă Tony.

Bărbatul zâmbi generos, aproape cu milă, crezu Tony.

— Petrol, zise el cu un gest scurt. Mii, poate milioane de tone.

— De la Sonda 16 şi Sonda 18? întrebă Tony, dar Colburn râse dispreţuitor.

— Acelea nu erau sonde, erau mai degrabă găuri de infiltraţie! De atunci tot sapă, aşa am aflat. Inginerul ăla bolnav de tuberculoză pe care l-au angajat după mine e un tip deştept, dar lucrează ca la carte – a murit?… D-zeu să-l odihnească! Era bun, dar fără iniţiativă. Oameni de felul ăsta adesea mor. N-aş fi discutat cu dumneavoastră, domnule, dar bătrânul Elk vă iubeşte. Zice că vi se spune Trişorul.

— Nu, eu n-am spus asta, zise Elk tare.

— Ce rost are să minţi, întrebă celălalt scuturând trist din cap. Beat sau treaz, pe mine nu mă-nşeală nimeni. Am aruncat toate cărţile pe masă, domnule Lace1.

— Braid, spuse Tony, amabil.

Colburn se arătă foarte amuzat de greşeala lui.

— Mi-au făcut vânt de la proprietatea aceea, deoarece eram uşor uns, ca să folosesc un termen local. Am stat pe o creastă vreo trei săptămâni. Un amic de-al meu, care avea o

bancă nemţească, m-a luat la Mossamedes – oricum, nu cred că vă interesează problemele mele – dar cunosc terenurile de la Lulanga mai bine ca dumneavoastră strada Regent. Cunosc bine şi creasta care le traversează. I se spune muntele Pogolaki. Ies în joc cu cărţile pe faţă, spuse el din nou. Am încredere în dumneavoastră ca într-un gentleman. Petrolul e pe partea estică a crestei Pogolaki. Ei nici măcar n-au săpat acolo deoarece e nisipoasă, dar eu mă pricep la ulei mai bine chiar decât o sardea obişnuită. Şi nu todeauna descoperi şistul bituminos – sau nu-l găseşti la suprafaţă. Aveţi un creion şi hârtie?

Tony le găsi şi Colburn îi făcu o schiţă rapidă, dar clară a terenului petrolier.

— Concesiunea se întinde în stânga şi în dreapta râului Maninga – nu-i un râu, e o băltoacă… aici nu găseşti ţiţei. Dar venind mai aproape spre creastă, nu poţi fora fără să ţâşnească. Mai mult chiar, domnule Braid, compania are tot utilajul necesar să foreze şi să distribuie tot ţiţeiul din iad. Îl pot pompa peste culme; terenul este împânzit cu cisterne nefolositoare şi rezervoare care ar putea fi folosite – singurul lucru e că ei nu au utilaje de transport. În momentul în care aţi începe să foraţi, va trebui să angajaţi autocisterne – mii!

Spunea oare adevărul? În orice caz el însuşi credea că e adevărat; Tony fusese convins.

— Cum o poţi dovedi? întrebă el. Dacă mi-ai putea aduce vreo dovadă, asta m-ar mulţumi, ţi-aş da nu douăzeci, ci treizeci de mii de acţiuni.

Domnul Colburn zâmbi.

— Singura dovadă a petrolului este petrolul, zise el răspicat. Dacă l-ai putea dovedi atunci acţiunile Lulanga mu ar vinde la doi penny şi jumătate. Nu v-am cerut bani, nu-i aşa? Nu v-am cerut nici măcar o slujbă – deşi va trebui să mă angajaţi ca inginer şi director. Nici salariu nu vă cer pentru asta. Aş sta gata pregătit cu acţiunile mele să-mi iau

comisionul. Nu vreau bani să-mi plătesc taxele, dar vreau autoritate să pot intra pe terenul ăla şi nu o am. Priviţi!

Scoase un teanc de bani şi îi aruncă pe masă.

— Am aici opt sute de lire. Nu vă cer altceva decât să-mi acordaţi privilegiul de a vă face milionar.

— Aşa pare corect, murmură Elk.

Bărbatul mai avea ceva de dezvăluit şi de îndată începu.

— Vreţi dovada? Ei bine, o veţi avea într-o zi, două! Vă voi spune adevărul, domnule… Braid. Am făcut nişte forări în particular, la marginea proprietăţii – eu cu un tip dur, fiul unui bandit care obişnuia să prospecteze cu mine şi doi băştinaşi care au săpat manual vreo trei luni. Ar trebui să fiu acolo să urmăresc rezultatele, dar mă vântur pe aici, încercând să dau lovitura la bursă. M-am dus să-l întâlnesc şi pe individul ăla, Reef, zilele trecute, dar era plecat pe undeva, la curse. Are multe acţiuni. Lordul Frensham avea şi mai multe – tipul care s-a împuşcat.

— Eu am acţiunile Lordului Frensham, zise Tony. Pe când aştepţi dovada?

— În fiecare zi de acum înainte. Avem un perforator rudimentar şi asta necesită timp. Evident, nu pot stabili nici legătura până acolo, deoarece cablurile ar fi trebuit să treacă pe deasupra oficiului telegrafic al proprietăţii Lulanga.

— Cu alte cuvinte, zâmbi Tony, faceţi o treabă ilegală.

Omul clătină din cap.

— Greşiţi – eu am autorizaţie pentru tot ce am făcut – dacă veţi căuta registrele companiei, o veţi găsi – acum bateţi palma pentru cele treizeci de mii de acţiuni?

— Noaptea e un sfetnic bun, zise Tony.

Merse spre uşă, îl conduse la un taxi şi apoi îl luă pe Elk deoparte.

— Atrage-i prietenului tău atenţia că cu cât ştiu mai puţini despre visul ăsta al lui – considerând că nu-i nimic altceva – cu atât mai bine.

— Dacă aş avea cinci mii de acţiuni – începu Elk.

— Nu ai, zise Tony, dar dacă ţi-aş cumpăra eu câteva acţiuni şi ar exista cea mai mică speranţă ca acestea să crească, ţi-aş face destui bani să cumperi Scotland Yard-ul.

Când, două zile mai târziu, un funcţionar intră în biroul lui Julian să-l anunţe că domnul Braid voia să-l vadă, Julian se simţi înclinat să spună că nu era acolo.

— Ei bine, zise el, şi-şi adună puterile pentru ceea ce credea că avea să fie o discuţie neplăcută.

Tony, ca de obicei, arăta impecabil. Îşi scoase mănuşile şi le puse înăuntrul pălăriei, apoi se aşeză.

— Câte acţiuni Lulanga aveţi? întrebă el.

Julian inspiră adânc.

— Ăsta-i un nou interogatoriu? Am crezut că am clarificat o dată…

— N-ai clarificat nimic în legătură cu acţiunile tale.

— Am o sută de mii – sau, să fiu mai exact, o sută zece mii? De ce? Ai descoperit alt raport? zâmbi el dispreţuitor. Unul care spune că acţiunile vor creşte până la cer?

— Nu, n-am descoperit alt raport. Tony îşi alegea cu grijă cuvintele – şi nici n-am inventat unul. Dar cred că totuşi există petrol pe proprietatea aceea. Şi, în cazul ăsta, acţiunile ar fi de cinci ori mai valoroase decât sunt astăzi. Dacă există posibilitatea asta, aş dori să am eu controlul asupra lor. Am cele două sute de mii de acţiuni ale Lordului Frensham – sau mai degrabă, ale Ladyei Ursula Fransham. Capitalul complet este de şase sute de mii de acţiuni şi, dacă vor fi profitabile, trebuie să le ţin sub controlul meu.

Deodată Julian se lămuri. Nu degeaba i se spunea acestui om Trişorul.

— Înţeleg, zise el. Ideea ta e să ridici plata, să te descotoroseşti de ceea ce ai tu şi să ieşi în profit. Asta numeşti tu afacere la modul ştiinţific.

— Nu prea ştiu mare lucru despre afacerile ştiinţifice, răspunse Tony. Despre afacerile de joasă speţă am auzit cam multe în ultimele două sau trei zile. Se pune întrebarea

dacă eşti pregătit să vinzi acţiunile Lulanga pe care le ai tu personal.

Julian nu era numai pregătit să vândă, dar era chiar nerăbdător să se descotorosească de povară şi, dacă Braid era sincer şi voia să plătească cu bani gheaţă, banii ăştia erau cât se poate de bineveniţi. Avea mare nevoie de ei, pentru noul plan care urma să se nască.

— Pe moment acţiunile sunt binişor sub valoarea pieţii – începu el.

Julien Reef izbucni nervos.

— Şi tu o să distrugi până şi valoarea asta. Ce urmăreşti, Braid?

— N-am de gând să pun în discuţie propriile-mi planuri. Vreau să ştiu la ce sumă eşti dispus să vinzi?

Julian se gândi rapid; el ştia, spre regretul său, că era practic imposibil să scape de acţiunile Lulanga pe piaţa liberă. Făcuse o ofertă cu o zi în urmă la o sumă echivalentă cu câţiva penny pe acţiune. Spuse un preţ, şi-l văzu pe Tony zâmbindu-i.

— De acord, merită, mai zise el; dar dacă ar fi acţiunile Ursulei…

— N-am zis că sunt acţiunile Ursulei. Sunt acţiunile domnişoarei Ursula Frensham, zise Tony liniştit, şi aş dori să nu-i mai spui pe numele mic.

Pe moment Julian îşi arătă dinţii.

— Ai început să faci pe proprietarul, nu-i aşa? Dar nu vreau să ne certăm. Ai ideile tale despre Lulanga Oils şi poate că sunt bune. Am avut întotdeauna încredere în proprietatea asta, dar am impresia că te scalzi într-un teren mocirlos, Braid. Ştiam că te ocupi de diamante. Terenurile de petrol sunt înşelătoare. Îţi vând acţiunile mele pe şase şilingi, preţul lor din ultima vreme.

Nu visase nici un moment că celălalt va fi de acord cu preţul care, având în vedere tot ceea ce ştia, era exorbitant.

— Ăsta-i un preţ piperat pentru nişte puţuri secate de tot, zise Tony, dar le iau. Aranjează transferul şi-ţi voi da un cec.

Julian rămase uluit, dar apoi comicul situaţiei îl făcu să râdă.

— Eşti un jucător îndrăzneţ, spuse el amuzat, dar nu primi aceeaşi replică zâmbitoare din partea lui Anthony.

Transferul acţiunilor Lulanga Oils dură exact zece minute şi Tony se simţea pe deplin mulţumit, împăturind cecul şi punându-l în buzunar.

— Cred că ştii ce-ai cumpărat. Ai văzut raportul şi poate te-ar interesa şi asta.

Din biroul său alese o telegramă şi i-o înmână vizitatorului său.

— Acum o lună am trimis un inginer particular să mă informeze despre sonde, spuse el, şi uite!

Toni citi: „Producţie neglijabilă. Majoritatea puţurilor secate. Cele care nu au secat produc cantităţi minore. Se fac mici săpături autorizate de companie, de partea cealaltă a culmii muntoase, cu puţine şanse de reuşită, după părerea mea.”

— Mulţumesc, spuse Tony, şi-i dădu înapoi telegrama.

Merse spre uşă şi se opri.

— Dacă vreunul dintre prietenii tăi deţine acţiuni din capitalul ăsta, aş fi bucuros să le obţin, zise el.

— De ce nu încerci la bursă? Poate e una dintre instituţiile acelea puţin importante despre care tu să nu fi auzit. Fără îndoială că, dacă vrei să-ţi măreşti colecţia, se va găsi un număr mare de deţinători care ţi le-ar oferi imediat.

Când domnul Guelder veni puţin mai târziu, îl găsi pe partenerul său bine dispus şi află şi motivul. Guelder se scărpină pe nas; nu se arătă deloc încântat.

— Hm! mormăi el. Trişorul ăsta!

Cili telegrama pe care nu o văzuse până atunci.

— Cu autorizaţie: ce-i asta? Cine forează de partea cealaltă?

Julian îi explică că se dădeau autorizaţii celor care voiau să facă prospecţiuni în orice parte a zonei petroliere.

— Dar asta nu-i nimic – ei se obligă să ne dea şaptezeci şi cinci la sută din producţia lor şi petrolul îl comercializăm noi. Frensham i-a dat autorizaţie cândva lui Colburn, individul ăla care era inginer la firmă, dar care a fost concediat fiindcă era sugativă.

— Colburn?

Celălalt îl privi aspru.

— Te-a căutat la birou acum trei săptămâni, când erai plecat în Cornwall – un tip tare zgomotos.

— Dar nu-l cunosc, zise Julian fără să-i dea importanţă.

— E în Londra, prietene. Asta nu-ţi spune nimic?

— Faptul că-i în Londra nu ne aduce petrol la Lulanga, chicoti Julian.

Cu un sfert de oră înaintea prânzului, Guelder intră cu o bandă în mână, închise uşa după el şi, mergând încet spre locul unde stătea Julian, îi puse fâşia de hârtie în faţă.

— Ce-i asta? întrebă Julian, ridicând privirea.

— Citeşte, zise celălalt.

Reef trase hârtia spre el şi citi încruntându-se.

— Lulanga Oils 17/9, 18/0,' 19/9, 20/3.

Se uită mirat.

— Nebunul ăla cumpără!

Guelder clătină din cap.

— Poţi fi nebun în mai multe feluri, zise el, dar omul ăsta nu şi-ar face-o cu mâna lui. E un jucător, deci riscă, dar nu joacă orbeşte. De ce nu cumperi, dragă Julian? Dacă-s bune pentru el, de ce n-ar fi bune şi pentru tine?

— Poate că ştii al naibii de multe despre ştiinţă, dar nu ştii nimic despre ce se întâmplă la bursă, zise Julian furios. Nu vezi, nătărăule, că vor scădea până la preţul cărnii de pisică înainte să se închidă casa.

Prevestirea lui nu se adeveri. Ultima cotă pentru Lulanga Oils a fost de 27 de şilingi.

— E o înşelătorie pe undeva, zise Julian şi întrucâtva avea dreptate.

A doua zi, dimineaţa devreme, răsfoind ziarul de dimineaţa în pat, văzu un anunţ cu titlu mare: „SENZAŢIA TERENURILOR PETROLIERE.

CREŞTERE VERTIGINOASA A ACŢIUNILOR LULANGA. ACŢIUNILE FĂRĂ VALOARE AU AJUNS ACUM LA 2 LIRE STERLINE.

Ieri dimineaţă cei care deţineau asemenea acţiuni îşi deplângeau soarta. Azi dimineaţă cei care-şi vânduseră acţiunile la preţuri de nimic îşi smulgeau părul din cap. Domnul Anthony Braid, a cărui activitate fusese, până acum, limitată la afaceri cu diamante, era principalul cumpărător de acţiuni Lulanga Oils. Am aflat că a achiziţionat un pachet de peste 100.000 de la un bancher cunoscut din City ieri dimineaţa la 6 şilingi. Spre sfârşitul zilei avea în buzunar cu mult peste 100.000 de lire. Intervievat acasă la el, seara trecută, domnul Braid a spus că nu era nimic deosebit în creşterea respectivă. Nişte prospectori individuali care făceau săpături la marginea proprietăţii descoperiseră zona în care se găsea petrol. Rezultatele erau uluitoare, posibilităţile dincolo de orice estimare. Domnul Colburn, noul inginer, urma să plece pe teren sâmbăta viitoare, în urma telegramei trimise de ajutorul său, care fusese angajat pentru prospecţiuni…”

Julian aruncă jos ziarul, livid de furie. Tony Braid îl avertizase că exista petrol, îi spusese că acţiunile valorau de cinci ori mai mult decât preţul la care le vânduse. Asta era înşelătoria – adevărul!

Ursula Frensham plutea ca într-un vis. Averea ei era, deci, realitate. Privi, încă o dată, spre scrisoarea lui Anthony: „Dacă vrei să asculţi de sfatul meu, nu vinde nici o acţiune. Dacă prietenii lui Colburn au dreptate, ele valorează o sumă enormă; dacă aceştia greşesc, ar fi incorect să „inundăm piaţa”. Singura persoană care ar avea de pierdut dacă povestea cu noile puţuri este nefondată sunt eu, deoarece eu sunt şeful şi, cred că, singurul cumpărător. Am

trecut pe la bursă şi am curăţat totul înainte ca unii dintre amicii mei din City să fi prins de veste”.

Au fost unii care nu au avut răbdare şi nu au ascultat de sfatul lui Tony. Un anumit inspector de la Scotland Yard, care cumpărase o mie, îl sună pe mentorul său de trei ori în aceeaşi dimineaţă şi până la urmă veni acasă la Tony chiar în timp ce acesta lua prânzul.

— E prima oară că cumpăr şi eu acţiuni, spuse el pe un ton jalnic, şi sunt îngrijorat de moarte, domnule Braid. De câte ori mă uit în ziar am senzaţia că sunt deja ruinat, încep să înţeleg de ce agenţii de bursă nu sunt respectaţi. Dacă ceva poate să-l împingă pe om spre crimă, acel ceva e bursa!

Tony se oferi să-i cumpere acţiunile la preţul curent. Domnul Elk era nehotărât.

— Poate urcă după aceea, zise el, şi asta m-ar amărî atât de tare că n-aş mai fi răspunzător de faptele mele. Devin un om de gaşcă în City, domnule Braid. La asta te duce capitalul. Mi-a şoptit un amic ieri – un grangur mare – că dacă vreau să fac bani trebuie să „port” diamante.

Tony îl privi cu uimire.

— Vorbeşti serios?

— Foarte, zise Elk, un tip grozav.

Îi spuse numele şi Tony îl recunoscu pe unul dintre patronii puţinelor firme din City, care erau prieteni cu Julian Reef.

— După omul ăsta, acţiunile de diamante vor scădca vertiginos. Tot ce ai de făcut este să vinzi câteva chiar dacă nu le ai şi apoi, când vine timpul de livrare, să te prefaci că cumperi pachetul la un preţ mai scăzut. Le-ai cumpărat, dar nu fuseseră vândute şi tu obţii diferenţa. E cea mai atrăgătoare formă de furt din câte cunosc.

Avea acum la ce să se gândească, mult timp după plecarea lui Elk, piaţa de diamante era stabilă. Acţiunile principale se menţineau exact la aceeaşi cifră la care erau în urmă cu câteva luni. Şi „purtătorii” nu provocaseră niciodată panică,

deşi, la un moment dat, erau cele mai sensibile acţiuni la bursa minieră.

El avu câteva convorbiri telefonice în după amiaza respectivă cu oameni importanţi din City, care erau vital cointeresaţi în industria diamantelor, dar nu reuşi să obţină nici o informaţie care ar fi putut explica o eventuală scădere a preţurilor. Producţia era bună şi cumpărătorii absorbeau cam tot attea pietre preţioase câte veneau din Africa.

Se pare că Elk a fost dezinformat, hotărî el; şi în câteva zile problema asta îi ieşi din minte, până când.

Era la Ascot, se plimba prin grădină, când fu chemat la telefon. Recunoscu la capătul celălalt al firului vocea unuia dintre cei mai mari agenţi ai pieţii africane.

— Ce s-a întâmplat cu de Mesnes2? se interesă acela.

— Ce să se întâmple? întrebă Tony.

— Au scăzut trei lire azi dimineaţă şi celelalte acţiuni pe diamante sunt şi;ele în scădere. Ai auzit ceva despre invadarea pieţii?

Şi atunci Tony îşi aminti de avertismentul detectivului.

— Întreabă la Bell şi Steen, spuse el numind firma menţionată de Elk. Am primit un pont zilele trecute cum că ei ar fi implicaţi.

Agăţă receptorul, gânditor. Faptul că principalele lui investiţii erau în acţiuni pe diamante nu îl deranja prea tare. În ultima săptămână făcuse o avere cu Lulanga Oils şi exista posibilitatea să mai câştige. Dar de ce scăzuseră diamantele atât de brusc, atât de inexplicabil? Ar fi înţeles fenomenul dacă ar fi ştiut ce se petrecea într-o făbricuţă din Greenwich, în ultimele nopţi.

— Îţi dai seama că eşti urmărit? întrebă Julian Reef.

Domnul Guelder vru să spună ceva şi rămase cu gura deschisă, cu o expresie de spaimă care părea comică celor care nu o văzuseră înainte.

— Urmărit – de poliţie? Doamne! icni el, şi Julian continuă cu o satisfacţie maliţioasă.

— L-am văzut pe Elk de două ori în City în ultimul timp şi mergea la câţiva yarzi în urma ta. Îl cunoşti?

— Tipul ăla înalt? Da, de ce? El şi cu mine suntem prieteni.

Când era agitat, engleza lui nu era de cea mai bună calitate.

— Nu ştiu la ce se aşteaptă, dar este pe urmele tale.

Urmă o pauză înainte să-l întrebe ceea ce intenţionase.

— Guelder, ai fost foarte mult plecat din oraş în ultima săptămână. Îmi amintesc că parcă ai fost la Birmingham luni şi la Cardiff miercuri. Ce ai rezolvat? Se pare că te-au enervat.

Rex Guelder ridică din umeri distrat.

— Dragă prietene, sunt un om de ştiinţă. Anumite părţi ale apartamentului meu trebuie examinate şi verificate înainte de a le cumpăra. Unde se găsesc componentele respective, acolo sunt şi eu – simplu, nu?

— Crezi că Elk te-a urmărit?

O privire speriată apăru, pe moment, în ochii olandezului.

— Nu, l-aş fi văzut, spuse el stânjenit.

— Oricum, n-ar fi aflat nimic, exceptând faptul că ai cumpărat un aparat electronic, zise Julian Reef, fixându-l neîncrezător pe interlocutorul său.

— Asta aşa-i, spuse domnul Guelder.

Verificând corespondenţa puţin mai târziu, Julian găsi o scrisoare ce-i era adresată într-un scris cunoscut. O deschise, întrebându-se ce avea Tony Braid să-i transmită.

Era o notă scurtă de afaceri. Verificând dosarul de acţiuni, observase că o parte din acţiunile Lulanga nu fuseseră transferate corect; sau, în orice caz, nu exista înregistrarea acestui transfer. El trimisese documentele necesare pentru a fi semnate de Julian.

Reef examină îndelung hârtiile, cu stiloul în mână, şi apoi îl sună pe domnul Guelder.

Domnul Guelder putea cunoaşte câte ceva din secretele de la Bursă, dar aici era ceva atât de clar încât nu era necesar să fii expert în finanţe ca să-ţi dai seama.

— Câte erau? întrebă el.

— Vreo cincizeci de mii, spuse Julian, aruncând o privire pe documente. Mai exact, patruzeci şi nouă de mii cinci sute.

Ştia deja ce urma să-i spună olandezul înainte ca acesta să vorbească.

— Ei bine, prietene! Dacă nu le-a transferat sunt ale tale sau de ce nu ale mele? Nu-ţi sunt eu partener?

Julian nu-şi ridică privirea.

— Nu va cădea în cursa asta, zise el.

— Dar de Lady Ursula ce zici? E o doamnă de onoare, zise Guelder, cu şiretenie. Va putea profita de nişte acţiuni care nu sunt ale ei?

— Sunt ale ei sigur, zise Julian aspru. Nu fi prost!

— Să presupunem că-i spun că nu sunt ale ei. Mă duc la domnişoara asta amabilă cu – o poveste, eh, dragă?

Julian îşi muşcă buza. Avea mare nevoie de bani. Nici măcar Guelder nu ştia cât era de disperată situaţia.

— Pare o treabă meschină, spuse el în cele din urmă. Nu-mi place s-o fac, dar dacă ar putea fi ale noastre?!

Guelder îl bătu pe umăr.

— N-ai grijă; îi scriu eu domnişoarei.

Viaţa se scurgea cu o încetineală surprinzătoare la Hampstead. Ursula avea un cerc de prieteni nu prea larg, dar foarte plăcut. Deşi ieşea foarte puţin şi se distra rar, avea darul de a lega prietenii durabile, calitate deosebită la un om.

În dimineaţa în care acţiunile pe diamante începură să ia un curs atât de schimbător, ea primi o scrisoare, al cărei scris îi era total necunoscut: îi parvenise printr-un mesager particular şi ea ghici, după caligrafie, că era scrisă de un străin; o deschise întrebându-se cine putea fi persoana care să i se fi adresat astfel: „Lady Ursula Frensham”. Erau numai trei rânduri. Spre surprinderea ei, aruncând o privire spre semnătură, văzu o iscălitură mare pe care o descifră – Rex Guelder.

„Domnişoară, aş putea avea onoarea de a vă vizita azi dimineaţă? Vă rog să-mi acordaţi o întâlnire într-o problemă de o importanţă vitală”.

Scrisoarea nu avea adresă şi ea nu avea nici posibilitatea de a-l anunţa telefonic că refuză întâlnirea.

Adevărul era că Ursula se cam plictisea în dimineaţa respectivă, altfel nu l-ar fi primit deloc pe domnul Guelder.

Ea nu ezită citind cartea de vizită pe care i-o aduse menajera.

— Bine, pofteşte-l înăuntru, Minnie; dar, te rog, nu 1 lăsa să stea. Vino înăuntru, după zece minute, găseşte ce scuză vrei.

Domnul Guelder purta un costum negru, o cravată de un roşu aprins şi o pălărie cu boruri mari. Avea ochelari de aur care luceau mai tare ca faţa lui umedă, din cauză că venise pe jos pe Fitzjoin Avenue, fiind predispus spre economie.

— Sunteţi surprinsă că mă vedeţi? Asta-i normal. Sunt, cum s-ar spune, de la firma adversă! Mă veţi întreba de ce nu am mers imediat la minunatul domn Braid, dar în probleme ca asta ne place să acţionăm într-o manieră amicală. Este de neconceput să vă dau în judecată.

Dădu întristat din cap.

— Mă tem că nu prea înţeleg ce doriţi, zise Ursula. Dacă-i o problemă care-l interesează pe domnul Braid, nu văd de ce aţi dorit să vă întâlniţi cu mine? Dacă-i vorba de afaceri, atunci mai bine căutaţi-l pe avocatul meu.

Clătină, din nou, capul.

— Nu vrem să ajungem la tribunal, scumpă domnişoară.

Ochii lui o devorau şi avu, din nou, acel sentiment ciudat şi stânjenitor pe care i-l descrisese lui Tony.

— E o problemă minoră, spuse el, vorbind repede. Tatăl dumneavoastră – moartea căruia – vai, năpraznică tragedie! ne-a lipsit, pe mine şi pe iubitul meu prieten Julian, de o prietenie adevărată şi generoasă… iubitul tău tată, cum puneam, eram asociaţi în afaceri. El deţinea acţiuni, noi deţineam acţiuni… Uneori îi trimiteam eu câteva mii, alteori

îmi trimitea el. Eram neatenţi, generoşi, cu suflet mare. Ieri dimineaţa am căutat cincizeci de mii de acţiuni Lulanga. La preţul ăsta surprinzător cine n-ar fi vândut, şi eu un om sărac? Caut în seif, întreb la bancă, îl întreb pe agent. Nimic. Apoi caut în registru şi găsesc cele cincizeci de mii de acţiuni împrumutate lordului. El avusese nişte probleme la bancă; îi trebuiau urgent o sută, două… nici nu ştiu câte sute de mii la bancă. M-a sunat. „Dragul meu prieten Guelder, sunt tare încurcat. Trebuie să plasez nişte acţiuni şi datorită lipsei de valoare a acţiunilor de la Lulanga, mi se cere un număr enorm”. Bine! O fac imediat! Fără forme, fără transfer, nimic. Trimit doar acţiunile printr-un mesager – reţine, ele păreau fără valoare şi am uitat de ele. Dacă încurcătura a fost rezolvată sau nu – asta nu mă priveşte! Cui să-i pese de nişte acţiuni ce păreau fără valoare? Asta-i necazul. Nu-i o treabă ce ţine de afaceri, cât de onoare. Puteam să vă deranjez în durerea dumneavoastră, m-am întrebat? Nu l-am consultat pe bunul meu prieten Julian. El e un om de onoare, foarte sensibil, principial, mai mult chiar, nepotul bunului nostru prieten Frensham. Mie, desigur, în problemele serioase legate de firmă, mi-a rămas munca de jos.

El făcu o pauză, Ursula ascultă flecăreala dezlânată, în care afacerea versată era presărată cu compasiune prefăcută şi înţelege întocmai sensul celor spuse de Guelder.

— Cu alte cuvinte, vreţi să spuneţi că din cele două sute de mii de acţiuni lăsate de tata, cincizeci de mii vă aparţin dumneavoastră.

Domnul Guelder se înclină.

— Regret sincer, dar chiar asta am vrut să spun. Este deplorabil şi…

Ea îl întrerupse.

— E o problemă care-i priveşte pe executorii testamentari ai tatălui meu, nu-i aşa? întrebă ea.

Ridică din umeri dezaprobator.

— Pe domnul Braid. Aş putea nega asta – nu! Şi dacă mă duc la domnul Braid ce rezolv? Îmi zâmbeşte batjocoritor, pocneşte din degete şi-mi spune „Fir-aţi ai naibii”. Urmează avocaţi, procese, înfăţişări la curte şi expunerea anumitor nereguli. De exemplu – indica exemplul cu degetul arătător – în ziua morţii tatălui dumneavoastră a venit la Julian şi i-a cerut acţiunile pe care le deţinea. De ce? Pentru propria lui folosinţă. A, nu mă întrerupeţi. Indignarea dumneavoastră vă onorează, dulce domnişoară, dar ăsta-i adevărul şi nu-l putem nega…

— După cele spuse chiar de către Julian, acţiunile respective erau în posesia tatălui meu de câteva săptămâni, spuse ca cu răceală; domnul Guelder şovăi.

— Vreţi să-l apăraţi pe tatăl d-voastră, dar adevărul e ăsta. În ziarul de seară ar apărea următoarea declaraţie: „Acuzaţie ciudată împotriva asociatului decedat”. Asta ar fi o nenorocire. La interogatoriu, domnul Braid ar putea jura pe toţi sfinţii că domnul Frensham nu avea greutăţi financiare. Asta nu e adevărat. Şi apoi, s-ar putea afla şi alte lucruri neplăcute.

— Domnule Guelder, îl întrerupse ea din nou, aveţi o părere greşită despre poziţia mea în problema asta, dacă vă imaginaţi că intenţionez să-I influenţez pe domnul Braid şi să-l determin să vă dea cincizeci de mii de acţiuni. Nu am competenţa să intervin în această chestiune.

— Aveţi dreptate, domnişoară, perfectă dreptate, murmură o voce, şi ea se sperie atât de tare la auzul ei încât tresări.

Nu îi auzise domnului Elk paşii uşori când acesta traversă peluza şi nu-i observă umbro lunguiaţă trecând pe sub una din ferestrele în stil franţuzesc.

— Nu daţi niciodată nimic, domnişoară, în special dacă sunteţi ameninţată. Asta aduce a şantaj.

Guelder se gândea febril. Îşi aminti de avertismenaul pe care-l primise din partea lui Julian Reef. Fusese urmărit. Şi totuşi, în dimineaţa asta fusese mult mai atent. Se uitase în

urmă, zăbovi pe drum, se întoarse pe neaşteptate în căutarea urmăritorului, dar nu văzu nici urmă de Elk. Şi el se speriase. Legile Angliei erau severe în special cu oamenii care deviau de la drumul drept al afacerilor.

— Dacă am spus ceva ce n-ar fi trebuii, îmi cer scuze. Făcu o reverenţă până la pământ pentru a-şi scoate în evidenţă umilinţa.

— Cât se poate de neregulamentar şi fără motiv, spuse Elk. Îl privea pe olandez cu ochii pe jumătate închişi. Bineînţeles că nu era de presupus să purtaţi la dumneavoastră o copie a „Legii şi procedurii penale”, dar asta e una din ţările în care şantajul nu este tolerat. V-am întrerupt, domnişoară?

Ea clătină capul zâmbind; şi el zări pe chipul ei sentimentul brusc de uşurare generat de prezenţa lui.

— Înseamnă că trebuie să abandonez treaba asta în starea în care se găseşte. Guelder făcu un efort de-a dreptul eroic să pară detaşat şi expeditiv, ceea ce nu-i reuşit întru totul. Voi face o cerere oficială de restituire a acţiunilor. Regret că am căzut în greşeală.

Îşi bătu călcâiele şi-i oferi o mână mare şi umedă mai întâi ei şi apoi lui Elk. Detectivul aşteptă până când olandezul plecă.

— Cunosc mulţi indivizi care vor să-ţi vândă acţiuni cu forţa, dar să încerce să ţi le ia, e ceva nou pentru mine. Nu vă e prieten, domnişoară?

— Nu numai că nu mi-e prieten, spuse Ursula categoric, dar îl urăsc.

— Instinct de femeie, murmură Elk sentenţios. Asta-i spuneam totdeauna şefului. „Ar trebui să ţineţi o femeie la poliţie pentru puţină intuiţie – ne-ar scuti de multe necazuri”. Aţi fost vreodată la el acasă, domnişoară?

Ea clătină din cap.

— Un loc tare ciudat, ca în Charles Dickens. E om de ştiinţă.

— Aţi vrut să ne întâlnim, domnule Elk, zise ea după o pauză lungă.

— A, da – răspunse el ezitând – şi da, şi nu. Privi în jur prin cameră. Aveţi o casă tare drăguţă, domnişoară. Trebuie să fie greu să întreţii un asemenea loc. Nu-mi dau seama ce faceţi când aveţi bărbaţi invitaţi la cină. E clar că nu le puteţi oferi trabucuri – asta n-ar fi feminin.

— Asta n-ar fi feminin?

Auzise foarte multe despre Elk de la Tony, şi-i veni să râdă.

— Pot să vă ofer chiar şi un trabuc, spuse ea solemn.

Ieşi din cameră şi se întoarse cu o cutie mare.

Pe domnul Elk îl mustra conştiinţa, dar demonstra, cu toate acestea, o mare grijă în alegerea ţigării.

— Închipuiţi-vă să spun eu un lucru ca ăsta! Oare ce credeţi despre mine. Aproape că am cerut, nu-i aşa? Am să iau două pentru că nu sunt sigur care dintre cele două este mai bună. N-aş vrea să rămân cu ceea ce aş numi o impresie proastă despre ţigările dumneavoastră. Am avut o treabă neplăcută azi. Asta-i cel mai rău la Scotland Yard, că nu te lasă să lucrezi la o crimă interesantă, ci te îndepărtează şi-ţi dau cazuri minore pe care şi un poliţist de rând le-ar putea rezolva la fel de bine. Să mă ierte Dumnezeu că vorbesc fără respect la adresa celor în uniformă – am fost şi eu ca ei.

— Ce crimă interesantă vrei să dezlegi acum?

Tăie capătul trabucului cu un cuţit uriaş şi nu îşi ridică privirea câteva secunde.

— Guelder ăsta e o crimă el însuşi, spuse el. E o ofensă adusă legilor naturii. Nu cred să mai fi văzut vreun specimen mai rău ca el.

Ea se amuza.

— Vă interesează foarte mult domnul Guelder?

— Într-un fel – dar numai într-un fel, domnişoară.

Apoi el schimbă subiectul şi începu să-i povestească despre noul său caz.

Poliţia a găsit la Plumstead, care e lângă Woolwich, o vilă mică, izolată, ocupată de un individ ce părea a fi funcţionar la bancă, şi soţia lui, un domn rotofei, între două vârste,

care mergea la Woolwich în probleme de afaceri, în fiecare dimineaţă, foarte punctual şi care săpa în grădină în fiecare după amiază de sâmbătă. Faptul că nu mergea la biserică duminica nu conta, deoarece puţini o făceau.

E cel mai mare tăinuitor de lucruri furate la sud de Tamisa – l-am descoperit întâmplător. Se spune că vila respectivă este burduşită de lucruri, de la inele de diamant la tapiserii – un poliţist mi-a spus că sunt bunuri în valoare de un sfert de milion acolo. Individul a cumpărat tot ceea ce i s-a oferit. Va fi greu de dovedit că e vinovat deoarece desfăşoară şi afaceri curate ca negustor; are un magazin mare în Woolwich. Se spune că ar fi în stare să cumpere toată încărcătura unei şalupe dacă i s-ar aduce marfa dorită. Toţi hoţii de pe râu vin la el: nimic nu e prea mult sau prea puţin. Cei care l-au urmărit înainte nu prea stnpânesc cazul. Acuma l-am preluat eu, ceea ce înseamnă că o să-mi câştig o oarecare reputaţie, dacă poate fi vorba de aşa ceva, şi subordona tul meu. va lua nişte picioare în spate dacă va fi cazul.

— Are vreo legătură cu domnul Guelder?

— Cu el? O, Doamne, nu! zise Elk cu un dispreţ pe care nu încercă să-l ascundă.

Guelder găsi un taxi la capătul străzii Hill şi-şi îngădui un lux neobişnuit. Era încă agitat şi fără suflu când ajunse la birou. Julian era plecat, dar apăru după câteva minute, găsindu-l pe prietenul său extrem de tulburat.

— Nu ne va da nimic, zise el.

Julian hohoti.

— Ţi-ai imaginat că ne va da, biet naiv ce eşti. Ştiam din capul locului că planul tău era sortit eşecului. Speram că ai atâta minte şi să nu mă amesteci în treaba asta.

— Am minte destulă, fornăi celălalt. Ce, mi-ai spus dinainte? Nu ziceai că e un plan bun – Elk era acolo.

— Elk? Te-a urmărit?

— Dacă m-a urmărit sau a venit întâmplător nu pot şti, zise olandezul scos din fire. A fost acolo! A apărut exact în

momentul în care, parcă, o convinsesem. Chiar şi acum am putea obţine banii dacă ai acţiona prin intermediul avocaţilor tăi.

— Nu cred că e necesar, spuse Julian, spre surprinderea lui. Am avut o întâlnire cu nişte oameni care vor participa la marea noastră afacere şi aceştia vor face rost de toţi banii de care avem nevoie.

Faţa lui Guelder se lumină.

— S-au arătat puţin sceptici în legătură cu invenţia ta şi doi sau trei dintre ei vor veni astă seară la o demonstraţie. Mai arată-mi piatra aceea încă o dată.

Guelder descuie seiful, scoase o cutiuţă mică, o deschise şi o puse pe masă. Înăuntru se găsea un diamant mic, de culoare albă, care trimitea raze scânteietoare la fiecare mişcare a cutiei.

— Cât timp ţi-a luat asta?

— Trei ore, răspunse prompt Guelder. Cu timpul se va face mai repede, dar accelerarea nu e absolut necesară. E nevoie de dublarea instrumentelor, de mărirea puterii luminii şi de creşterea eficienţei aparatului.

— Vor veni astăzi să-l vadă, spuse Julian. De altfel vor începe operaţiunile pe piaţă azi după amiază, chiar înainte de a vedea experienţa cu proprii lor ochi! Le-am spus că te pregăteşti să transformi o piatră mai mare.

Guelder încuviinţă.

— Exact. Diseară. Voi experimenta o piatră dreptunghiulară de zece carate. Asta va merita, într-adevăr, să fie văzută.

Era foarte curios să afle de ce aceşti indivizi prevăzători din City ar fi început să manipuleze capitalul înainte de a fi convinşi de valoarea experienţei.

— Piaţa e slabă, în special cea de diamante, îi explică Julian, S-au deschis câteva mine de zăcăminte aluvionare în Africa şi marile companii acţionează pentru o legislaţie care să limiteze producţia. Ei cred că piaţa de diamante e atât de

slabă încât chiar fără descoperirea asta ar putea sigur provoca panică.

Îi spuse lui Guelder ceea ce acesta precis nu ştia – nu-l prea interesau afacerile miniere – că se crease o mică rivalitate între un grup de milionari ce fuseseră „raşi” din industria diamantelor, de un grup mai mare şi se străduiau să dea acestei industrii o lovitură zguduitoare.

Ar mai fi fost vreo două probleme serioase asupra cărora Julian ar fi vrut să insiste şi, dacă nu s-ar fi înţeles atât de bine cu Guelder, acesta ar fi fost ţinta unei aspre dojeni. Şi asta pentru că Guelder era extravagant, nu ştia nimic despre valoarea banilor. Avea obiceiul să cumpere împărăteşte pentru a-şi satisface pasiunile, lăsându-i partenerului său nota de plată. În dimineaţa aceea au fost aduse un număr foarte mare de facturi, dintre care una peste două mii de lire trebuia achitată imediat.

Îl mustră, totuşi, cu blândeţe.

— Într-o săptămână sau două nu va mai conta, dar deocamdată trebuie să fim atenţi. Am mizat în mare măsură pe planul tău şi vreau să am o ieşire dacă nu va reuşi.

Guelder zâmbi silit.

— Nu este o altă ieşire, prietene, spuse el pe tonul cel mai liniştit posibil. Ne-am îndatorat de tot – până la limita contului tău, ba chiar mai mult. Vreau să-ţi dau un sfat, dragul meu Julian. Banii sunt ceva palpabil. Nu contează de unde vin. Poţi câştiga o avere datorită descoperirii mele, poţi la fel de bine să câştigi prin promisiunea ei.

— Nu prea pricep ce vrei să spui, zise Julian încruntându-se.

Guelder făcu o grimasă.

— Prietenii tăi au de gând să speculeze la bursă – bun! Nu contează dacă câştigi bani din aceste speculaţii sau din descoperirea mea, dacă câştigi bani convingându-l pe Trişor să-ţi dea cele cincizeci de mii de acţiuni sau săpând o gaură în pământ şi descoperind un filon de aur. Fii raţional

şi inteligent, prietene. Cursa nu e nimic; scopul, panglica de la sosire, recompensa e totul!

Julian Reef era puţin contrariat, dar se abţinu să mai pună alte întrebări. O jumătate de oră mai târziu veniră trei bărbaţi din City, care nu aveau nimic romantic în înfăţişare, şi care nu aduseseră cu ei nimic din farmecul aventurii, deşi puteau fi consideraţi piraţi, căutători de comori şi asasini totodată.

Obligaţiile domnului Elk îl purtau prin cele mai ciudate locuri, unele plăcute, altele de-a dreptul neplăcute. Vizita la Woolwich îi oferi ambele experienţe. Vila de la Plumstead, pe care o descrisese ca fiind „mică”, era de fapt o construcţie destul de pretenţioasă. Dispunea de un garaj şi pivniţe spaţioase la subsol. Nu era dezordine aici, dacă articolele care au contribuit la împodobirea ei erau de furat, atunci fuseseră folosite cu reală eficienţă.

Domnul Weldin, proprietarul, nu-şi depozitase tablourile furate în pivniţă, locul acela îl folosea pentru vin. Se găseau acolo, vinuri rare, în cantităţi uriaşe. Un mare maestru care fusese tăiat din rama lui de la Luvru a fost reînrămat şi atârna în dormitorul său şi asta l-a dus la ruină pe domnul Weldin deoarece în baie curgea o ţeavă şi a fost chemat un instalator să se ocupe de această banală tragedie casnică. Era un privilegiu pentru el deoarece nimeni nu fusese admis în casă până atunci. D-na Weldin făcea singură tot menajul.

Ghinionul a fost de partea acestui rege al tăinuitorilor datorită faptului că instalatorul avea înclinaţii artistice şi că, în timpul liber, urma cursuri de pictură. Era persoana la care te-ai fi aşteptat cel mai puţin să recunoască pe loc un Corot furat; un biet instalator care muncea cu ziua. Nu numai că-i ştia originea şi datele istorice dar cunoştea şi împrejurările în care fusese furat.

Părăsi casa după ce-şi făcuse datoria de instalator; se îndreptă direct spre poliţie şi îşi făcu datoria de artist şi cetăţean.

— Nu mi s-a părut ceva normal, zise Elk. Credeam că în sindicatele astea se face deosebire intre instalaţii şi pictură.

Îi fusese prezentată frumoasa reşedinţă ca introducere prealabilă în activitatea de culise a domnului Weldin. Aceasta se întindea într-un depozit de mărfuri, burduşit cu o colecţie întreagă de lucruri, de la haine vechi ce atârnau direct de cârlige, până la colete nedespachetate care fuseseră cărate aici de piraţii râurilor.

— O mare parte a acestor mărfuri fusese cumpărată şi plătită cinstit; dar altă parte a intrat în posesia lui ilegal, spuse inspectorul local, individ ce avea un vocabular oficial. De fapt, are facturi pentru o bună parte a lucrurilor mari din casă – pentru tablouri, de exemplu. Weldin zice că nu cunoştea valoarea pânzei de Corot.

— Ce-i asta? întrebă Elk mirat. O, tabloul! Aşa se pronunţă? Ce lucru minunat e educaţia, inspectore! Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, trebuie să cercetezi cu atenţie toate vechiturile astea – în special îmbrăcămintea. Vei acoperi, mai mult ca sigur, mai multe acuzaţii împotriva lui. Sau poate vrei să-i faci o favoare şi să-l pui sub acuzaţie numai pentru furt.

Îl interogă pe domnul Weldin în celula lui şi găsi că era vesel şi încrezător.

— Nu s-a comis niciodată până acum un asemenea ultraj asupra unui cetăţean care şi-a plătit cinstit impozitele, începu el, dar domnul Elk îl opri amabil.

— Modul ăsta de a discuta avea rost înainte de inventerea amprentelor, Weldin; chiar acum am obţinut de la Scotland Yard lista record a numelor pe care le-ai folosit: Weldin, Martin, Cootes, Colonelul Slane, John B. Sennet. Care ţi-o fi numele adevărat?

Weldin râse pentru că avea simţul umorului.

— Dacă-l întâlniţi vreodată pe cel care a inventat amprentele, trimiteţi-i un glonţ în cap, din partea mea, domnule Elk.

— Mă mai gândesc la asta, spuse Elk jovial, şi-l lăsă pe curajosul tâlhar în soarta lui.

— Am de gând să fac unele cercetări, îi spuse el funcţionarului său, şi nu vreau să fiu deranjat.

— La ce oră vreţi să fiţi trezit, domnule? întrebă funcţionarul fără intenţia de a-l jigni.

— Cu o cană de ceai la cinci, spuse Elk, şi la câteva minute după ce întoarse cheia în broască adormi.

Seara îi fusese adusă o convocare la Woolwich, pe care o onoră fără să se plângă. Într-un anunţ de ziar observă ceva în legătură cu „Scăderea bruscă a diamantelor”, dar asta nu-l interesa prea mult. În schimb pe Tony Braid îl interesa şi el reveni la Londra deîndată ce citi anunţul.

Tony făcu vizite la diferite birouri comerciale din Mayfair şi analiză tacit cauzele acestei crize. Descoperi că cel puţin unul dintre milionarii diamantelor avea explicaţia.

— Sleser e pe piaţă, spuse unul, un bărbat arătos, cu barba încărunţită, care avea legături în industria diamantelor. Se poate sau nu arde la deget, dar noi nu trebuia să cheltuim bani ca să luptăm împotriva lui. Acţiunile noastre merită tot atât la cât au fost cotate înainte de scădere şi vor reveni la normal într-un fel cât se poate de natural.

— N-avem nici un motiv să ne speriem, spuse el. Mă întreb numai dacă Reef e în spatele acestei afaceri.

— Reef?

Bancherul cu barbă se-ncruntă.

— Cine naibii e Reef?

Dacă Julian l-ar fi auzit, l-ar fi urât imediat.

— O, da, îmi amintesc! Dar de ce a trebuit să faci „speculaţii” cu diamantele. Oricum, n-am făcut nimic şi singurul sfat pe care ţi-l pot da…

— Nu e cazul, râse Tony. Dacă scad în continuare, încep să cumpăr, deşi asta nu va afecta preţul prea tare. Ceilalţi au adoptat aceeaşi atitudine filosofică. Aveau deja tabele care indicau scăderea enormă a valorii acţiunilor şi erau mai

degrabă sceptici şi alarmaţi în cazul unei noi scăderi. Fiecare a numit altă persoană ca fiind cauza acestei panici la bursă, dar au fost de acord în privinţa lui Sleser – milionarul care îi ura pe cei din grupul deţinătorilor de diamante.

Lui Tony îi era cât se poate de clar că atacul asupra diamantelor era o treabă mult mai extinsă şi mai serioasă decât crezuse la început.

De la unul dintre cei pe care-l vizitase a aflat o poveste extraordinară. Fratele şoferului său locuia în Greenwich şi auzise că pe malul râului se găsea o făbricuţă care se apucase să producă diamante pe cale artificială!

— Ceea ce, desigur, e o prostie! spuse Tony. E foarte probabil să fabrici diamante, dar sunt atât de mărunte încât nu au valoare comercială; şi costurile de producţie le scot categoric din competiţie. Totuşi, ceva îl intriga… Greenwich!

Guelder locuia la Greenwich şi, după cum auzise, avea o făbricuţă. Individul era un om de ştiinţă genial, după cum auzise. Deci, putea fi adevărat că Julian nu era implicat în criză. Nu-şi făcea iluzii în legătură cu importanţa lui Julian; era un concurent care făcuse o figură frumoasă, dar îi lipsea o susţinere financiară puternică. Julian trăia de azi pe mâine; în câţiva ani, el câştigase sume impresionante de bani, iar în alţii – şi la asta nu se făcuse prea multă reclamă – pierduse sume şi mai mari – deci nu avea un fundament sigur şi stabil. Tony făcuse tot ceea ce a fost posibil ca, prin aluzii şi sugestii, să-i dezvăluie acest lucru unchiului lui Julian, dar Frensham avea un simţ exagerat al loialităţii şi nutrea o încredere oarbă în calităţile tânărului.

La ora nouă a aceleiaşi seri, pe când Tony stătea în cumpănă dacă să meargă la club unde ar fi întâlnit câteva persoane interesate în cursul pieţii, sau, dacă să se întoarcă la Ascot, telefonul sună. Omul lui nu răspunse. Era foarte neatent şi Tony se pregătea să-l concedieze. Ridică receptorul şi după câtva timp auzi vocea lui Elk.

— V-am sunat la ţară şi m-a costat nouă penny. Când spun „eu” mă refer la Guvern. Vreau să veniţi aici.

— Unde anume? întrebă Tony.

— La Woolwich.

El îi dădu adresa.

— Şi, domnule Braid, aţi putea s-o aduceţi şi pe domnişoara.

— Pe Lady Ursula Frensham? întrebă Tony surprins.

— Aş dori să vină mai degrabă ea decât dumneavoastră.

— Despre ce e vorba?

Era clar că se gândea ce răspuns să-i dea.

— E vorba de o identificare. S-a găsit un pardesiu. Nu v-aş deranja, dar o ceva foarte important.

— Dar cum naiba ar putea să identifice un pardesiu?

— Vă voi spune când veniţi. Inspectorul local trecuse pe la Reef, dar, din fericire pentru toţi cei implicaţi, el plecase deja. Vreţi s-o aduceţi?

— Desigur, dacă e necesar şi dacă voi reuşi s-o găsesc.

— Şi, domnule Braid, plouă pe aici, nu veniţi cu maşina decapotabilă. Sper că mă veţi lua şi pe mine înapoi în oraş; urăsc frigul. Dacă aţi aduce Rolls-ul – pe cel roşu – vă voi rămâne îndatorat. Aveţi întotdeauna, sub scaun o cutie argintie, cu ţigări de foi.

— Vă aduc Rolls-ul şi cutia – şi voi avea grijă să fie plină, bătrâne!

— Cum adică, domnule Braid? întrebă Elk pe un ton îngrijorat. Cereţi ce? O, am înţeles. Ţigările Corona – dacă sunt prea mari şi nu încap în cutie, le-aţi putea pune în cizmă.

Deîndată ce închise, Tony o căută pe Ursula şi-i spuse ce se întâmplase.

— De ce vrea să mergi tu, numai Dumnezeu ştie, dar este foarte serios… Ce-ai zice de un drum până la Woolwich?

— Mi-ar plăcea, spuse ea. Vin cu maşina mea.

— Vin eu cu a mea, spuse Tony. Elk m-a rugat în mod deosebit să merg cu Rolls-ul.

Ea îl aştepta deja. Ploaia de la Woolwich ajunsese în vestul Londrei când el a luat-o şi, mai tot drumul, au mers printr-o furtună orbitoare care atinsese apogeul la Blackheath.

Nu-l mai întâlnise de când o vizitase Guelder, şi acum putea să-i povestească cele întâmplate. Spre surprinderea ei, Tony nu luă în glumă povestea pe care i-o spusese olandezul.

— Lucruri de felul ăsta, schimburi de acţiuni trebuie să se fi petrecut tot timpul, spuse el. Mă tem că tatăl tău era tipul de om total nepotrivit pentru afaceri sau pentru a conduce o companie. Dacă ar fi după lege, s-ar putea să avem mari greutăţi în a dovedi că cele două sute de mii de acţiuni nu aparţin altcuiva! Transferul acţiunilor a fost înregistrat în mod scandalos; după câte ştiu, pachete întregi de acţiuni erau pe numele lui Reef. De fapt, eu sunt vinovat de pretenţiile lui Guelder. Am descoperit că un număr de acţiuni nu fuseseră transferate şi i-am trimis lui Julian documentele. De aici şi planul lor genial.

— Mă sperie Tony,… nu, nu, Julian. Simt un dispreţ atât de mare pentru el încât, într-un fel, nici nu contează, e vorba de Guelder. Nu-ţi pot spune cât e de josnic – nu atât vorbele şi faptele, cât ochii lui.

O simţi înfiorându-se, îi căută şi-i găsi mâna pe întuneric.

— Greenwich-ul îl va jeli pe Guelder dacă te va mai deranja o singură dată, spuse el. Cred că va trebui să-i vorbesc între patru ochi.

— Poate-i o prostie din partea mea. Tu ai mai întâlnit oameni ca Guelder.

Când ajunseră la Woolwich, trebui să deschidă geamul care-i separa de şofer şi să-i indice direcţia. Deşi Elk fusese cât se poate de explicit, mai dură câtva timp până să ajungă pe străduţa liniştită pe care era situat depozitul.

Elk, adăpostit de ploaie, îi aştepta în uşa de la intrare, alături de un poliţist într-o pelerină lucioasă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjaţi până aici, domnişoară Ursula, doar pentru un caz minor de tăinuire. A sosit barcagiul? Adresă întrebarea cuiva care nu se vedea în întuneric şi o voce-i răspunse afirmativ. Pe aici, domnişoară Ursula – fiţi atentă la scări.

Aprinse o lumină în faţa lor şi trecură printr-un coridor mirosind neplăcut a mucegai. La capătul coridorului era o uşă pe care el o deschise. Ursula se trezi într-o cameră luminată de o lampă slabă, atârnând de tavanul cu grinzi şi

care răspundea numai atâta zare cât să dezvăluie dezordinea confuză a locului. Rafturile erau pline de parchete întunecate, pachete acoperite cu prelată erau depuse peste tot. Până şi pe grinzi erau agăţate pachete mari ambalate.

— Ai grijă pe unde calci!

Elk o luă de mână şi o conduse printre obstacole într-un birou mic, la celălalt capăt al încăperii. Aici era mai multă lumină.

Un birou, o masă şi un scaun formau tot mobilierul. Mai era un calendar vechi de un an, agăţat pe perete, iar alături câteva rafturi prăfuite, acoperite cu hârtii rupte şi câteva registre vechi.

Pe masă era întins un pardesiu negru; Tony îşi dădu teama că era articolul pentru care veniseră la Woolwich.

— N-am de gând să vă spun o istorie lungă despre omul ăsta, Weldin, spuse Elk. Oricum, nu-i povestea mea, ci a inspectorului Frame.

Tony salută şi-l urmă pe bărbatul înalt şi prezentabil în birou.

— Frame se ocupă de cazul ăsta. Acum să vă spun despre ce este vorba. Am găsit pardesiul – nu eu, inspectorul – printre altele şi am încercat să aflăm al cui a fost. Am descoperit proprietarul cât ai zice peşte, avea numele scris pe căptuşeala buzunarului de către croitor şi el este prietenul dumneavoastră comun.

— Cred că ştiu cine este, zise Tony.

— Ajungem şi acolo, spuse Elk. Vrem să-l anchetăm pe gentlemanul ăsta…

— Julian Reef?

— Domnul Julian Reef. Nu era acasă. Apoi am descoperit că pardesiul fusese vândut în mod cinstit lui Weldin de un barcagiu. Era înregistrat într-unul din registrele lui Weldin. Aduceţi-l pe barcagiu.

Inspectorul Frame dispăru şi se întoarse însoţit de un om înalt, bine făcut, cu o faţă bătută de vânt şi un smoc de păr

cenuşiu, care părea puţin speriat de gândul că avea de a face cu o treabă urâtă.

— Deci care-i povestea dumneavoastră, domnule, întrebă Elk.

— Ceea ce v-am mai spus, domnule, spuse barcagiul, cu o voce plină şi hârşâită. Acum o săptămână, veneam în jos pe râu la cârma bărcii mele. Era goală – Polly Ann îi zice – fusesem în susul râului la Kingston să iau o încărcătură de cărămizi. Am fost târâţi în jos pe râu, eu fiind la cârmă, pe jumătate adormit, trebuie să recunosc, deoarece dormisem doar patru ore noaptea dinainte. Pe când treceam pe sub podul Westminster, o izbitură m-a trezit, am crezut că aveam ceva în cale, deşi puteam dormi liniştit, deoarece eram legaţi de o altă barcă. Treceam pe sub pod şi când am ieşit mi-a căzut ceva pe cap. M-a speriat grozav. Am crezut că celălalt barcagiu se ţine de pozne. Când mi l-am tras de pe cap, am observat că nu era nimeni lângă mine şi am hotărât că cineva trebuia să-l fi scăpat de pe Podul Westminster. Era pardesiul ăsta. Nu ştiam ce să fac cu el; sunt prea solid ca să-l pot purta aşa că, după ce l-am ţinut câtva timp în cabina mea, l-am vândut la Zonnerheim pe strada Artillery.

— Ăsta-i celălalt nume al lui Weldin. Are multe puncte de colectare, îi explică Elk lui Tony. Şi apoi către barcagiu: Vă mulţumim, domnule. Poliţia va lua în considerare povestea asta. Domnul Frame are adresa dumneavoastră dacă va mai trebui să veniţi.

Omul păru mulţumit că scăpase de obligaţia asta stânjenitoare.

— E o poveste interesantă, zise Tony; dar nu prea înţeleg de ce ne-ai chemat, Elk. Nu cred că sunt în măsură să identific îmbrăcămintea lui Julian Reef, şi sunt absolut sigur că nici Lady Ursula.

Dar, de fapt, ea era.

— Da, recunosc pardesiul. L-am văzut pe Julian, spuse ea, şi-l ridică.

Era din serge bleumarin, foarte uşor, cu căptuşeala de mătase; era, după ochiul experimentat al lui Elk, aproape nou.

— Arată-le hârtia, Frame, zise Elk.

Inspectorul Frame scoase o coală de hârtie subţire din buzunar şi o întinse pe masă. Era tare şifonată, deoarece fusese făcută ghemotoc. Era un rând şi jumătate, scris de mână.

— Citeşte-l, spuse Elk şi, aplecându-se peste Tony, citi: „De ani de zile m-am angajat în speculaţii prosteşti. Mărturisesc…”

Tony se încruntă. Cuvintele-i păreau cunoscute.

— Ei, făcu Elk privindu-l în faţă.

— Pot să-l văd? întrebă Ursula.

Elk îi dădu hârtia; şi Anthony o văzu căscând gura uimită.

— Dar ăsta-i…

Nu termină ce avea de spus, ci îi privi mirată, când pe unul, când pe celălalt.

— E adevărat, zise Elk.

— Este ceea ce a scris tata înainte – înainte…

Apoi, deodată, Tony îşi aminti. Cuvintele erau identice cu cele găsite lângă cadavrul lui Frensham.

— Recunoaşteţi scrisul, domnişoară Ursula?

Ea tăcea. Cunoştea prea bine scrisul acela.

— Îl recunoaşteţi?

Buzele îi tremurau.

— Nu ştiu… N-aş vrea să spun. Asta ce înseamnă? Vreţi să-mi spuneţi ce importantă are recunoaşterea scrisului?

— Nu prea mare, spuse Elk, spre uşurarea ei. Sunt alte zeci de oameni care l-ar putea recunoaşte. Îl recunoaşteţi, domnule Braid?

— Da, spuse el încet. Este al lui Julian Reef.

Tony îl citi din nou.

Elk încuviinţă din nou.

— Tocmai asta credeam şi eu. Ciudat, primele rânduri ale confesiunii… aceleaşi cuvinte, dar scrise de altă mână. Ce

ziceţi de asta, domnule Braid?
Tony clătină din cap.
— Ce să zic, spuse el. E uimitor.
— Pe mine nu mă miră deloc, zise Elk.
Luă hârtia, o împături şi o puse în buzunar.
— Asta o păstrez pentru noi. Suntem foarte curioşi, noi, cei de la poliţie… Proba materială A. Îţi voi da o factură pentru ea, inspectore. Nu ţine de cazul ăsta, ci de altul. Voi păstra şi pardesiul, care e foarte important. Dă-mi nişte hârtie să-l împachetez.
Elk se aşează lângă şofer la înapoiere; geamul despărţitor fiind deschis, el zise:
— Viaţa-i plină de coincidenţe; dacă le-ai scrie pe toate într-o carte, nu te-ar crede nimeni. Cazul Weldin e un caz mare, dar n-are nici o legătură cu răposatul Lord Frensham; şi iată că am cules o informaţie care se referă chiar la el. Parcă-l văd pe barcagiu stând acasă, în sânul familiei şi povestindu-i nevestei lui – pun pariu că e grasă – ce groaznic a fost la poliţie, unde l-au interogat pentru un amărât de pardesiu. Dacă n-ar fi fost la Kingston să ducă cărămizi, pardesiul n-ar fi căzut în barca lui.
— Ce înseamnă toate astea… pardesiul şi hârtia? Nu înţeleg.
Elk era necomunicativ.
— Totul înseamnă ceva, spuse el fără haz. Şi lui Tony: Nu te deranjează că trecem prin Greenwich? Nu e cel mai bun drum, dar am o idee. Ce aţi zice dacă aţi fi detectiv, Lady Ursula?
— Aş urî treaba, asta, spuse ea cinstit.
Răspunsul îl distra pe Elk şi acesta chicoti o bună parte din drum.
— N-aţi vrea să fiţi unul, măcar în seara asta? Mă gândeam să dau o raită pe la casa olandezului.
— Locuieşte în Greenwich? întrebă ea.
— Da, şi Greenwich-ul este un loc frumos, spuse Elk cu emfază. M-am născut acolo. Sunt singurul om care s-a

născut în Greenwich, din câţi cunosc. Cel puţin, n-am întâlnit pe altcineva.

Din când în când îi dădea câte o indicaţie şoferului. Părăsiră şoseaua principală şi se strecurau printr-un labirint de străduţe luând-o tot timpul la dreapta.

— Râul e acolo, arătă Elk printre două clădiri.

Undeva în ploaie strălucea o lumină roşie.

— Vapor, spuse Elk scurt. Aruncă ancora, în aşteptarea mareei. Trebuie să fie atenţi la capătul tunelului Millwall.

Făceau un înconjur destul de mare şi ajunseră din nou în strada principală. Tony se-ntreba de ce i-a părăsit detectivul. Elk nu-i dăduse nici o explicaţie. Făcea anumite lucruri fără rost şi în aparenţă fără nici un motiv. Se spunea că era foarte curios din fire şi-i făcea plăcere să revadă locuri cunoscute. Mai târziu, Tony află că detectivul a făcut ocolul respectiv din motive pur sentimentale – voia să treacă prin dreptul casei în care se născuse şi pe care nu o văzuse de treizeci şi cinci de ani.

Lăsară în urmă palatul cenuşiu în care muriseră mulţi regi şi se cufundară din nou în păienjenişul străduţelor, până când ajunseră la un pasaj atât de strimt [Încât două maşini ar fi putut trece cu mare greutate.

— Ne oprim aici, zise Elk. Ceilalţi şoferi vor crede că facem parte din bandă.

Tony se aplecă în faţă şi se uită afară prin parbrizul udat de ploaie. Fără îndoială, mai erau maşini pe stradă, maşini mari, judecând după faruri.

— Guelder dă o petrecere, sugeră Elk. Aşteptaţi-mă aici.

Ieşi din maşină şi dispăru în noapte.

— Cred că asta-i casa şi fabrica, pe dreapta, zise Tony lăsând jos geamul.

Ursula privi afară şi se înfioră.

— Oribil, nu-i aşa? E ceva ameninţător în locul ăsta; ceva care-mi dă frisoane. E atât de sinistru, atât de macabru. De ce naiba stă aici?

— Pentru că şi el e sinistru şi macabru, zise Tony.

Ea crezu că el vrea să coboare şi-l apucă de braţ.

— Nu mă lăsa singură, te rog. Uită-te ce poartă mică, parcă e de închisoare. N-are nici ferestre şi felinarul ăla agăţat în perete pare scos dintr-o ilustrată din vechea Londră. Uf!

— Nu mă-ndoiesc că în ochii lui Guelder pare ceva deosebit. De fapt, e foarte pitoresc la lumina zilei.

Tony văzu câteva umbre mişcându-se în lumina unui felinar şi-şi scoase capul pe fereastră. Erau şoferi, după cum sesizase şi ochiul vigilent al lui Elk. El îi vorbi în şoaptă şoferului său şi acesta coborî şi se îndepărtă.

— Aş dori să ştiu cine sunt toţi invitaţii, îi spuse el. Există o adevărată francmasonerie între şoferi şi sunt sigur că el se va informa mai bine decât Elk.

Detectivul s-a întors primul.

— N-am rezolvat mai nimic, spuse el. Individul ăsta, Guelder, ţine un curs pentru cei din elita ştiinţei. Unde e şoferul?

— L-am trimis să vadă cine sunt proprietarii acestor autoturisme.

— Bine, zise Elk. Nu voiam să vă rog, dar indivizii ăştia-s vorbăreţi între ei. Se află câţiva oameni de vază în Greenwich în seara asta – am văzut două maşini mari pe stradă, chiar alături.

Şoferul se întoarse curând după aceea şi păru cât se poate de informat.

— Sunt câţiva bancheri din City, raportă el. Unul e domnul Sleser – se spune că e milionar.

— Sleser? zise Tony repede şi îşi aminti ce îi sugerase amicul său bărbos. Cine altcineva?

Şoferul menţionă alte două nume cunoscute, doar oameni care operaseră orbeşte pe toate pieţele; erau jucătorii cei mai avizaţi din City, oricând pregătiţi să rişte în domeniul minier, al cauciucului, în aprovizionare, după cum se prezenta situaţia.

— Te-au întrebat cine eşti? întrebă Tony şi şoferul încuviinţă printr-un zâmbet.

— Le-am spus că sunt cu o maşină închiriată care a adus un gentleman de la Grosvenor Place, spuse el şi fu lăudat pentru acest neadevăr.

Maşina trebuia să iasă cu spatele din străduţa îngustă. Numai când au ajuns pe strada principală, bine luminată, a răsuflat şi Ursula uşurată.

— Eram speriată, spuse ea. Nu-i aşa că-i o copilărie din partea mea? De obicei nu sunt aşa, Tony. De ce au venit toţi oamenii ăştia importanţi, cu maşinile, acasă la Guelder?

— Aş da oricât să ştiu. N-ai reuşit să pătrunzi în casa lui Guelder, nu-i aşa, Elk?

Elk nu reuşise, deşi încercase.

— Am bătut la uşă şi a ieşit o bătrână – trebuie să fi avut vreo sută de ani, poate mai mulţi; şi nu vorbea englezeşte. Ştiu vreo şase fraze în franţuzeşte şi le-am încercat pe toate, cred că-i nemţoaică – sau olandeză. Uşa avea pus lanţul tot timpul cât am discutat. Venea un miros plăcut de la bucătărie: cred că se pregăteau să supeze. Mi-a fost destul de greu, cred că sunt unicul înfometat din Londra. Dacă, după asta, mă invitaţi la cină, domnule Braid, n-o să mi-o iert. Dau întotdeauna impresia că umblu fără rost şi că sunt foarte generos. Am dat de pomană la mai mulţi oameni decât oricare dintre cunoscuţii mei. Dar dacă chiar m-aţi invita la cină – şi aş muri de ruşine dacă măcar aţi menţiona ceva despre asta – la Kirro's nu ar fi rău. Nu se cere ţinută dacă iei masa la balcon şi poţi lua ceva de băut până la unu.

— Vom merge la Kirro's, spuse Tony, dacă nu cumva ai dori să ne întoarcem la mine.

— Nu-mi place bucătăria dumneavoastră, zise Elk calm. Dacă nu vă deranjează, v-aş ruga să mă lăsaţi la Poliţie şi voi veni peste un sfert de oră; aş vrea să pun bine pachetele astea.

Astfel, Elk fu lăsat la intrare la Scotland Yard, cam la o aruncătura de piatră de locul unde fusese aruncat pardesiul

fluturând peste parapet în capul unui barcagiu.

Deşi parterul de la clubul Kirro's era plin de veselie şi plin de viaţă, cu mulţi dansatori, balconul era aproape pustiu.

— E grozav Elk ăsta, spuse Tony îngândurat. Nu ştii niciodată ce gândeşte, deşi, în aparenţă, este fiinţa cea mai neprefăcută.

— Sunt îngrijorată de treaba cu pardesiul şi hârtia, spuse fata. Simt că se va întâmpla ceva rău – care într-un anumit mod mă va afecta şi pe mine.

Fusese foarte liniştită tot drumul spre Woolwich, nu vorbise deloc de când părăsiseră locul din faţa casei lui Guelder.

— Îmi dă aşa o senzaţie de rău, Tony. Ai vreo idee ce se ascunde aici?

— Chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune, zise el.

O privi îngrijorat; era mai palidă ca niciodată. Îi spuse asta.

— Nu-ţi face griji, nu-i nimic, locul ăla din Greenwich e cauza. Ştii expresia „a trece peste propriu-ţi mormânt.” E tocmai ceea ce am simţit eu pe strada aceea groaznică. Şi nu era o teamă isterică. Domnul Elk spunea că am intuiţie şi cred că – nu ca să-mi dea curaj – m-a recomandat pentru o slujbă la Scotland Yard.

— Te-a jignit Guelder cu ceva? Aş dori să-mi spui, Ursula.

Ea clătină din cap.

— Nu, nici vorbă. Cu toate acestea, Tony… stând în maşină am simţit că doream ca el să fi murit. E înspăimântător. N-am mai avut asemenea trăire faţă de nimeni şi nu ştiu care e motivul. E adevărat că el este înfricoşător de afectuos şi prietenos, ca majoritatea europenilor, de altfel. Dar mai am şi presimţirea că îmi va face ceva rău şi, ori de câte ori îi văd chipul nătâng şi rotofei, îmi vine să-l pocnesc.

Nu mat putea respira. N-o mai văzuse în starea asta atât de agitată El se gândi că încă mai suferea datorită morţii tatălui său şi poate era puţin obosită.

— Spune-i lui Elk să-l urmărească. Poate dă de vreo crimă.

— Întreabă-l tu însuţi pe domnul Elk, spuse ea privindu-l peste umăr pe detectiv.

— Ce să-l întrebe, spuse Elk şi se aşează icnind.

— Aţi auzit ce-am spus?

— V-am citit pe buze – e uşor dacă ştii cum s-o faci. Îl vedeţi pe tipul ăla de colo?

Le arătă un bărbat roşu la faţă, însoţit de o fată drăguţă, la una din mese, aplecându-se uşor spre ea.

— Ştiţi ce-i spune? Ghiciţi de trei ori.

— Ceva foarte afectuos, sunt sigură, spuse Ursula.

— Îi vorbeşte despre cremă de pantofi, cremă pentru cizmele lui de vânătoare.

— Nu cred! spuse Ursula.

Elk încuviinţă.

— E un singur lucru pe care trebuie să-l învăţaţi în viaţă, domnişoară, că oamenii spun întotdeauna ce nu gândeşti. Cu dumneavoastră a fost mai uşor pentru că vă mişcaţi buzele. Majoritatea doamnelor vorbesc pe nas şi nasul nu-l pot citi. Ce voiaţi să mă întrebaţi?

— Dacă-l veţi exila pe Guelder, spuse Tony.

— E unicul om pe care n-o să-l exilez, spuse detectivul cu emfază. Nu, bătrânul Guelder îmi place – vreau să-l ţin în preajma mea. Îi voi găsi un cămin drăguţ în zilele următoare, dar sunt trataţi atât de bine indivizii ăştia în închisori, încât mai bine ar rămâne afară.

— Domnule Elk, spuse Ursula, coborând vocea, ce înseamnă cele scrise pe hârtiuţa găsită în pardesiul lui Julian? Aveţi vreo idee?

— Înseamnă foarte mult pentru mine, spuse Elk. E mai limpede decât băiatul acela cu picioare strâmbe care dansează cu fata aceea frumoasă de acolo. O cunosc: tatăl ei este un agent păcătos. E limpede şi pentru dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Braid?

Tony ezită.

— Nu, spuse el, în cele din urmă. Am hotărât că nu doresc să-mi fie prea limpede.

— Găsesc că sunteţi foarte înţelept, murmură Elk.

Chelnerul se apropie şi stătea în aşteptare.

— Plăcintă galeză, ceru Elk încet, cu un ou mare deasupra. Nu-mi oferiţi vin că o să-l beau. Medicul mi-a spus că e bun pentru mine, dar că trebuie să-l beau sec. Cred că n-aţi mai întâlnit un tip ca mine, Lady Ursula. Ştiţi cum mi se spunea în Devizia H? Cerşetorul Cuthbert – şi ce-i mai curios este că numele meu nici nu aduce a Cuthbert.

Apoi, dintr-o dată, vorbirea tărăgănată se pierdu.

— Vreţi să ştiţi tot despre bucata de hârtie? Ei bine, nu vă pot spune, domnişoară. Un ofiţer de poliţie poate spune câte ceva, până la un punct, dar dincolo de acesta iese în afara legii. Aş dori să mai am vreo trei probe evidente înainte să fiu sigur că vă pot spune. Va trebui să aflaţi din ziare.

Schimbă subiectul neaşteptat de brusc, ceea ce nu făcea de obicei; şi foarte înţelept, Tony nu mai dori să redeschidă discuţia.

Părăsiră clubul la douăsprezece şi jumătate. Ploaia răpăia. Portarul, care de obicei stătea în uşă cu o umbrelă pentru a-i proteja pe invitaţii care plecau, ieşise să aducă un taxi pentru un alt membru al clubului.

— Să mergem pe jos până la parcare, sugeră Tony şi o ajută pe fată să-şi îmbrace paltonul.

Ca să ajungă în piaţa liniştită unde erau parcate maşinile, o luară pe o scurtătură care-i aduse într-o stradă îngustă ce se intersecta cu o alta şi mai îngustă.

Un automobilist îşi opri maşina într-o astfel de poziţie încât stătea de-a curmezişul, chiar pe unde trebuiau să treacă. Auziră motorul mergând în relanti înainte de a distinge forma maşinii.

— Mi se pare, tocmai zicea Elk, că locul ăsta e cam periculos.

Plap! Plap!

Văzură două flăcări ţâşnind din interiorul maşinii, ceva trosni pe lângă urechea stângă a lui Elk şi auzi pocnetul

glonţului ce lovi firma unui magazin.

— Canalie! răcni Elk şi se repezi înainte ca un sprinter la pocnetul de pornire.

Înainte să ajungă la jumătatea drumului spre obiectiv, maşina porni înainte, tot mai rapid; nu mai văzu nici măcar farurile din spate atât de repede dispăru.

— Eu sau tu? spuse Elk. Asta-i singura întrebare. Trebuie aflat. Dacă ai fost tu, atunci cunosc omul, dar dacă-mi era destinat mie, ar putea fi unul din şase!

Julian îşi însoţi partenerul înapoi la Greenwich, în noaptea aceea, călătorind cu autobuzul, un tip de vehicul pe care-l ura peste măsură.

— Economia prin lucruri mărunte, prietene, zise Guelder, e fundamentul averii! Data viitoare când vei veni la mine va fi într-o caleaşcă aurită, trasă de cai albi cu hamuri de aur. Dar acum autobuzul este mai bun.

— Bănuiesc că oamenii aceia vor găsi drumul diseară? întrebă Julian. Nu cred că vreunul ştie unde e Greenwich-ul.

Domnul Guelder nu-i împărtăşi dubiile.

— Le-am indicat traseul cu instrucţiuni clare. Astă seară vom da o mare petrecere în căsuţa mea, ei? Freda va fi furioasă; ea mi-a spus deja că se va înapoia în Olanda dacă-i duc vizitatori. Freda are ha…

— De ce locuieşti atât de departe de oraş? întrebă Julian, nu pentru prima dată.

— Îmi place briza mării care vine în sus pe râu. Şi pentru că m-am născut pe apă. La noi în Olanda, în partea de unde sunt eu, nu poţi merge nici cinci minute fără să cazi într-un canal sau într-un şanţ – îmi place mirosul apei, vapoarele mari care trec încoace şi încolo şi bărcuţele pe care le văd – noaptea! Le urmăresc de la fereastră uneori câte o noapte întreagă. Le văd lunecând de-a lungul malului ca nişte şobolani, şobolani de apă; am auzit şi am văzut lucruri în orele acelea întunecate, prietene, care ţi-ar îngheţa sângele în vene.

Aceste lucruri nu avuseseră acelaşi efect asupra domnului Rex Guelder, dacă zâmbetul lui însemna ceva.

— Înţelegi, Greenwich-ul este preferabil pentru mine. Mai ales pe o noapte ceţoasă, nici nu-ţi poţi imagina cât de simplu ar fi pentru un biet olandez urmărit de poliţie – presupunând dezastrul ăsta – să treacă în jos pe ruta principală, spre lumea largă? Fără porturi, fără vameşi, fără nici un ofiţer de poliţie băgăreţ, urmărind feţele pasagerilor când urcă pe vapor, fără paşaport – numai tu, marea şi ceaţa?

Julian se înfioră.

— Al naibii de neplăcut, aş zice.

Rex Guelder zâmbi din nou.

— Pentru mine e o bucurie, spuse el.

— Presupun că dacă ceva ar merge rău te-ai întoarce în Olanda.

Îl auzi pe Guelder mormăind printre dinţi.

— Aceea nu mai e ţara mea, spuse el, cu emfază.

Freda nu s-a arătat, nici pe departe nemulţumită, ci i-a urat lui Julian un bun venit aproape entuziast. Engleza ei era slabă. Începu o propoziţie destul de corect, dar apoi parcă-şi pierdu curajul şi termină într-un amestec incoerent de sunete pe care nici măcar Guelder nu le putea tălmăci.

— O femeie minunată, zise el în absenţa ei.

Julian, care nu fusese niciodată în partea locuită din casa lui Guelder, era mirat de ordinea şi curăţenia ce domneau în jur: nu rămăsese nici o piesă de bronz care să nu fi fost lustruită. Făcu, de asemenea, cunoştinţă cu cei trei îngeri păzitori ai stabilimentului. Stăteau una lângă alta, de parcă ar fi fost antrenate în poziţia asta – trei pisici mari, albe, cu ochi verzi, cele mai mari pisici pe care Julian le văzuse vreodată.

Timp de o jumătate de oră, cât se pregătea cina, au stat la fereastră, privind la traficul de pe Tamisa. Guelder sparse tăcerea, aprinzându-şi o altă ţigară mai greţoasă decât cea pe care o fumase.

— Aş dori foarte mult să-l „aranjăm” pe tipul ăsta, Braid, zise el. Prietene, era o vreme când aveai o mică iscoadă în casa lui. Îmi amintesc de încurcătura cu Crostuck şi cât de folositor a fost să afli de la menajeri că domnul Crostuck pleca din ţară, ei?

Julian îşi aruncă mucul de ţigară prin fereastră şi privi cum cade printre scândurile putrede ale debarcaderului în nămolul dedesubt.

— Ar fi inutil în ceea ce-l priveşte pe Braid, zise ei. Am instalat la el un om, acum o lună. M-a costat zece lire plasarea lui şi n-a meritat. Din nefericire, Braid nu-l ia la Ascot şi asta limitează total utilitatea lui. Până acum mi-a spus foarte puţine lucruri. Ba, chiar mai mult, Braid îl suspectează.

Celălalt îl privea admirativ.

— Ce inteligent, Julian! chicoti el.

— E un dulău greoi şi prea puţin dotat cu materia cenuşie. Are condiţii excelente.

Julian continuă:

— Braid are un fir telefonic extins până în dormitor; e foarte uşor să ridici receptorul în dormitor şi să auzi tot ceea ce spune Braid la telefon în sufragerie.

Se uită la ceas nerăbdător, dar chiar în acel moment Freda intră cu cina. Era aproape întuneric când a sosit primul invitat şi a fost condus în camera de zi. Al doilea şi al treilea au sosit, imediat după acesta, dar trebuiră să mai aştepte câtva timp până când apărură împreună al patrulea şi al cincilea. Erau genul oamenilor practici, distanţi, ba chiar sceptici, şi totuşi când au ajuns să discute despre experimentul ce urma să fie demonstrat, niciunul nu putu nega, că realizarea lui era posibilă.

— Am ştiut întotdeauna că este posibil, spuse Sleser, milionarul cu gâtul gros ca de bivol. Ştiu că diamantele albe se transformă în roz prin aplicarea razelor X şi mi-a trecut prin minte că era realizabilă şi transformarea diamantelor galbene în chihlimbarii.

Rex Guelder se înclină satisfăcut către cel ce vorbea.

— Nu numai că e posibil, zise el, dar s-a şi realizat.

— Ce înseamnă asta pentru dumneavoastră, în afară de ceea ce obţineţi pe piaţă? îl întrebă un altul pe Julian.

— Imediat? Vreo cincizeci de mii de lire, valoarea unor pietre colorate din seiful ăsta, aduse din întreaga Europă, zise Julian. Sunt sigur că am plătit mult mai mult pentru ele decât meritau, dar nici măcar un sfert din cât vor valora când le vom transforma în albe.

— Şi puteţi face asta? întrebă Sleser, pironindu-l pe Guelder cu nişte ochi mohorâţi.

— E gata făcut, spuse Guelder cu un zâmbet superior. Diseară veţi urmări procesul.

Sleser mormăi ceva şi se săltă într-o poziţie comodă.

— Procesul ăsta va revoluţiona piaţa, zise el. Va însemna, pur şi simplu, că mii de pietre care au fost şi vor fi tăiate şi vândute pe o nimica toată vor intra în competiţie cu cele albe. Cele cincisprezece mii de lire date pe pietre pot deveni o sută de mii. Ceea ce e mai important este că mii şi mii de pietre care acum sunt refuzate sau vândute ca falsuri vor fi disponibile pe piaţă.

Mai pufăi câtva timp din ţigară, cu privirea fixată pe covor.

— Piaţa va intra în panică deîndată ce se va afla totul. Trebuie să fie sute şi mii de diamante galbene pe lume care vor valora la fel de mult ca cel mai frumos diamant alb-albăstrui găsit la Kimberley. Am calculat şi am ajuns la concluzia că ne putem aştepta la o scădere de cincizeci la sută a principalelor acţiuni pe diamante. Închide uşa, Reef, şi spune-i bătrânei să nu intre până nu terminăm discuţia.

— Nu va intra, interveni Guelder prompt, şi nu…

— Vă propun următorul lucru, continuă Sleser. Dacă experimentul va fi satisfăcător, ne vom apuca de treabă imediat, vom forma o mică companie pe care o vom numi Coloration Syndicate. Rolul principal al acesteia va fi să facă reclamă faptului că avem încredere în noua metodă. Va trebui să subscriem cu toţii la această fundaţie. Capitalul nu

va fi prea mare. Vom prelua procesul, vom deschide o fabrică undeva pe coasta sudică şi vom angaja câţiva directori pentru procesare. Între timp, şi mâine dimineaţă, urmărim acţiunile de Mesne şi le dăm jos, la pământ! Mâine la amiază vom da publicităţii un anunţ conţinând specificul invenţiei. Aranjaţi să avem fotografiile pietrelor aşa încât să putem trimite copiile presei. Ziua următoare vom da relaţii despre noua companie. Până atunci, îmi imaginez că acţiunile pe diamante vor fi la un asemenea preţ că îl vom putea acoperi şi vom obţine un profit mare.

Se ridică şi-şi scutură scrumul de pe genunchi.

— Haideţi, acum, să vedem uzina asta minunată a voastră, Guelder. Încep să cred că e o escrocherie – sau că visez.

Guelder îi conduse pe uşa metalică spre banca de la celălalt capăt al camerei. Aranjase şase scaune pentru invitaţii săi. Le arătă un diamant pătrat de un galben atât de închis încât era aproape cafeniu.

— Asta-i piatra pe care vreau s-o supun experimentului, domnilor. E de mare valoare şi, totodată, cea mai mare piatră pe care am folosit-o până acum. Am ales-o datorită formei deosebite şi faptului că proprietăţile ei refractare deosebite vor da rezultate foarte bune.

Răsuci butoanele şi aşeză piatra în adâncitura de agat. S-au adunat în jurul lui, urmărindu-l, până când s-a produs o lumină orbitoare şi un pocnet de scântei albăstrii dinspre maşină înspre ei.

— Vă rog, nu-i nimic, zise Guelder, când aceştia se retraseră brusc.

Luă de pe o farfurioară o linguriţă cu pulbere albă şi o turnă peste diamant până când acesta nu se mai văzu, iar apoi supuse grămăjoara de praf alb bombardamentului electric.

— Ce-i lumina asta albastră, întrebă careva şi Guelder se lansă într-o lungă explicaţie tehnică, care suna a un fel de trăncăneală pentru ei.

O componentă a instrumentului, un ceas cu cadran alb şi cu un singur arătător, începu să se învârtă odată cu aprinderea luminii.

— Deocamdată este imposibil să ştiu precis când, zise el, dar în curând voi fi perfectat un aparat de măsură, care va anunţa când pietricica mea e „prăjită”! Albeaţa şi strălucirea pietrei e în funcţie de temperatură, înţelegeţi?

Mai încolo le arătă o experienţă cu un safir alb îngropat într-un vas cu nisip, pe care-l încălzea electric, în finalul experienţei, el ridică piatra cu o pensetă. Safirul strălucea acum ca un diamant.

— Dar, din păcate, se decolorează! zise el jalnic. Altfel aş fi un om bogat pentru că nimeni în afară de experţi nu-l poate deosebi de cel real.

Pentru a nu se plictisi, ei vizitară „fabrica” şi Guelder le arătă diferite invenţii care conduseseră la experienţa cea mare.

— Cred că vă daţi seama că vom obţine oferte de la marile companii pentru aparatul ăsta, zise Sleser. Vor dori să aplice ei înşişi procedeul. Cred că s-au investit vreo două milioane în planul ăsta, fără nici o speculaţie.

Guelder nu răspunse. Se amuza în secret că nimeni nu menţionase nimic în legătură cu premiul pe care urina să-l primească. Vorbeau deja despre aparat cm nişte proprietari.

Faptul ăsta îi veni în minte lui Sleser, care-şi chemă de-o parte asociaţii cu prima ocazie ivită.

— Va trebui să-i dăm tipului o sumă substanţială, zise el, şi, desigur, o poziţie importantă în companie.

Guelder fu atras în discuţie. Foarte sfios, aproape umil, acceptă premiul de 50.000 de lire, prezentându-le mulţumiri. Era deţinător la societatea nou creată şi va avea, îi spuseră, o poziţie importantă în cartelul Coloration Syndicate.

Nu ştia nimeni, în afară de el, că operase deja în afara cartelului, îşi înşelase deja partenerii, înainte ca asociaţia să

devină un fapt împlinit. Julian nu era omul care să se mulţumească cu câteva zeci de mii; ochiul lui era fixat pe cifra milioanelor şi nu ar fi fost mulţumit până nu şi-ar fi atins ţinta.

Din când în când, ei se întorceau la aparatul ce bâzâia privind cu multă curiozitate grămăjoara de pudră cristalină sub care se producea geneza unei averi inestimabile. Unul dintre invitaţi, stând la fereastră, făcu o remarcă referitoare la uşurinţa cu care se putea comite o crimă şi apoi să faci victima dispărută în zona aceea. Însuşi invitatul respectiv sesiză cât de sinistră era observaţia sa. Deschise fereastra ce dădea spre râu. Ploaia cădea mărunt. În depărtare se zăreau luminiţele de pe malul opus.

— Închide fereastra, pentru numele lui Dumnezeu! zise Sleser nervos.

— Şi nu vorbi de crime. Locul ăsta îmi dă fiori – ce-i asta?

În întuneric, în cealaltă parte a încăperii apărură două lumini verzi.

— Pisicuţa mea, chicoti Guelder, şi fluieră.

Silueta fantomatică a enormului animal îşi făcu încet apariţia; se frecă de piciorul lui Guelder şi apoi îl lăsă să-i mângâie urechea.

— M-a speriat groaznic – pfui!

Sleser îşi şterse fruntea transpirată cu o batistă mare şi se uită cu teamă în jur.

— De ce naiba nu ţi-ai instalat laboratorul undeva în vest? Locu ăsta are ceva straniu. Mă-ntreb dacă n-a fost vreodată omorât aici cineva.

În timp ce vorbea, văzu pisica zbârlindu-se şi auzi mârâitul ei gros şi furios şi apoi, cu viteza luminii, fugi afară din cameră, dispărând din faţa lor.

— Nu-i nimic, zise Guelder, fluturând mâna în aer. Prietena ei are probleme în magazie.

El arătă în jos.

— Şobolani. sunt mulţi aici. Sute, şi când o pisicuţă e la necaz o cheamă, pe sora şi fratele ei – asta-i tot.

Domnul Sleser îşi şterse gâtul pe sub guler, privind în gol înspre partea întunecată a camerei.

— Ciudat, zise el înfundat. Haideţi, să terminăm cu asta. În cât timp va fi gata?

— Foarte curând. Veniţi aici.

Se uită la arătătorul ceasului, la alt instrument ce arăta a voltmetru şi apoi la ceasul său.

— Nu ştiu…

Ezita.

— Acum ori niciodată. Dacă experienţa asta dă greş, domnilor, vom încerca din nou. În ştiinţă nimic nu vine dintr-o dată.

Luă un vas mic de porţelan, îl umplu atent cu un lichid alb, opac, pe care-l turnă dintr-o sticlă mare cu eticheta „Otravă” şi apoi, răzuind praful care acoperea diamantul cu o pensetă, ridică piatra şi o aruncă în vasul cu lichid lăptos.

— Un moment, acum, zise el răguşit.

Minutul acela li se păru cât orele. Nu se auzea nici un sunet ci doar respiraţia lor profundă. Stinse lumina şi motorul aparatului se opri, lăsând loc unei linişti totale. Bâjbâi cu penseta prin lichid…

— Daţi-mi cârpa aceea, vă rog…

Le arătă o cârpă mică, galbenă şi Sleser îi ascultă instrucţiunile.

— Acum!

Apucă diamantul şi îl trecu cu dexteritate în pânza pregătită.

— Şterge-l repede.

Sleser execută.

— Acum priveşte.

Milionarul se uita mirat la obiectul din palmă. Diamantul galben închis nu mai era; acesta era alb, cu sclipiri albăstrii, foarte frumos.

— Doamne! bolborosi el, şi duse piatra la lumină.

— Va dura? Se va menţine aşa?

Guelder zâmbi.

— Pentru totdeauna! spuse el cu emfază.

Experienţa se terminase. Aduseră piatra în camera de zi unde lumina era mai puternică. Pe biroul lui Guelder se găsea o veioză şi aici se îngrămădiră cu toţii să examineze piatra asta uimitoare.

— E un diamant alb – pun pariu pe oricât!

— Pot să-l iau cu mine douăzeci şi patru de ore?

Guelder ridică din umeri.

— Douăzeci şi patru de ore, prietene! zise el pe un ton glumeţ.

Ca diamant galben valora, poate, trei sute de lire.

— Valorează patru mii acum, spuse Sleser răguşit. Garantez vinderea lui pe atât. E minunat!

Cineva bătu în uşă. Guelder deschise.

— Ce este? o întrebă el nerăbdător pe bătrână,

— Telefonul ăsta sună de câteva ore, spuse Freda cu nepăsare. Nu înţeleg engleza dar îl caută pe domnul Reef.

Guelder prinse privirea lui Julian şi îi făcu semn să plece.

— Telefonul, zise Guelder şi urmă aproape şoptit. Ce ziceţi de mine. Nu-i aşa că nu am egal în ştiinţă? Nu vor vorbi toate popoarele lumii de Rex Guelder?

— Eşti un tip minunat. Cine mă caută?

— Vax, zise Guelder în silă. Du-te la Freda. Ea e o intelectuală de teapa ta.

Julian plecase de cinci minute. Nu se mai întoarse, dar o trimise pe Freda după stăpânul ei. Se consultară pe ton scăzut în capul scărilor şi curând după aceea Julian Reef părăsi casa.

— Unde a plecat Reef? întrebă unul dintre participanţi când Guelder reveni singur.

Olandezul îi explică că Julian Reef fusese chemat într-o problemă urgentă, dar nu-i dădu alte explicaţii. Nu era deloc recomandabil să spună că în acel moment Julian Reef urmărea cu automobilul sport, al lui Guelder, un Rolls, şi nici care erau motivele acelei urmăriri.

După ce o conduse pe Ursula acasă, Tony se simţi mai mult decât tulburat. Elk îi însoţi până la Hampstead şi îl rugă să-l lase undeva pe drum.

— E foarte curios, zise Tony, şi nu ţi-am mai spus-o că am fost urmărit în ultimele zile. O dată m-am întors şi am încercat să-l descopăr pe individ; şi, dacă l-aş fi prins, i-aş fi arătat eu şi l-aş fi descurajat!

— În cazul ăsta ai fi fost băgat la zdup, zise Elk calm. Nici măcar milionarii nu-şi pot permite să-i bată pe membrii C. I. D.

— Ce-i aceea? întrebă Tony, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Era unul din oamenii mei puşi să aibă grijă de dumneavoastră, domnule Braid. V-aş putea spune şi că-mi era teamă că aţi fi putut să vă sinucideţi într-una din zilele astea şi, fiind un tip la care ţin, n-am vrut să risc.

— Chiar vrei să spui că am fost urmărit de un…?

— Detectiv, zise Elk. Şi trebuie să vă prefaceţi că nu-l vedeţi. Era în spatele nostru când am ieşit de la Kirro's, el era individul care venea după noi şi care a încercat să-l urmărească pe cel care a tras. Aş vrea să vă întreb un singur lucru, domnule Braid, e cineva care ştia că mergeţi la Woolwich astă-seară şi de ce mergeţi?

Tony clătină din cap.

— N-aţi spus nimănui – n-aţi telefonat nimănui?

— Cu excepţia domnişoarei Ursula.

— Poate, din întâmplare, le-aţi spus servitorilor.

— Menajerei, în nici un caz, ea doarme afară şi am numai un servitor pe nume Lein. Nu-i un specimen prea isteţ şi bineînţeles că nu i-am făcut confidenţe, cu atât mai mult cu cât i-am dat avertisment pentru o săptămână. E cam iscoditor.

— Lein, repetă Elk. De când e la dumneavoastră?

— Numai de o lună, spuse Tony. A venit cu referinţe foarte bune.

— Se poate asculta dacă telefonaţi sau dacă dau eu telefon de afară.

Tony zâmbi.

— Dacă ascultă la uşă, ar putea să audă, dar e imposibil să-l audă pe cel cu care vorbesc. Vai, Doamne! Legătura din dormitor!

Îi spuse lui Elk de aparatul racordat în dormitor.

— Oricine ar asculta de acolo, ar auzi clar întreaga conversaţie. Nu m-am gândit la asta înainte. Dar e greu de crezut.

— Nimic nu-i greu de crezut. Intru să vorbesc cu Lein.

— Poate că omul e cinstit – începu Tony.

— Nimeni nu e, zise Elk. Nici eu, nici dumneavoastră, din câte aud. Şi, pariez că Lein are douăzeci şi opt de condamnări!

Când îl privi în faţă pe tânărul care se prezentă la chemarea lui Tony, domnul Elk observă că nu avea de-a face cu un criminal disperat. Dacă ar fi fost aşa, Elk l-ar fi recunoscut imediat, deoarece avea o memorie excelentă.

— Unde ai fost înainte, tinere? întrebă Elk.

Tânărul ezită numai o fracţiune de secundă.

— La Lordul Ryship.

Spuse numele unui guvernator de peste mări, despre care Elk ştia că plecase din Anglia de vreo cinci ani.

Îi puse altă întrebare: tânărul se încurcă puţin dar apoi deveni sfidător.

— Dacă eşti impertinent, îi spuse Elk, te arunc afară pe fereastra asta direct pe ţepuşele de fier. Mă cunoşti, tinere?

— Da, domnule, sunteţi sergentul Elk.

Elk îşi îngustă ochii.

— Inspector, mă, peşte demodat.

— Vi se spune sergent.

Elk îl privi fix.

— Te-ai însoţit cu hoţii, ai? Cine te-a trimis aici? Spune-mi de ce ai ascultat convorbirea domnului Braid, cu mine astă-

seară şi apoi spune-mi cui i-ai telefonat, ori te vâr la răcoare şi vei îngheţa de moarte!

Bărbatul vociferă şi în cele din urmă părăsi brusc încăperea.

— Vinovat, zise Elk, dar nu cred că-i poţi face ceva. Mai demult, când aveam camere de tortură în Turn, în vremea vechiului Scotland Yard am fi scos lucruri interesante de la el, dar acum nu sunt permise torturile în Anglia.

Se ridică în picioare când auzi poarta trântită. Când ajunse la jumătatea drumului spre uşă, se întoarse.

— Devin impulsiv la vârsta mea, zise el, şi n-am cu ce să-l învinuiesc pe ăsta; am impresia că-l pot ridica dacă vreau. Îţi aminteşti ce ţi-am spus la telefon? Am menţionat pardesiul?

Tony încuviinţă.

— Asta era. Am menţionat numele onorabilului domn Julian Reef? Pariez că da. Şi mai pariez că lui i-a telefonat, individul ăsta, probabil la Greenwich. Ăsta-i un obicei vechi de-al lui Reef – da, a mai făcut aşa ceva înainte.

Atunci Elk i-a spus lui Tony multe despre domnul Julian Reef, lucruri pe care nu le mai auzise înainte. Nu erau lucruri interesante; unul cel puţin era groaznic.

— Nu e chiar atât de simplu să fii detectiv, zise Elk. Ştim mult mai multe lucruri despre oameni decât cred ei că ştim, sau ar vrea să ştim. Sunt oameni în West End, care ar încărunţi dacă ar şti ce crede Scotland Yard-ul despre ei. Poate n-ar fi arestaţi. Jumătate din păcatele lumii sunt legale şi e jumătatea cea mai rea, asta o pot dovedi.

Îl lăsă pe Anthony Braid care petrecu o noapte neliniştită şi fără somn. La ora patru dimineaţa se ridică şi merse la fereastra dormitorului. Mai ploua încă şi dedesubt, în lumina palidă a zorilor, văzu o siluetă solidă, stând în umbra unei uşi, fumându-şi pipa. Tony ghici că era urmăritorul lui şi îi făcu cu mâna, la care necunoscutul îi răspunse. Îşi făcu o cafea. Din anumite motive, pe care nu le înţelegea, o avea în minte tot timpul pe Ursula Frensham. Era îngrijorat în

privinţa ei, fără vreun motiv special, în afara atentatului încercat asupra lor noaptea trecută, care îl determinaseră să simtă mai acut pericolul.

Îşi termină cafeaua şi se îmbrăcă; peste cinci minute era pe stradă. Detectivul de serviciu traversă strada şi-l salută.

— V-aţi sculat foarte devreme, domnule Braid.

— Dau o fugă până la Hampstead. Vrei să vii?

— Trebuie să vin, zise celălalt amical. Mă bucur că domnul Elk v-a spus. Dacă nu vă deranjează, vreau să vă spun că-mi daţi mare bătaie de cap, domnule Braid; sunteţi un om atât de dificil de urmărit.

Îl însoţi pe Tony la garaj şi scoaseră împreună automobilul decapotabil.

— Aveţi vreun motiv să mergeţi la Hampstead? întrebă detectivul.

— Niciunul, zise Tony, cu… un sentiment de vinovăţie.

Se simţi exagerat de ridicol; nu avusese, desigur, curajul necesar să-i spună omului de lângă el scopul lipsit de importanţă pentru care trebuia să-l însoţească.

Întoarseră spre Regent's Park, porţile căruia tocmai se deschiseseră, şi rulau de-a lungul străzii, principale Outer Circle. Pe când treceau pe podul de peste canal, la capătul străzii Avenue Road, Tony văzu un bărbat aplecându-se peste şina de fier, privind insistent în apă şi ar fi putut jura că recunoscuse silueta. Era şi mai diformă într-o pelerină greoaie, gulerul căreia stătea ridicat până la urechi. Proprietarul ei nu manifestă curiozitate faţă de ocupantul autoturismului care pornise la drum atât de dimineaţă. Mai mult decât atât, şi asta i se păru dubios lui Tony, el îşi întoarse dinadins capul pentru a nu fi recunoscut.

De partea cealaltă a podului se găsea o maşină sport lungă, scoasă atât de tare în afara drumului, încât nu-i putea vedea numărul decât dacă ar fi oprit şi ar fi coborât să-l examineze.

— Parcă era domnul Guelder, zise detectivul.

— Îl cunoaşteţi?

— L-am cunoscut. Aceea era maşina lui, nu-i aşa? Aţi văzut-o noaptea trecută, domnule.

Tony clătină din cap.

— Nici eu, dar de la înălţimea de la care a tras individul pot să jur că a fost un model sport, ca cea de colo. Dar, desigur, nu putea fi domnul Guelder: era acasă când s-a întâmplat.

— De unde ştii? întrebă Tony surprins.

Detectivul zâmbi.

— În Yard jurăm după metoda inspectorului Elk – care constă în a te informa, zise el sec. Şi noi ne-am informat cu mult înainte ca dumneavoastră să vă fi culcat, domnule Braid.

Maşina parcursese toată strada până la colină, unde o luară pe un drum lateral spre casa Ursulei, care ocupa colţul unei pajişti. Tony coborî şi ocoli casa. Ştia care era fereastra Ursulei; era deschis geamul de sus. Spre mirarea lui, văzu o lumină, dar, continuându-şi drumul şi ajungând la uşa din faţă, văzu că era lumină şi în hol. Era cinci şi un sfert; menajera nu s-ar fi sculat decât peste două ore.

Tocmai se-ntreba ce să facă când auzi vocea ei calmă, strigându-l şi o văzu venind spre el complet îmbrăcată.

— De asta nu ai răspuns la telefon, zise ea.

— Ce naiba faci la ora asta? întrebă el.

Ea râse.

— Am fost sunată la ora două şi mi s-a făcut o propunere de căsătorie, zise ea, şi, bineînţeles, că nu m-am culcat de atunci. Mă bucur că n-am făcut-o, pentru că domnul care m-a cerut prin telefon se plimbă într-una în sus şi în jos prin faţa casei.

Tony o privi neîncrezătoare.

— Nu – nu cred că-i Guelder! Nu, asta ar fi monstruos.

Ea plecă privirea.

— Domnul Guelder, într-adevăr, zise ea şi apoi vocea i se frânse şi stăpânirea de sine o părăsi.

În momentul următor era în braţele lui Tony, suspinând:

— O, Tony, a fost oribil – oribil!

După câtva timp se calmă puţin şi-i povesti ce se întâmplase. Auzise telefonul sunând şi se gândise că putea fi ceva în legătură cu vizita ei la Woolwich, dar apoi auzi imediat vocea lui Guelder.

— Era cât se poate de amabil, îşi tot cerea scuze şi n-am putut întrerupe fără să aflu ce se-ntâmplase. Credeam că era ceva în legătură cu Julian. Şi apoi, Tony, începu să-mi facă nişte declaraţii de-a dreptul necivilizate. Zicea că valorează un milion – sau două, nici nu sunt sigură cât – că va fi cel mai bogat om din Anglia înainte de sfârşitul anului şi că intenţionează să construiască un palat unde femeia inimii lui să troneze ca o regină. N-am înţeles bine tot ce spunea. Uneori trecea în olandeză şi nu puteam alege nimic din ce spunea. Şi apoi, înainte să aflu ce se întâmplase, m-a cerut în căsătorie. Stăteam stană de piatră, nefiind în stare să vorbesc. Spunea că se îndrăgostise de mine de când mă văzuse – erau ciudate… lucrurile pe care le spunea… În cele din urmă mi-am revenit şi am întrerupt, dar, desigur, n-am mai putut dormi. Se crăpa de ziuă când, privind pe fereastră, l-am văzut trecând în sus şi în jos pe dum. M-a văzut şi el, şi-a sărutat mâna – poate să fi fost beat.

Tony îşi aminti de omul de pe pod.

— Înseamnă că a fost Guelder! zise el.

— L-ai văzut? întrebă ea repede.

Tony îi spuse de bărbatul pe care-l văzuse.

— Vreau să merg înapoi, să am o discuţie cu acest domn Guelder, zise el, dar ea îl prinse de braţ.

— N-ai să faci aşa ceva. N-ai voie, Tony! Vreau să te ţin cât mai departe de el, să nu te cerţi cu el. Omul ăla are ceva diabolic. Cred că aseară, la Greenwich, am simţit influenţa asta groaznică. Nu era strada, ci spiritul acestui om înspăimântător. Dacă m-ar mai atinge vreodată, cred că aş muri.

— Dacă te mai atinge, zise Tony furios, am impresia că va muri el.

Menajera le aduse cafea şi biscuiţi şi, în timp ce stăteau în micuţa bibliotecă, Tony încercă să afle tot ceea ce-i spusese Guelder, dar ea refuză cu hotărâre să discute asta.

— Tot ceea ce-mi amintesc este că era milionar şi că era ceva despre diamante, şi că era cel mai mare inventator al epocii. Şi, Tony, să nu te duci la el – ai auzit?

El scutură capul.

— Mă tem că va trebui să-l întâlnesc, Ursula. Nu trebuie să se mai repete o asemenea experienţă.

— Cred că e nebun – sunt sigur că el a tras asupra ta seara trecută.

Tony, care era la fel de sigur că Guelder era nevinovat în problema respectivă, nu spuse nimic. Pentru a-l disculpa pe olandez ar fi fost nevoie de multe explicaţii.

Era Guelder într-adevăr nebun? se întreba el, în drum spre casă. Nu era nimic extraordinar în faptul că Guelder se îndrăgostise de Ursula. Era, într-devăr, oribil, dar cât se poate de normal, mai ales că omul ăsta era mare crai. Dacă zvonurile erau adevărate, el nu se întinsese atât de sus ca acum, până la Ursula Frensham. Îşi găsise afinităţi într-o sferă mai modestă; era un om cu gusturi vulgare. Trebuia, neapărat, să stea de vorbă cu el şi Tony se ruga ca în timpul acelei discuţii să-şi poată ţine mâinile în buzunare.

Julian… oare acesta cunoştea preferinţele partenerului său. Tony trebuia să ia în considerare şi posibilitatea asta. Oarecum, deşi, avea o părere destul de proastă despre Julian Reef, nu-l putea acuza că ar şti ceva despre pasiunea lui Guelder. Julian însuşi avusese păreri bine conturate în legătură cu viitorul matrimonial al Ursulei şi era imposibil să încurajeze o asemenea faptă ca cea care se petrecuse noaptea anterioară.

Ajunse acasă, făcu o baie şi se bărbieri, tocmai lua micul dejun când fu anunţat domnul Sleser. Milionarul nu îi era prieten apropiat; făcuseră ceva afaceri împreună şi, într-o anumită împrejurare de care Tony nu-şi mai amintea, îi

fusese de mare ajutor acestui bărbat bine legat, pentru care avea un deosebit respect.

— Ai luat micul dejun? întrebă Tony.

Bancherul răspunse că da şi îşi trase un scaun la masă.

— Sunt ultimul tip de pe lume pe care l-ai fi aşteptat, Braid, zâmbi el amabil. M-am tot gândit, de pe la ora şase, dacă să vin să-ţi spun sau nu. Ţi-am rămas îndatorat şi nu-mi uit niciodată prietenii. Eşti prieten cu Reef?

— Nu, categoric nu! zise Tony. Mă bucur că m-ai căutat deoarece nutream bănuiala că sunteţi asociaţi într-o afacere.

— Nu e un asociat foarte important, spuse el, dar, într-un anumit mod, e util. Cât se poate de util. Nu pot şti încă. Îl cunoşti pe partenerul lui – sau ce i-o fi?

— Guelder?

— Olandezul – da. Un diavol deştept, nu-i aşa?

— Cred că da, zise Tony, e om de ştiinţă. În City se spune că a descoperit o metodă de producere a diamantelor.

Sleser chicoti.

— Nu tocmai! N-aş vrea să se întâmple aşa ceva, deşi cu grupul vostru nu am nimic.

Tăcu câtva timp, gândindu-se evident la problema respectivă şi în cele din urmă zise:

— Nu sunt grozav la istorie, dar n-a fost cândva un individ care l-a vândut pe Guy Fawlses, spunându-le prietenilor lui să se ţină la distanţă de parlament?

— Da, a existat individul ăsta, zâmbi Tony.

— Eu sunt acela, zise Sleser cu emfază. Mi-ai făcut bine cândva – vreau să ţi-l întorc. Nu te băga pe piaţa de diamante! Dacă ai acţiuni, vinde-le! Scăderea de ieri a fost o joacă de copil, faţă de ce va urma astăzi. Îţi spun toate astea la propria-ţi masă; deşi nu-ţi pot cere să păstrezi secretul, te cunosc destul de bine şi ştiu că aşa o să faci. Ţi se spune Trişorul în City – ochii îi străluciră – ei bine, nu te-am văzut niciodată înşelând pe cineva, deci nu cred că o să începi cu mine.

Tony îl privi gânditor.

— Aş dori să ştiu ceva mai mult despre această scădere bruscă. Ce se ascunde în spatele ei, Sleser? Poate voi fi în măsură să-ţi mai fac un bine.

— Posibil, zise Sleser, şi vârându-şi mâna în buzunar scoase un portmoneu gros. Ţi-arăt ceva ce n-a văzut nimeni până acum.

Scoase din portmoneu o hârtie albastră, o desfăcu cu grijă. Înăuntru se găsea o bucată de pânză din bumbac, pe care o desfăşură.

— Ce zici de asta?

Tony scoase diamantul şi-l puse pe mâneca paltonului.

— E o frumuseţe. Ai descoperit o mină nouă? întrebă el cu un zâmbet şters.

Sleser clătină din cap.

— Cât valorează? Te pricepi la asta.

Tony se gândi.

— Cel puţin patru mii de lire, zise el, şi celălalt încuviinţă.

— Ai apreciat exact. Acum spune-mi: cât ar valora piatra asta dacă ar fi galbenă sau dacă ar avea o coloraţie urâtă?

În problema asta Tony era o autoritate.

— Ar valora vreo trei sute de lire şi – Doamne!

Se uită uimit spre invitatul său.

— Diamante galbene! Guelder le cumpără de mult şi tocmai mă întrebam care-i jocul. Nu-i un diamant recolorat?… Asta-i descoperirea?

Sleser confirmă.

— Seara trecută, zise el impresionant, ăsta era galben. L-am văzut transformându-se în alb sub ochii mei. Fără nici o îndoială, omul ăsta a făcut o descoperire care va revoluţiona piaţa de diamante şi va coborî valoarea lor cu cincizeci la sută. Îţi dai seama ce înseamnă asta, Braid? Numai un diamant din şapte este de un alb imaculat.

Tony răsucea piatra curios în mână. Deodată, o puse jos, se duse la birou şi aduse o lupă.

Domnul Sleser îl urmărea amuzat.

— Am încercat-o în toate felurile. Am verificat-o şi cu microscopul. I-am sculat pe cei mai deştepţi oameni din Londra, la ora două şi am examinat-o amănunţit. Este alb peste tot; nu poţi greşi. Oricum s-a mai făcut înainte, ştii – savanţii au transformat diamantele albe în roz; de ce n-ar putea fi transformate cele galbene în albe? E bine, ce ai de gând să faci? Dacă eşti deştept, vei vinde toate acţiunile pe care le ai. Singurul lucru pe care ţi-l cer este să păstrezi secretul asupra schimbării culorii, cel puţin până la ora douăsprezece. Până atunci voi pregăti un răspuns şi pentru presă.

Puse diamantul înapoi, în bucata de pânză şi în portmoneu.

— Cam asta-i tot, zise el, ridicându-se şi întinzând mâna. Suntem chit după afacerea aceea din Transportul African ale cărei acţiuni mi le-ai slavat. Dacă nu te deranjează, pot obţine bani profitând de pe urma ta. Dacă eşti deştept, vei face şi tu bani ţinând cont de ceea ce-ţi spun. Le vom da celor din grupul Kimberley un picior în spate cum n-au mai primit… demult!

Îl părăsi cu un salut scurt.

Tony mai şezu câtva timp la masă şi se gândi mai rapid şi cu mai multă logică decât o făcuse vreodată. Averea lui era implicată în industria diamantelor şi, fără, discuţie, invenţia asta a lui Guelder reprezenta cel mai mare pericol care ameninţase vreodată preţul diamantului pe piaţă.

Făcuse promisiuni prietenilor lui să nu vândă şi promisiunea lui Tony Braid reprezenta pentru oricine o garanţie. Ştia exact care putea fi efectul acestei ştiri asupra pieţii, din cauză că bancherii erau nepregătiţi şi deci descoperiţi. Acţiunile vor scădea la un nivel record. Trebuia doar să-l sune pe agentul său şi să-i dea ordin să vândă nu numai acţiunile pe care le deţinea, dar şi pe cele pe care le păstra pentru livrare, să obţină, astfel, o jumătate de milion înainte de căderea nopţii. Mai reflectă asupra acestei

probleme; vedea cu ochiul minţii diamantul pătrat făcându-i parcă cu ochiul de pe masă.

Cafeaua se răcise; sună să i se aducă alta şi, înainte de a-i fi servită, ceru legătura la şeful deţinătorilor de diamante.

— Cred că trebuie să fii pregătit pentru o scădere bruscă în dimineaţa asta, zise el, nu pot să-ţi spun mai mult.

— Nu-mi poţi spune motivul? întrebă bărbatul de la capătul firului.

— Nu, nu pot. Sunt obligat să păstrez secretul, Eu, personal, nu voi vinde, voi cumpăra. S-ar zice că-i un act de nebunie din partea mea, dar vreau să sprijin piaţa şi am nevoie de ajutor – s-ar putea să-ţi cer o jumătate de milion – am nişte terenuri de platină nevalorificate în nordul Transvaalului care valorează cât suma asta. Pui în joc o jumătate de milion?

— Ca să sprijiniţi piaţa – da. Spune-i bancherului tău să ia legătura cu al meu… Îţi cunosc terenurile de platină, aşa că nu mai trebuie să-mi trimiţi nici o descriere. Dacă reuşeşti, aş dori o cotă parte de douăzeci şi cinci la sută, din proprietatea aceea.

Tony îi spuse preţul şi în două minute afacerea era încheiată. Şi acum, trebuia să facă abstracţie de capital şi acţiuni sau de scăderea tragică a diamantelor şi să se ocupe neîntârziat de o problemă personală.

Înainte ca activitatea să înceapă la bursă, el intră în blocul care-l găzduia pe Julian Reef şi diversele lui planuri. El văzu dintr-o privire, când ajunse în biroul exterior, că numărul personalului fusese sporit. Era o atmosferă de activitate neobişnuită; ceva din influenţa electrizantă a acestei bătălii gigantice purtată pe Stada Throgmorton îl afectase şi pe cel mai tânăr dintre bancheri.

— Domnul Reef e înăuntru, domnule, dar nu ştiu dacă vă poate primi fără să fi fost anunţat.

Era o anumită gravitate şi importanţă în anunţul acesta care-l făcu pe Tony să zâmbească.

— Uite cartea mea de vizită, spuse el, ştiind că funcţionarul îl recunoscuse şi preluase ceva din insolenţa patronului său.

Julian îl făcu să aştepte vreo zece minute, o împrejurare nefericită, cum se dovedi mai târziu, deoarece în sala de aşteptare intră un bărbat mic, cu o pălărie demodată şi pantofi foarte mari.

— Trebuie să-l văd pe domnul – scoase o carte de vizită – pe domnul Rex Guelder. E foarte important. Vrei să-i spui că domnul Samer din Troubridge doreşte să-l vadă? Vrei să-i spui, te rog, că e foarte urgent? Am venit din Troubridge azi dimineaţă, special ca să-l întâlnesc.

— Nu ştiu dacă domnul Guelder e aici, zise funcţionarul. Ocupaţi loc.

Bătrânul se aşează obosit, ştergându-şi fruntea lată. Vorbea mult, în felul omului timid, aflat printre străini.

— Am plecat la cinci dimineaţa, zise el. Am avut noroc că am prins un tren imediat. N-am mai fost la Londra de treizeci şi şapte de ani… locul s-a schimbat mult.

— Teribil, admise Tony. Locuiţi la Troubridge?

— Da, domnule, zise bătrânul cu o oarecare satisfacţie. Ne-am stabilit în Troubridge de două sute treizeci şi cinci de ani. Mă-ndoiesc că există o altă firmă atât de veche în oraş. Afacerile au trecut din tată-n fiu şi îi vor rămâne, în cele din urmă, fiului meu, care are cincizeci şi doi ani şi după aceea, nepotului meu.

Tony era gata să-l întrebe pe domnul din Troubridge cu ce afaceri se ocupa, dar chiar atunci fu invitat la augusta persoană care era Julian.

Julian era schimbat. Avea un aer de siguranţă, ca de cocoş, îşi zise Tony. Modul în care-l primise pe vizitatorul său releva schimbarea „concepţiei” sale.

Totuşi, în spatele calităţii lui de lord, Tony —, cu o inteligenţă bărbătească – detectă o nelinişte subtilă; părea că face eforturi să-l privească în ochi pe cel cu care discuta.

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi, Braid, dar sunt teribil de ocupat. Adevărul e că în ultima săptămână am muncit zi şi noapte.

— Ar trebui să-ţi faci timp şi să mergi la tir, zise Tony. Eşti un ţintaş demn de invidiat.

Julian râse forţat.

— Am citit în ziare despre un atac cu împuşcături asupra unui „detectiv renumit”. Bănuiesc că-i vorba de Elk.

— În ziar nu era vorba de împuşcături, ci de o singură împuşcătură, zise Tony liniştit, şi numai într-un singur ziar a apărut un articol – poate eşti tu mai bine informat?

Julian încercă să protesteze, dar spusese deja prea mult.

— De fapt, ce doreşti?

— Aş dori să-l întâlnesc pe domnul Guelder; am o răfuială cu el.

Julian îl privi plictisit.

— Dragă prietene, zise el încurcat, de ce mă plictiseşti cu problemele tale personale? Oricum, Guelder nu e aici. E plecat la ţară şi nu-l aştept până mâine. Dacă asta-i tot ce vrei…

Se ridică şi privi spre uşă semnificativ.

— Nu e numai atât, zise Tony. Cred că ştii că amicul tău, olandezul, se leagă de Ursula într-un mod supărător.

Era clar că nu ştia, întrucât expresia lui se schimbă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a sunat-o la telefon în toiul nopţii şi a cerut-o în căsătorie. Nu ştiu dacă era beat sau dacă suferea numai de euforia descoperirii lui.

Julian era cât se poate de mirat.

— Ştiu totul. Sleser m-a căutat azi dimineaţă, dar nu pot folosi informaţia asta până când nu e dată publicităţii.

— A sunat-o pe Ursula…

— A sunat-o pe Ursula şi a cerut-o în căsătorie. Îţi dai seama ce sentimente „delicate”!

Julian coborî privirea.

— Nu, spuse el cu încăpăţânare. În tot cazul, nu mi se poate pretinde să-l controlez pe Guelder în afara orelor de serviciu.

Tony era totuşi un fin observator al naturii umane ca să-şi dea seama că ştirea îl tulburase.

— Ce zice Ursula despre asta? întrebă el fără să ridice privirea.

— Bineînţeles că nu e încântată. Am venit astăzi să-l întâlnesc pe Guelder şi să-i spun că dacă se mai repeta îi trag o bătaie zdravănă. Şi asta, Julian, e valabil şi pentru pistolarii care mă atacă în primele ore ale dimineţii.

Julian se pregătea să spună ceva, dar Tony continuă:

— Cred că e bine să ştii că prietenul tău, valetul, a fost concediat. Poate ai şi aflat-o. Bănuiesc că a venit şi ţi s-a plâns deja. Dacă eşti foarte curios şi vrei să ştii ce se întâmplă în casa mea, pot aranja să ţi se trimită un raport de două ori pe zi.

— Nu ştiu la ce te referi, zise Julian îmbufnat. Cred că eşti pe jumătate nebun. Chiar că eşti un tip ciudat. În orice caz, Guelder nu-i aici. Mai bine ai veni să te certi când e de faţă. Bănuiesc că vinzi diamantele. Asta-i în firea lucrurilor. Sleser e un prost că ţi-a spus.

— Voi transmite şi altora informaţia, zise Tony, şi privirea speriată a lui Julian îi indică cu precizie starea copleşitoare în care se găsea marele escroc.

Pe când ieşea, îl auzi pe Julian zicându-i funcţionarului care tocmai intrase:

— Spune-i să vină mâine… Nu mai vreau să văd pe nimeni, nici acum, nici mai târziu.

Mesajul fu transmis bătrânului domn, care aştepta în antreu.

— Vai de mine, vai de mine! zise el, luându-şi umbrela şi geanta cafenie. Nu ştiu ce să mă fac… înălţimea sa n-o să mi-o ierte niciodată.

Curiozitatea lui Tony fusese stârnită. Îi ţinu uşa deschisă domnului din Troubridge şi îl urmă afară, în stradă.

— E un lucru cât se poate de supărător. Trebuia să-şi povestească necazul cuiva. Nu mi s-a mai întâmplat o asemenea treabă de când fac afaceri. Dacă m-aş fi putut întâlni cu domnul Guelder numai câteva minute…

— Şi eu aş fi vrut să-l văd pe domnul Guelder doar câteva minute, zise Tony îndârjit. Mişcat de suferinţa bătrânului, îl întrebă: Aş putea să vă ajut cu ceva?

Domnul Samer clătină din cap.

— Mă tem că n-aveţi cum Ştiţi, când i-am vândut diamantul domnului Guelder, am făcut-o cu bune intenţii. Nu mi-am dat seama de groaznica greşeală pe care a comis-o asistentul meu.

Tony era foarte atent.

— Veniţi cu mine la club, spuse el, poate vă ajut „eu”. Rostind cuvinte incoerente de mulţumire, domnul Samer îl însoţi în fumoarul unui club din City, pustiu dimineaţa şi îi spuse toată întâmplarea.

Era vorba de o mare doamnă care locuia lângă Troubridge, nu alta decât Ducesa de Mansfield. El, domnul Samer, deţinea un mare magazin de bijuterii şi dispunea de un capital serios. El şi strămoşii săi făcuseră reparaţii pentru familia ducesei de sute de ani. Când i-a trimis inelul cu diamant să-l remonteze, a scos piatra cu mare grijă şi a încuiat-o în seif. Mai avea şi alte pietre acolo, pentru vânzare, şi în absenţa sa, ajutorul său (nu spusese fiul, dar Tony înţelesese – ţinea la mândria familiei) avusese o întrevedere cu un domn din Londra, care dorea neapărat să cumpere un diamant de formă pătrată.

— Cum arăta? întrebă Tony repede. Puteţi să-mi spuneţi greutatea?

— Zece carate, spuse bijutierul, puţin deasupra. Am înscrisă greutatea exactă, pe dosul fotografiei.

— Continuaţi, spuse Tony.

Asistenul fusese evident încântat de laudele domnului Guelder referitoare la marfa pe care o deţineau şi se arătă

nerăbdător să-i ofere o piatră mare pentru un inel de logodnă.

El descuie seiful, scoase câteva pietre şi, din nefericire, găsi diamantul ducesei; crezând că e disponibil, îl oferi spre vânzare. Pe hârtia în care fusese înfăşurat, domnul Samer scrisese de mână 4.000 de lire – asta fiind suma de asigurare pe termen scurt, pe care o obţinuse împotriva unui eventual furt. Pentru 4.000 de lire ei bătură palma, domnul Guelder plăti în bancnote şi plecă imediat la Londra. Ducesa care fusese plecată din ţară îi scrisese acum, să-i spună că se întoarce acasă şi că speră că inelul este gata.

— Şi, domnule – nu v-am reţinut numele – domnul Braid nu-i aşa? nu domnul Braid de la curse? Vai de mine! Cândva pariam şi eu, nu prea mult, nu suficient de mult ca să mă menţin în ceea ce eu aş numi „sportul regilor”. Ei bine, domnule Braid, asta-i situaţia. Trebuie să-l conving pe domnul Guelder să-mi dea piatra înapoi – nu m-ar deranja să-i plătesc o sută de lire în plus faţă de preţul dat de el.

— Puteţi să-mi descrieţi mai detaliat diamantul?

— Pot să vă arăt fotografia lui, zise domnul Samer nerăbdător.

O avea în buzunarul vestei; era, zise el, obiceiul lui – şi fusese obiceiul tatălui său – să fotografieze toate pietrele importante care le treceau prin mâini. Străbunicul lui angajase un artist să le schiţeze deoarece el trăise când fotografia era doar la începuturi.

Tony privi fotografia şi inima îi tresări.

— Cred că pot să vă obţin piatra înapoi, zise el, şi domnul Samer aproape că-i sări de gât, de fericire.

Înainte de a ieşi, Tony se opri în hol ca să consulte mesajele înregistrate care sosiseră.

— Căutaţi diamante, domnule Braid? îi spuse uşierul şi-i arătă o bandă pe o tablă verde.

Diamantele scădeau vertiginos. Acţiuni care erau de 12 lire cu o zi în urmă, deveniseră de 9 şi 8 3/4.

— Scuzaţi-mă un moment până când telefonez, îi spuse el prietenului său.

Intrând într-una din cabine, îl chemă pe agentul său şi-i dădu câteva instrucţiuni precise. El numi trei categorii de acţiuni.

— Cumpără, îi zise el, şi nu te opri până când contul meu scade la un milion. Nu, mergi până la un milion şi jumătate.

— Dar piaţa e în scădere, domnule Braid, spuse agentul în agonie. Nu credeţi că ar fi mai bine…

— Cumpără până oboseşti, zise Tony.

Ieşi, îl luă pe bijutierul mâhnit şi chemă un taxi. Ajunseră la capătul Străzii Lombard, unde se înălţa clădirea Companiei Sleser Consolidated, mai înaltă decât cele din jur, şi luară liftul până la ultimul etaj. Tony avu norocul să-l întâlnească pe secretarul particular al lui Sleser, pe care-l cunoştea bine.

— Îmi pare rău, domnule Braid, dar nu cred că domnul Sleser poate să vă vadă. S-a vârât până peste cap în afacerea cu diamantele.

— Cei care se vâră până peste cap, zise Tony, se îneacă fără nici o excepţie. Vrei să-i spui că sunt aici şi că am venit în calitate de salvator?

— Sunteţi vânzători? întrebă el confidenţial. Ar trebui să fiţi, domnule Braid! Domnul Sleser mi-a spus să vă caut acum o jumătate de oră, dar nu v-am găsit acasă. Să-ntreb dacă vă primeşte.

— Şi pe prietenul meu, domnul Samer, zise Tony.

Secretarul îl privi surprins pe acesta din urmă, dar intră şi transmise mesajul. Câteva minute mai târziu, el se întoarse şi îl conduse pe Tony prin biroul său în sala personală a marelui bancher.

Domnul Sleser stătea la biroul său uriaş cu o pipă caraghioasă în gură; în încăpere se simţea un miros înţepător de tutun prost.

— Intră, Braid.

— Acesta este domnul Samer, zise Tony.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Vă pot oferi exact două minute.

— Nu va fi destul, zise Tony, cu privirea strălucitoare. Dacă crezi că e de ajuns, scoate-ne afară. Ai diamantul la tine?

Sleser se încruntă.

— Da, zise el încet. Ce doriţi?

— Prietenul meu aici de faţă este bijutier.

Sleser se lăsă pe spate în fotoliu şi începu să râdă.

— Ce diavol demodat şi sceptic ai devenit! Nu crezi decât ce vezi, ai? Ei bine, nu cred că mai pot pierde încă două minute, dar vă voi arăta piatra.

Descuie seiful, scoase o cutie mică maro şi o deschise. Diamantul pătrat strălucea aşezat pe o perniţă albastră de catifea.

— Ăsta-i! strigă domnul Samer cutremurat. Mulţumesc cerului că l-am găsit… asta-mi va salva reputaţia, domnule Braid.

Sleser îl privea cu uimire.

— Ce-i asta? întrebă el şi privi încruntat la Tony Braid.

— Îţi spun imediat. Diamantul acesta a fost achiziţionat de la acest domn, de către Rex Guelder, cu două sau trei zile în urmă, zise Tony, încet. A fost vândut din greşeală. Îi aparţine, în realitate, Ducesei de Hansfield, care a trimis piatra pentru o nouă montură şi a fost vândută din greşeală…

— De la un asistent, murmură domnul Samer.

Sleser împinse scaunul din spatele biroului.

— Dar nu vă înţeleg. Recunoaşteţi în piatra asta pe cea pe care aţi vândut-o domnului Guelder acum două sau trei zile?

— Asistentul meu, îl corectă domnul Samer. Domnul a venit şi a spus că doreşte un diamant de o formă deosebită; a scotocit prin toată Anglia deoarece dorea să se potrivească cu un diamant galben pe care-l avea el. Nu chiar de aceeaşi mărime, după cum observ eu, dar…

— Ştiţi cât cântăreşte ăsta?

Domnul Samer scoase din nou fotografia, pe dosul căreia erau notate nişte cifre pe care numai el le putea înţelege.

Sleser trecu la fereastră, unde, sub o cutie de sticlă, avea o balanţă de mare fineţe. Aşează diamantul pe un taler şi puse câteva greutăţi plate pe celălalt.

— Exact, zise el, şi inspiră adânc.

Nu se mai auzi nici un sunet câtva timp, care li se păru o eternitate; şi apoi, domnul Sleser apăsă un buton. Intră secretarul intenţionând să-i conducă afară.

— Închide uşa, îi spuse Sleser. Sună la bancă să nu achite cecul de cincizeci de mii pe care l-am extras pentru Guelder. Sună-i pe toţi agenţii pe care-i cunoaştem să oprească vânzările şi să cumpere exact numărul de acţiuni vândute. Spune-le să cumpere şi să nu se mai oprească. Mulţumesc: asta-i tot.

Luă pipa, pe care o lăsase pe birou, o aprinse şi pufăi scoţând un nor gros de fum.

— Ideea ta despre aristocraţie se va schimba, domnule Samer, dar ai noroc că sunt prieten cu Ducesa de Hansfield şi voi avea eu grijă să nu ai necazuri din cauza acestei pietre. Vreau s-o ţin la mine o zi, două, după care ţi-o voi da înapoi. Înalta doamnă este la Paris; de fapt, am primit veşti de la ea chiar azi dimineaţă. O voi suna şi voi afla cât mai stă. Dacă vine imediat, îi voi spune adevărul. Dacă nu – atunci, îţi voi da piatra înapoi. Mulţumesc.

Întinse mâna şi îl strânse atât de puternic pe micuţul domn Samer, încât acesta se înălţă într-un picior.

— Vă descurcaţi singur la ieşire? Vreau să mai rămâneţi, domnule Braid.

După ce bijutierul plecă:

— Îţi sunt încă o dată îndatorat, Braid. Am o deosebită predilecţie pentru „şarlatani”. Porcul ăla ne-a înşelat noaptea trecută – nici nu-ţi vine să crezi: atâţia oameni serioşi duşi de nas de un scamator. Nu l-ar fi putut înşela nici măcar pe un şcolar la spectacolul de la Maskelyne şi Devant. Bineînţeles că n-a făcut altceva decât să schimbe o

piatră cu cealaltă şi a pironit asupra noastră a lumină cu scântei albastre ca să ne sperie, să poată substitui piatra pe ascuns. Acum a devenit totul clar – dar au trecut deja zece ore. Vreau să discutăm amândoi cu domnul Guelder.

— Dar nu e la birou… începu Tony.

— Aiureli! zise celălalt. M-a sunat de două ori azi dimineaţă!

Niciunul dintre funcţionarii lui Julian n-au avut îndrăzneala să-l oprească pe marele Sleser când acesta traversă primul birou şi, împingând uşa camerei lui Reef, intră, urmat de Tony.

Julian nu era singur. Domnul Guelder stătea comod într-un fotoliu adânc, cu o ţigară între dinţi. Zâmbi la vederea lui Sleser, dar zâmbetul dispăru când îl văzu pe Tony Braid.

— Închide, te rog, uşa, Braid!

Sleser scoase cutiuţa din buzunar, o deschise şi îi arătă diamantul.

— L-ai făcut seara trecută, nu-i aşa Guelder?

— Da, asta-i piatra, zise Guelder cu satisfacţie.

Sleser îi privi pe Julian.

— Eşti şi tu băgat în escrocheria asta?

— Escrocherie? bolborosi Julian Reef, devenind palid. Ce vreţi să spuneţi? N-a fost nici o escrocherie… Dacă-l crezi pe individul ăsta – şi-şi îndreptă acuzator degetul spre Tony – atunci nu poate fi altceva decât o înşelătorie. Dar ai văzut…

— Nu-l cred pe el. Cred numai ce văd şi ce aud, spuse celălalt scurt. Piatra aceasta a fost cumpărată de la un bijutier numit Samer din Troubridge. E de înţeles că pentru experienţa sa spectaculoasă amicul tău avea nevoie de o piatră deosebită. O avea pe cea galbenă şi dorea s-o potrivească cu una albă. A cumpărat, până la urmă, diamantul ăsta cu patru mii de lire.

— Asta-i o minciună blestemată, şuieră Guelder. Eu am făcut-o cu ştiinţa mea – m-aţi văzut – nu credeţi ce vedeţi?

— Ai schimbat piatra, escroc murdar, urlă Sleser. Toţi o să-şi bată joc de mine în City, voi ajunge de râsul lumii-ntregi, vă bag la închisoare pe amândoi.

— Eu nu sunt implicat în treaba asta.

Paloarea lui Julian Reef, vehemenţa şi disperarea sa erau evidente.

— Dacă-i adevărat… O, Doamne, nu poate fi adevărat! Doar n-ai făcut asta, Guelder?

Domnul Guelder era mai liniştit.

— Dacă mintea ta este mai grozavă decât experienţa asta – atunci – ridică din umeri – sunt om de ştiinţă, nu psiholog. Vezi cu ochii tăi şi nu crezi, îl crezi pe şarlatanul ăsta…

Făcu rapid un pas în spatele biroului.

— N-am de gând să te lovesc, zise Tony, dar dacă vreodată o mai deranjezi pe domnişoara Ursula Frensham, atunci îţi răsucesc gâtul.

Dar Julian nu se gândea la Ursula; se gândea la obligaţiile enorme pe care şi le crease, la ordinele extravagante acceptate fără nici o tragere de inimă de agenţi, de a vinde acţiunile pe diamante; se gândea la cei câţiva prieteni care-şi puseseră în joc averea riscând din cauza acestui escroc.

Îi aruncă lui Guelder o privire feroce şi apoi, cu un urlet de furie, se repezi la el. Sleser îi despărţi şi-l împinse la perete pe tânărul roşcat.

— Omoară-l când nu voi fi eu aici! mormăi el. Haide, Braid, să vedem ce se întâmplă la bursă – dacă ies din treaba asta cu o pierdere de un milion, mă pot considera un om norocos.

În timp ce coborau scările, îl întrebă:

— Presupun că v-aţi anunţat prietenii despre falsul ăsta.

— Nu, zise Tony.

Era puţin afectat de faptul că-i uitase pe cei pe care-i considera în tabăra lui.

— Nu cred că asta contează – şi n-au vândut.

— Atunci mai am şi eu o speranţă, zise Sleser. Slabe speranţe, îşi zise el mergând spre club.

Preţul acţiunilor pe diamante creştea cu aceeaşi rapiditate cu care scăzuse.

Scoase diamantul din buzunar şi-l sărută exravagant, apoi i-l înmână lui Tony.

— Adio milion! zise el. Îmi iau adio de la tine. Ţine piatra – ducesa se va bucura.

— Eşti mai mult decât convins că e acelaşi, zise Tony.

— Cum să nu fiu? întrebă Sleser morocănos. Mai ales că eu i-l dădusem – nu l-am recunoscut ca un prost.

— Sunteţi chemat la telefon, domnule Sleser.

Milionarul plecă şi se întoarse peste câteva secunde având o figură tristă.

— A fost de la birou, zise el. I-am dat lui Guelder un cec – pe care l-a încasat la prima oră. Mă-ntreb dacă atunci când va fi spânzurat, şeriful îmi va permite să iau parte la execuţie. N-am mai râs ca lumea de ani de zile.

Ploaia se oprise şi Ursula ieşi la plimbare pe câmp. Nu citise ediţiile anterioare ale ziarelor de seară, nu ştia nimic de bătălia ce se dădea în City, nici de pierderile zguduitoare, dar nici de câştigurile enorme înregistrate de cele două părţi: nici măcar nu asocie numele lui Tony cu toate astea. Până la urmă auzi zvonul.

Era în firea lucrurilor ca el să învingă, deoarece steaua lui norocoasă era în ascensiune. La căderea serii, nici nu îndrăzni să-şi calculeze câştigul după ziua aceea de luptă în care şase firme, dintre care trei foarte vechi, dăduseră greş; şi când şefii marilor bănci priveau situaţia ca fiind atât de gravă încât au hotărât că trebuiau luate măsuri urgente care să aplaneze situaţia, în ziua următoare.

Era aproape ora prânzului când Ursula se întoarse şi-l găsi pe Elk pe scări în faţa ferestrei, fumând un trabuc, care ei i se păru cunoscut. Citea ziarul de seară.

El veni încet, spre ea.

— Am rugat-o pe menajera dumneavoastră să-mi caute o ţigară de foi, domnişoară Ursula, zise el ascunzându-se. Eram sigur că nu v-ar plăcea să stau aici, în frig, şi i-am

spus să-mi aducă una ieftină. Întrebaţi-o dacă nu mă credeţi. I-am spus: „Mary, sau cum te-o fi chemând, nu-mi aduce din cele scumpe, adu-mi din cela de cinci centi (Elk fusese cândva în America să-l aducă înapoi pa un pungaş care scăpase şi învăţase preţurile de acolo).

— V-a adus-o pe cea mai ieftină, dar şi cea mai bună. Nici nu ştiu dacă mă pot bucura că vă revăd. S-a întâmplat ceva?

— În zilele noastre nu se-ntâmplă mai nimic. Atât da mult respectă toţi legile, încât ne gândim să reducem forţele de poliţie.

Îl invită să rămână la prânz, dar el refuză politicos.

— Vreau să vă pun câteva întrebări, domnişoară Ursula, zise el, urmând-o în bibliotecă. Despre nişte lucruri care s-ar putea să le ştiţi. Aveţi cincizeci de mii de lire, bani moşteniţi de curând.

— S-au dus, domnule Elk.

— Ştiu, zise Elk. Există un anumit cont, nu-i aşa? Era în grija domnului Reef şi a dispărut. Tatăl dumneavoastră ţinea foarte mult la acest cont, nu-i aşa?

— Cred că da – de fapt sunt sigură. Domnul Reef i-a dat acţiunile înapoi cu puţin timp înaintea morţii sale.

Faţa lui Elk era ca o mască.

— Aşa mi s-a spus. Dar să presupunem că tatăl dumneavoastră a descoperit că aceste acţiuni nu existau; să presupunem doar de dragul discuţiei, fără să acuzăm pa cineva, că a descoperit că acest capital însemnat care fusese cumpărat pentru dumneavoastră fusese vândut şi înlocuit cu altul, fără valoare. Ar fi fost supărat, nu-i aşa?

Ea ezită

— Nu te jena să-mi spui, consideră-mă ca pe un unchi, îi sugeră Elk. Vreau doar să aflu elementul psihologic. Suntem preocupaţi de aspectele psihologice ale anumitor cazuri.

— Da, ar fi fost mai mult decât supărat, zise ea. Tata era un om foarte aspru. Ar fi fost furios. Nu l-ar fi iertat

niciodată pe Julian. Ar fi…

Ea ezită din nou.

— L-ar fi arestat? îi sugeră Elk.

— Arestat? Cred că da, zise ea direct. Poate e adevărat că dorea acţiunile pentru a-şi cumpăra nişte mandate de plată proprii, dar sunt sigură că nu s-ar fi gândit să mă lipsească de vreun ban, mai bine ar fi murit.

— Exact, încuviinţă Elk. Dacă ar fi aflat că acţiunile respective nu mai valorau nimic şi că anul ăsta Reef vă escrocase…

Se opri în aşteptarea răspunsului.

— Aş mai dori să ştiu un singur lucru. Există vreun loc în casă unde lordul păstra hârtii personale.

— Este un seif în birou, zise ea, în spatele unui tablou. L-am descoperit zilele trecute. Dar nu era nimic valoros acolo – l-am deschis şi era gol. Am găsit cheia uşor. Tata o ţinea într-un inel.

— N-a fost chiar nimic?

Elk clătină din cap anticipând răspnsul.

— Nimic!

— Adică nimic, exceptând…

Ea trase un sertar.

— Le-am pus aici.

Ea scoase câteva hârtii.

— Una dintre ele este lista acţiunilor despre care tocmai vorbeaţi – acţiunile mele. Dar cred că o are şi domnul Braid.

Elk examină cele trei documente. Primul şi al treilea nu aveau nici o importanţă. Al doilea conţinea, după cum spusese Ursula, o listă de acţiuni şi încă ceva. Dedesubt era scris: „Am primit următoarele” şi semnătura lui Julian Reef.

— Asta-i ceea ce căutam, zise Elk, satisfăcut. Asta-i ceea ce se va numi PROBA Q. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vreau s-o iau cu mine, Lady Ursula.

— V-aţi întâlnit de dimineaţă cu domnul Reef – în legătură cu pardesiul?

Elk negă.

— Nu. Domnul Reef este atât de ocupat cu vânzarea şi cumpărarea diamantelor încât nu-şi bate capul pentru o haină veche. Sper că nu i-aţi pomenit despre asta?

— M-aţi rugat să nu-i spun, zâmbi ea; şi, de altfel, nici nu l-am întâlnit.

— Am crezut că poate aţi uitat, zise Elk. Nu ştiţi unde l-aş putea găsi pe domnul Braid?… Văd că nu. De ce v-am întrebat, bunul Dumnezeu ştie? Oricine ar putea crede, auzindu-mă vorbind astfel, că sunteţi iubita lui. Au loc descinderi repetate în City. Acţiunile cresc pe neaşteptate sau se prăbuşesc – mare dezastru de toate părţile.

— La bursa de valori? întrebă ea, gândindu-se la Julian.

— Acţiunile pe diamant, zise Elk. Aici se dă lupta, în restul frontului nu se întâmplă nimic. Îmi doresc uneori să mă fi născut agent de bursă. Cifrele sunt specialitatea mea şi aş putea învăţa, cu uşurinţă, cum să manevrez un aparat la Brighton.

Zăbovi puţin ca şi când ar mai fi avut ceva de spus şi, în cele din urmă, zise:

— N-are rost să vă întreb de pardesiul domnului Reef, nu-i aşa? De câte ori l-aţi văzut purtându-l?

— Numai o dată, zise ea. Cred că era nou.

— Ştiu eu cât de nou era, zise Elk. Problema este că… era gata să spună ceva, dar se răzgândi. Trebuie să plec acum. Vă mulţumesc pentru invitaţia la masă, dar nu mănânc niciodată la prânz; devin somnoros. Şi, mulţumesc pentru ţigări.

Înainte amintise de o singură ţigară de foi, dar ea observase deja câteva în buzunarul lui Elk, ţigări pe care le luase de rezervă.

Sosi acasă la Tony Braid în acelaşi timp cu proprietarul.

— N-aţi fost sprijinit, nu-i aşa? Aţi fost sub linie azi dimineaţa, domnule Braid?

— M-am războit cu toţi ceilalţi, zise Tony, bine dispus, dar am fost asaltat.

— Aţi făcut câteva milioane, bănuiesc? zise Elk întrebător. Bietul om! Nici nu vreau să mă gândesc la impozitul pe care va trebui să-l achitaţi.

— Vrei să discutăm? întrebă Tony.

Elk se scărpina în barbă.

Tony bănuia că detectivul avea să-i spună ceva foarte important. Venise acasă la masă numai din întâmplare; de obicei mergea la club, după cum îi spusese lui Elk.

— Dacă n-aţi fi fost aici, v-aş fi căutat la club. Aşa că n-aţi fi pierdut ocazia de a mă opri la masă. Nu mă pot obişnui să iau masa în societate. Astăzi, în timp ce vă ocupaţi cu treburile dumneavoastră, nu l-aţi întâlnit pe „mutilatul” ăla de Reef?

— L-am văzut vreo câteva momente, da. Era doar o amintire urâtă a ceea ce fusese cândva exuberantul Julian Reef, şi nu avea deloc chef să discute scena aceea din biroul său.

Elk nu mai întrebă nimic până când terminară prânzul. O menajeră strânsese farfuriile.

— Se mai întoarce?

— De ce? Nu, dacă nu doreşti. Ne va servi cafeaua, dar pot s-o şi amân.

— Aş dori să rămânem puţin singuri, zise Elk încet.

Tony sună şi transmise instrucţiunile necesare.

— E ceva în legătură cu Reef, zise Elk. Probabil îl voi ridica diseară.

Tony nu răspunse. Se aşteptase la asta. Se aşezară fără vorbă, iar apoi Tony spuse:

— Presupun că nu e cazul să întreb sub ce acuzaţie?

Elk îl privi mirat.

— Sigur că nu, domnule Braid, zise el încet. Cred că ştiţi la fel de multe despre cazul ăsta ca şi mine, dar dacă nu, atunci pot să vă spun că îl acuz pentru crimă premeditată, prin împuşcare, asupra Lordului Frensham.

În liniştea tensionată care urmă, Tony auzi tictacul ceasului de pe poliţa şemineului.

— Bănuiesc că aveţi dovezile necesare care să vă susţină acuzaţia, zise el.

Elk încuviinţă.

— Multe. Aveam bănuieli şi la interogatoriu. Dar bănuielile nu sunt probe.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Tony.

Se-ntrebă cum va acţiona Ursula la vestea asta şi simţi durere în suflet pentru biata fată. Rana, fie că fusese mare sau mică, abia se închisese; şi acum cazul Frensham urma să reapară într-o culoare cât se poate de urâtă.

— La început, zise Elk, individul ăsta, Reef, se găsea într-o situaţie disperată. Frensham îi ceruse nişte acţiuni pe care Reef le vânduse şi le folosise în scopuri proprii. Fără îndoială că Frensham voia să le plaseze contra unor poliţe; dar probabil că întrevedea rezolvarea situaţiei deoarece el nu era tipul de om care să rişte averea fiicei sale. Am deţinut aceste date de la unul dintre funcţionarii domnului Reef – un tip care l-a concediat şi acesta era supărat pe el. Aş zice că Reef era într-o situaţie foarte dificilă. Ştia că unchiul său nu va ezita să-l dea în judecată. A mers la biroul lui Frensham intenţionând să mărturisească deschis. Domnul Main, secretarul lui Frensham, mi-a spus că Reef telefonase cu o oră înainte de a veni şi, ca urmare, domnul Frensham îşi trimise acasă personalul, altfel Main ar fi stat până târziu în seara respectivă. Era o seară mohorâtă, destul de rece pentru perioada aceea a anului. Numai astfel îmi pot explica cele întâmplate mai târziu. Reef s-a dus şi i-a spus adevărul unchiului său – bănuiesc că Frensham, care era un tip impulsiv, şi-a pierdut cumpătul, a scos arma şi l-a ameninţat – Frensham ţinea întotdeauna un revolver în sertarul biroului său. Apoi îl pusese pe Reef să facă în scris mărturisirea respectivă. Nu ştiu când i-a venit ideea domnului Julian – probabil în timp ce scria rândurile acelea ce fuseseră găsite în buzunarul său. Trebuie să se fi oprit şi, din anumite motive – cu scuza că avea nervii zdruncinaţi şi nu putea ţine stiloul (ceea ce e foarte probabil), l-a

determinat pe Frensham să-i scrie confesiunea şi el s-o semneze şi când Frensham scrisese atât cât am văzut, Reef l-a împuşcat. N-a auzit nimeni, birourile erau goale şi asta explică şi uşurinţa cu care a ieşit. Când a intrat în clădire purta pardesiu şi mănuşi. Trebuie să le fi purtat şi în timpul crimei – pardesiul, în tot cazul, pentru că am găsit câteva pete de sânge, cum mă şi aşteptam, majoritatea pe mâneca dreaptă şi pe pieptul drept. Numai după ce crima fusese comisă, a venit mesagerul cu scrisoarea dumneavoastră. Presupun că Reef intrase în panică: i-a spus băiatului s-o vâre pe sub uşă şi, trecând în grabă o semnătură pe chitanţa de primire, i-o împinse înapoi. Din câte ştiu despre crime şi criminali, era prea agitat să mai deschidă scrisoarea respectivă. Aşa că a rupt-o şi a aruncat-o în coşul de hârtii. Probabil că nu-şi dădea seama ce făcuse decât mai târziu, când Lady Ursula i-a spus că dumneavoastră îi trimiseseră tatălui său banii de care avea nevoie. Iată de ce s-a întors – da, el e cel care s-a întors – după ce cadavrul fusese luat. S-a întors la fel cum intrase – pe fereastră şi în jos pe scara de incendiu. Nu sunt acolo decât birouri şi nu l-a văzut nimeni urcând. O fi descoperit petele pe pardesiu, probabil şi pe mănuşi. A trebuit să-şi arunce pardesiul şi mănuşile – am găsit, în tot cazul, pardesiul.

— Înspăimântător! zise Tony. De-a dreptul înspăimântător!

— Majoritatea ucigaşilor sunt aşa, zise celălalt sec. Ţi-am spus că ştiam toate astea încă de la interogatoriu, dar nu aveam probele necesare să-mi susţin acuzaţia. Şi apoi, ca un dar de la Dumnezeu, a apărut pardesiul. Aveam petele de sânge, era noaptea crimei, era ora la care fusese aruncat pardesiul şi în buzunar începutul unei mărturisiri pe care o făcuse bucăţele şi nu-şi dăduse seama că aceasta lunecase în buzunar.

— Ai mandatul de arestare? întrebă Tony.

— Nu, îl voi solicita azi după masă – sau poate oamenii procuraturii o vor face. Ei au toate datele.

— E şi Guelder amestecat în treaba asta? întrebă Tony.

Elk îşi strânse buzele.

— Mă-ndoiesc. Deşi ar trebui să ştie. Tipul ăla e mult prea şiret pentru un om de ştiinţă. Poate că l-a instigat – nu se putea să stea în acelaşi birou, să plănuiască aceleaşi înşelătorii cu Julian Reef şi să nu ştie, dar nu am suficiente dovezi să-l acuz şi pe el. Mi-aş da capul să pot – e cel mai abject individ pe care l-am întâlnit vreodată. Am vorbit cu el de multe ori. Ultima dată când ne-am întâlnit mi-a dat o ţigară olandeză – am fost bolnav trei zile.

Guelder stătea în faţa patronului său şi, din atitudinea şi tonul său, un străin care nu luase cunoştinţă de cele întâmplate în timpul dimineţii, ar fi putut crede că el era cel care suferea şi că tânărul ce stătea cuibărit în scaunul său, cu capul pe mâini, era cel care-l jignise.

— Te iert pentru tot zicea Guelder, încetişor. Eşti prostuţ, eşti copilăros, îţi înşeli până şi prietenii, când, de fapt, ai fi putut avea încredere într-un mare stăpân, sari la el – dar te iert. Eşti lipsit de inimă, şi negru la ficat – vai!

— Lasă-mă în pace, du-te naibii, zise Julian cu o voce obosită. Nu mi-ai făcut destule?

— Ţi-am fost aproape la necaz, continuă Guelder teatral. Te apăr şi te iert. Ştiu că eşti un criminal – m-am ferit de tine? Ai aflat că pot prevedea operaţiuni ştiinţifice importante şi strigi la mine ca un bădăran. Pot anticipa ştiinţa, asta-i tot. E posibil când ai încredere. Numai câteva luni şi n-ai fi fost decepţionat. Dar marii bancheri şi prietenii tăi, ei vor rezultate imediate – nu asta e calea ştiinţei, prietene.

— Lasă-mă în pace, mormăi celălalt.

— Te voi lăsa, dar te va lăsa şi domnul Elk şi Trişorul care a făcut tot atâta avere câtă am pierdut noi? Nu, nu, bunul meu Julian, eşti speriat; te zbaţi de colo-colo şi tresari la fiecare zgomot ca o oaie. Detectivul ţi-a găsit pardesiul – vai, trebuie să-l împuşti pe detectiv. Trebuie să rişti totul – ia maşina mea! Şi asta în ajunul marilor posibilităţi.

Julian ridică privirea. Ochii lui împăienjeniţi aruncau săgeţi de ură spre omul care-i determină exact situaţia dramatică.

— Bănuiesc că ştii că la sfârşitul săptămânii voi fi complet ruinat?

Guelder izbucni într-un râs strident.

— O, o treabă atât de mică – falimentul! Ai putea fi în maşina ce duce direct spre spânzurătoare. Nu-ţi dai seama?

Curiozitatea învinse resentimentul lui Julian.

— Cum de nu eşti, tu însuţi, speriat? Eu mă aştept să fii arestat în fiecare moment.

— Pentru ce? întrebă olandezul amabil. Pentru mica mea înşelătorie? O, nu! Domnul Sleser ne-a spus că nu vrea să se facă de râs în faţa bancherilor din City, să ajungă bătaia lor de joc.

Se lovi cu palma peste frunte.

— Am o mentalitate superioară.

— Ai ceva bani? îl întrerupse Reef.

— Puţini, zise celălalt precaut. De ce?

— Presimt că va trebui să plec din ţară.

Guelder îl privi speculativ.

— Aşa, deci! zise el în cele din urmă. Asta-i o idee bună. Câţi bani ţi-ar trebui?

— Câteva mii? Dar ce rost are să-ţi cer ţie? Eşti la fel de falit ca şi mine.

— Nici vorbă, zise domnul Guelder.

Băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase un teanc gros de bani.

— N-am pierdut ocazia. Azi dimineaţă am aşteptat la bancă şi am luat banii pe cecul oferit de generosul Sleser.

— Ai banii ăia? icni Julian.

— Pot să-ţi dau două sau trei mii.

Vorbea încet savurând efectul cuvintelor lui.

— Sau chiar cinci mii, dacă faci ceva pentru mine.

— Ce anume? întrebă tânărul bănuitor.

— Dacă pleci din ţară, ce vor spune toţi? Ah, Rex Guelder, el este „deus ex machina”. El este vinovatul. Bietul Julian a

fost numai unealta. Poate vor spune şi „Arestaţi-l pe olandezul ăla viclean!” Am atâţia duşmani deşi aş dori să am numai prieteni.

— Ei bine, şi? întrebă Julian nerăbdător, când el se opri.

— Există o singură persoană încântătoare, în oraşul ăsta care mi-ar putea uşura situaţia. Ea îl poate îndupleca pe şarlatanul ăla, probabil şi pe detectiv – nu ştiu. Ar putea spune „Lăsaţi-l pe bietul olandez în pace cu diamantele şi experienţele lui”.

— Nu va face asta niciodată, îl întrerupse Julian. Te dispreţuieşte! Dacă n-ai observat asta până acum, înseamnă că eşti tare greu de cap.

Olandezul răspunse:

— Da, dar poate fi convinsă.

— De mine, nu.

— Nu de tine, prietene, de mine. Dacă i-aş arăta minunea din laboratorul meu, dacă i-aş putea explica posibilităţile de viitor. E şi inteligentă, nu numai frumoasă.

— Vrei să o conving să vină la Greenwich, să-ţi vadă uzina?

Julian zâmbi batjocoritor când olandezul îi răspunse că asta dorea.

— Crezi că-mi va lua în seamnă invitaţia? Eşti nebun.

— Poţi încerca. Nu cred că va fi greu. Îi eşti verişor, eşti într-o situaţie grea, îi poţi explica ce lucruri groaznice te aşteaptă dacă nu te va ajuta. Are minte. Adu-o acasă la mine; îţi dau cinci mii.

Julian şovăia. Planul care, înainte, i se păruse imposibil de realizat – acum, parcă…

Cuvintele lui Guelder îi continuară propriile gânduri. Avea intuiţia unei plase ce se strângea în jurul lui. Nu dormise de două nopţi; nervii îi erau încordaţi, puterea de concentrare, după cum el însuşi sesizase, îi era instabilă.

— Ei, ce spui?

Julian clătină capul.

— Nu ştiu. Trebuie să mă mai gândesc.

Mai există această speranţă, o umbră de speranţă legată de Ursula. Va merge la ea, o va ruga, nu ca să-l ajute pe Guelder şi să-i asigure viitorul, ci să se salveze de la… Îl trecură fiorii. Din fericire, Guelder trecuse în biroul său şi nu fusese de faţă la manifestarea spaimei lui.

Se gândi să-i telefoneze, dar apoi hotărî că era mai bine să o ia prin surprindere. S-ar fi putut să-i refuze întâlnirea, dar dacă mergea neanunţat întrevederea era sigură. El nu putea aprecia, în momentul respectiv, ce ajutor i-ar fi solicitat Ursulei. Dar asta era o problemă asupra căreia putea medita în drum spre casă.

Era foarte norocos: Ursula era singură când ajunse şi menajera care era obişnuită cu prezenţa lui şi nu primise ordin de a-l respinge, îl conduse înăuntru. La vederea lui, Ursula avu un şoc. Faţa lui îşi pierduse vechea tentă de sănătate; avea cearcăne sub ochi; mâna pe care i-o întinse îi tremura.

— Îmi pare grozav de rău, Ursula, murmură el. Îmi cer scuze că dau astfel buzna… dar plec – de fapt sunt complet la pământ.

Deşi îi era antipatic, ea nu se putea bucura. Natura sa blândă o determină să-l compătimească.

— Eşti nemaipomenit de drăguţă şi eu care am fost un dobitoc încă din tinereţe, zise el cu amărăciune. Acum se vede încă din tinereţe, zise el cu amărăciune.

— Eşti…

Ea ezită să spună cuvântul.

— Ruinat – da. Financiar. Fără un ban. Sunt complet descoperit la bancă, şi dacă mai rămân în ţara asta, o păţesc.

Şi apoi ajunse la subiectul atât de vag formulat de Guelder şi atât de neclar în mintea lui.

— Pardesiul acela, Ursula… ai fost chemată să-l vezi, nu-i aşa?

Ea confirmă.

— Cineva mi-a spus că era al meu… Nu ştiu cum de a ajuns la Woolwich – acolo ai fost, nu-i aşa? Nu l-am mai purtat de mult – de la moartea unchiului.

Văzu în ochii ei spaima pe care ea nu îndrăznise să şi-o exprime niciodată, dar el nici măcar nu tresări.

— Crede-mă! nu vreau să-l bag pe Gulder în nici o încurcătură. E un individ ciudat, angajat totdeauna într-o mică escrocherie, plină de mister – treabă pe care am descoperit-o numai de curând – şi în noaptea… ştii noaptea… i-am împrumutat pardesiul şi mănuşile. N-am ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu pardesiul, dar mănuşile, pot jura, le-am văzut în seiful lui.

Uşurarea ei sufletească era vizibilă.

— Deci Guelder este cel care purta pardesiul când a fost aruncat de pe pod.

— A fost aruncat de pe pod? Care pod? Oricum, nu contează. Nu m-am mai gândit la asta până acum câteva zile.

— Tata îl cunoştea pe Guelder? întrebă ea.

El zâmbi forţat.

— Dacă-l cunoştea? Dar, bineînţeles! Guelder şi cu el au făcut vreo două afaceri împreună. Ceva n-a mers bine – nu ştiu ce anume, dar s au certat. Cred că unchiul i-a împrumutat lui Guelder bani; şi ştiu că în ziua morţii lui tocmai îi trimisese o notă, cerându-i banii respectivi întrucât avea mare nevoie de ei.

— N-am idee, începu ea, dar el o opri.

— Nu-mi place că trebuie să-l învinovăţesc pe tipul ăsta, dar n-am încotro.

— Dar ce acuzaţie i se aduce? întrebă ea mirată.

Pe moment el se simţi în impas.

— Nu… nu ştiu. Bănuiesc că a dat de bucluc; e foarte ciudat în ultimul timp.

— Sunt sigură că nimeni nu-şi dă seama că Guelder are vreo legătură cu pardesiul. Dar ce legătură are pardesiul cu

tot ce se întâmplă – asta mă miră. De ce i se acordă atâta importanţă?

Ea îl apăra fără să-şi dea seama.

— Pardesiul? O, cred că-i în legătură cu vreo crimă comisă de Guelder, zise Julian vag. Nu poţi şti niciodată unde poate ajunge un tip de teapa lui. Eu am auzit doar că poliţia deţine pardesiul şi îl foloseşte ca probă. Poate are vreo legătură cu crima comisă asupra unchiului.

Cuvântul îi scăpă fără să-şi dea seama.

— Crimă, Julian? bolborosi ea şi-l privi cu groază. Crimă?… Dar tata s-a împuşcat!

El nu mai zise nimic, o privea doar prosteşte.

— Of!

Acum începea să înţeleagă şi un val de repulsie şi dispreţ o învălui.

— Deci n-a fost sinucidere? întrebă ea şoptit. A fost ucis… omorât… de către cineva care purta pardesiul tău. Şi încerci să-mi spui că nu tu ai fost acela, ci Guelder. Dar ai fost tu. Tu l-ai ucis… trupul şi sângele tău!

Degetul îi era îndreptat acuzator spre el. Nu era în stare să nege.

— Ieşi afară, până nu chem poliţia.

Dar el îşi recăpătă glasul. Frica ce îl făcuse să tacă îi declanşă, acum, furia.

— Eşti o elevă foarte bună a Trişorului. Ţi-am spus tot ceea ce puteam fără să acuz pe nimeni.

— Nu mai vreau să aud nimic, zise ea.

Era albă ca varul dar îşi stăpânea perfect emoţiile.

— Pot să ţi-o dovedesc, continuă el, disperat.

Ea îi arătă uşa şi el fu nevoit să iasă; avu noroc şi de data asta. Detectivul îl scăpase ajungând la biroul său, la trei minute după ce Julian plecase şi acum, în loc să meargă înapoi în City, el o luă peste câmp şi nu mai putu fi zărit de cei din maşina poliţiei. Elk îşi dădu seama că prada îi scăpase din nou.

Reef merse pe jos fără ţintă, ajunse la Muswell Hill şi aici îşi aminti că Guelder îl aştepta cu rezultatul întâlnirii. Intră într-o cabină telefonică şi formă numărul unei ceainării unde-l putea găsi pe Guelder la o anumită oră. Norocul îi surâse şi de data aceasta. Guelder îi răspunse prompt şi în câteva cuvinte dezlânate îi povesti despre vizita poliţiei.

— Nu, nu, nu te duce la Greenwich, dar să fii astă seară la ora unsprezece la Channey Stairs, Simehouse şi te voi lua de pe malul râului. Ascunde-te. Ai reţinut… Channey Stairs.

Cum ar fi putut un om să se ascundă în timpul zilei – un bărbat cu păr roşcat pe care-l căuta poliţia. Se întoarse pe colina Hampstead, găsi un pâlc de boscheţi, îşi întinse pelerina pe jos şi adormi pe pământul umed. Când se trezi, era înfometat şi îl durea tot trupul. Se uită la ceas; era întuneric şi ploua; picăturile reci ce i se prelingeau pe faţă îl treziseră din somnul care fusese pentru el cea mai binecuvântată aventură a zilei.

Era zece fără cinci minute. Se ridică în picioare cu un geamăt, îşi trase pe el pelerina şi traversă colina spre Swiss Cottage. La vederea unui poliţist patrulând pe şoseaua principală, fu nevoit să o ia pe altă cale şi prin câteva ocolişuri se trezi din nou în faţa casei Ursulei.

Sufletul îi era încărcat de ură împotriva ei; simţea nevoia s-o răănească. Pe de o parte era olandezul, omul pe care încercase să-l trădeze, cel care îl susţinuse la necaz; şi, de cealaltă, ea, care i-ar fi fost acum soţie dacă el şi-ar fi dat seama de valoarea reală a acţiunilor Lulanga, ea care l-a tratat ca pe un câine.

Scrâşni din dinţi la gândul tuturor necazurilor.

Ea îl ura aproape la fel de mult ca şi pe olandez – nu, pe olandez mai mult, îl dispreţuia. Numai amintirea lui Guelder îi provoca o stare de greaţă fizică.

Apoi auzi o femeie râzând. Nu era Ursula, ci menajera. Dar el fu convins că era Ursula care râdea de nenorocirea lui. Dar îi auzi vocea distinct în liniştea nopţii. Vorbea cu cineva la telefon şi cuvintele ei erau…

— Nu, nu fi prost; vin eu singură. Voi fi la tine în şapte minute… Tony, ai vreo ştire… despre Julian? Groaznic, nu-i aşa? Şi totuşi nu-l pot compătimi.

Nu-l putea compătimi! El mârâi fioros în întuneric. Deci mergea la iubitul ei şi pe el nu-l putea compătimi. Mergea la Trişor şi de el nu-i era milă, de bietul Julian Reef, hăituit ca un câine şi înfometat. Îl trecură fiorii din cap până în picioare cu – cu multă răutate. Toţi erau împotriva lui – Ursula, Braid, toţi încercau să-l împingă în celula unui criminal. El îl ura pe olandez. Ăsta era un gând plăcut.

Auzi vocea ei din nou, văzu maşina în faţa uşii: se ascunse în spatele rododendronului. Maşina porni cu o smucitură luminând cu farurile locul în care se ascundea el. Ursula încetini pentru a trece prin deschiderea îngustată a porţii şi în timpul ăsta el ieşi din ascunzătoare. Deschise uşa într-o secundă şi se aruncă pe locul de lângă ea.

Înspăimântată, ea se aplecă asupra volanului şi era cât pe ce să se ciocnească de stâlpul lateral.

— Dă-i drumul! şuieră el fioros. Dacă strigi îţi scot inima.

Cu o mână apucase volanul; maşina fu scoasă în şosea mai mult de el, decât de Ursula.

— Dă-i drumul… Trebuie să scap. Mor de foame. Tu nu poţi şti ce înseamnă asta, nu-i aşa? Hăituit… în timp ce tu şi…

Ea nu-i răspunse. Inima îi bătea cu putere, încât ei i se părea că se aude mai tare decât pufăitul unei locomotive. Îngheţase de spaimă când umbra aceea apăruse brusc lângă ea; acum, ştiind că e Julian – nu mai îi era atât de frică.

— Te duc până lângă parcul Regent, dar nu mai departe, zise ea.

— O să mă duci unde vreau eu. Dacăţi spun să mă duci în iad, acolo va trebui să mă duci.

Ea nu putea să nu înţeleagă cât era de disperat după tonul lui tremurător şi furios.

— Sunt căutat pentru crimă – l-am ucis pe scumpul meu unchi. Dacă viaţa ta stă între mine şi libertatea mea, nu mai e cazul să mă întrebi ce ţi se va întâmpla. Nu ţi-e milă de mine, nu-i aşa? Poţi să te ridici de la masă să discuţi despre viaţa şi suferinţa mea, ca şi cum aş fi un personaj de teatru.

Mâna lui, lunecând pe lângă scaunul maşinii, atinse ceva rece. Era o cheie mare de fier. El o apucă rânjind.

— Ascultă la mine. Am o cheie în mină – ştii ce-i aceea, nu-i aşa? E o bucată urâtă de fier. E singura armă pe care o am, dar e cât se poate de bună. Dacă vrei să ştii, l-am împuşcat pe Frensham şi asta nici măcar nu mi-a deranjat somnul! Te ucid şi pe tine, te desfigurez şi nici asta nu o să-mi tulbure sonmul. Ia-o pe prima stradă la stânga. Dacă te opreşte vreun poliţist să nu cumva să încerci să-i atragi atenţia.

— Îţi dai seama ce faci? protestă ea îngrozită. Ai uitat totul, Julian, tot ceea ce este decent… sau ai înnebunit?

— Asta-mi va fi, bineînţeles, apărarea. Dacă-mi voi găsi un avocat bun, voi scăpa, zise el rânjind batjocoritor. Mergi drept înainte!

Evitau străzile bine luminate cea ce era de înţeles. Probabil el nu avea un plan stabil şi încerca doar să iasă din Londra, se gândi Ursula.

Channey Stairs, Limehouse. Se străduia să afle unde erau. Cunoştea locurile din Limehouse, pentru că fusese cândva asociat cu un birou de desfacere care avea un depozit acolo. Îşi aminti de „scări”, un pasaj strâmt între două magazii mari, având la capăt o scară de piatră ce ducea direct în apă. O femeie se înecase aici – el îi văzuse trupul pe când îl cărau în sus, pe scări.

— Unde mergem? întrebă ea, după un timp. Şi apoi, ca şi când ar fi avut o presimţire urâtă: nu plec din Londra. Nici dacă mă omori, nu ies din oraş!

El se făcu că nu aude. Cunoştea strada spre care duceau scările. Pe atunci locurile acestea erau cam pustii. Uneori apărea câte un poliţist: dar de atunci se schimbaseră mult… dar dacă poliţistul apărea din nou, şi ea striga?

Găsi o scuză.

— Voi pleca din ţară pe apă. Mă aşteaptă o barcă care va pleca în jos pe râu în seara asta, dacă vrei să ştii.

Ea se mai linişti. Frica de necunoscut fu înlocuită de îngrijorarea faţă de ceea ce urma să se întâmple.

— Nu cunosc zona numită Limehouse, zise ea.

— Nici nu trebuie, răspunse el scurt. Du-te pe unde-ţi spun eu. Când voi fi în siguranţă, te las să pleci.

Era necesar ca ea să cunoască punctul cel mai critic al acestui drum în doi.

— Bineînţeles că n-am să-ţi las maşina; nu vreau să te repezi la primul poliţist în timp ce eu aştept barca în capul scărilor. Vei veni cu mine până la capătul punţii şi vei pleca de îndată ce m-am urcat în barcă.

Ea bănuia doar ce putea să însemne „capătul pasajului”. Suna îngrozitor.

— Stau în maşină până îmi vei spune să plec. Îţi promit că nu mă mişc…

— Vei face cum îţi spun. Nu pot risca – n-am făcut-o destul? Şi apoi, continuă cu şiretenie, dacă aş fi putut traversa Londra fără să sar în maşnia ta, aş fi făcut-o, dar eram într-o situaţie disperată, cu poliţia pe urmele mele.

Asta i se păru normal fetei. Era destul de calmă şi inima-i bătea normal. Începea chiar să manifeste interes pentru partea aceea ciudată a Londrei pe care o traversa.

— Asta-i Limehouse, îi spuse el.

Părea sordidă, monotonă şi lipsită de romantism, gândi ea; ea se aştepta ca orice pieton care ar fi apărut pe aici, în noaptea asta sumbră, să fie chinez.

La indicaţia lui, ea condusese automobilul în jos pe stradă până la peretele înalt al docului şi la două sute de jarzi de scări, el văzu un poliţist patrulând. Asta era bine – însemna că nu se va întoarce curând.

Privi încordat prin geamul stropit de ploaie, recunoscând o clădire şi mai încolo felinarele care străjuiau scările.

— Opreşte aici, pe dreapta, ordonă el.

El coborî din maşină, aruncă o privire în susul şi.josul străzii. Nu se vedea nimeni. Trecătoarea nu se schimbase prea mult; se găseau între doi pereţi înalţi. Privind cu atenţie de-a lungul pasajului, văzu apa licărind şi lumina unei bărci care staţiona.

— Haide, ieşi, comandă el.

Frica îi reveni – frica aceea cumplită care o cuprinsese când fusese în preajma casei lui Guelder.

— Nu pot. Jur că nu mă mişc, voi…

— Ieşi, îi porunci el, şi o trase afară din maşină.

Nu observase nimic suspect pe stradă. Dar două perechi de ochi îl urmăriseră din umbra nişei unei porţi; doi hoţi în căutare de pradă, văzură maşina, pe bărbat şi pe fată dispărând în trecătoarea îngustă. Cine-i acela? mormăi unul şi celălalt îi răspunse:

— Motorul merge – „păleşte-o”, Harry.

Bărbatul trecu încet prin faţa pasajului. Îi auzi pe bărbat şi pe fată; ea îi vorbea încet, implorându-l.

— Nu merg mai departe, îi zicea ea, cu glasul întretăiat de spaimă.

Apoi se întoarse brusc să alerge; cu o mână el îi apucă braţul şi cu cealaltă îi înăbuşi ţipătul. Ea se lupta disperată să-şi salveze viaţa. Cei doi hoţi de noapte auziră totul şi gândiră că era tocmai momentul potrivit.

Nici Julian, nici fata n-au văzut şi nici n-au auzit uruitul motorului. El o ţinea strâns de gât; deodată, văzu luminile unei ambarcaţiuni: o barcă mare, albă venea spre scări. O ridică disperat şi-i şopti:

— Dacă strigi, te arunc în apă, dar Ursula Frensham nu-i mai opuse nici o rezistenţă.

— Guelder!

Îi răspunse un glas înăbuşit.

— Cine-i acolo? Vreo fată, prietene? Nu, tu nu…

— Taci, tâmpitule! E Ursula Frensham.

Auzi o exclamaţie şoptită; un lanţ fu agăţat cu un harpon. Împinse fata în braţele olandezului şi continuă.

— Trebuie să fim foarte atenţi. Nu trebuie să strige. E o patrulă în apropiere. Va trebui să ne ascundem după şalupa de colo până când va trece.

Julian împinse barca cu motor la adăpostul şalupei.

— Divină Ursula!

Îl auzi pe Guelder chicotind încântat, îl văzu aplecat deasupra trupului chircit, ţinându-i mâinile reci.

— Dacă ai fi ucis-o, aş fi fost foarte supărat pe tine.

— E doar leşinată.

— Nu vorbi tare, îl avertiză olandezul.

Se ridică pe marginea, bărcii şi se uită în jur. Apăru ceva de formă alungită în susul râului.

— Va pleca imediat şi apoi vom ieşi, zise Guelder cu glas şoptit:

Auzi un geamăt din colţul în care era Ursula, scoase o batistă mare din buzunar, o îndoi repede şi i-o legă Ursulei în jurul gurii.

— Ţine-i mâinile, Julian dragă. Din fericire, Freda mea a plecat în Olanda. Nu cred că o s-o mai văd vreodată.

Barca se strecură printre celelalte şi curând ieşi înfruntând valurile. Îngenunchind lângă Ursula, Julian semnală ceva despre viteza cu care barca se deplasa şi motorul ei silenţios. Guelder se arătă încântat; avea obiceiul absurd de a-şi asuma orice compliment drept o calitate personală.

— E cea mai puternică de pe râu, zise el. Are carburant suficient, mă poate duce unde vreau. Am ales bine bărcuţa asta.

— Poţi ieşi cu ea pe mare? întrebă Julian.

— Da, şi pe mare. Îţi dai seama ce noroc pe tine să ai un asemenea prieten ca mine!

Mâinile pe care Julian le ţinea într-ale lui încercau să scape din strânsoare.

— Nu te mişca. Stai liniştită. Nu-ţi va face nimeni nimic. Te ducem acasă la Guelder.

Auzi un scâncet de groază şi îşi dădu seama că nu spusese ceva care s-o liniştească. Ea se lupta cu disperare să-şi rupă legătura de pe gură.

— Fii cuminte, micuţo, îi spuse Guelder cu vocea pe care ea o ura atât, sau te aruncăm în apă şi asta chiar că va fi o mare tragedie.

Ea se linişti, dar nu la ameninţarea lui; îşi dădu seama că primul loc în care o va căuta Tony când va sesiza că a dispărut, va fi acasă la Guelder.

Asta constituia o coincidenţă remarcabilă, deoarece Guelder îşi dădu şi el seama de acelaşi lucru.

Dacă Tony ar veni singur… dar asta era puţin probabil. Elk era întotdeauna în apropiere şi Guelder nu putea să se gândească la Elk fără să-l treacă fiorii. Pentru că şi cei mai nesimţiţi şi mai neruşinaţi dintre oameni aveau momentele lor de spaimă.

Se apropiau de Greenwich, tocmai treceau pe lângă clădirile joase ale docului; un cargobot mare venind în sus pe râu se ivi din întuneric – îl ocoliră cu grijă. Părea o masă de metal şi de lumină producând un huruit asurzitor. După ce îl depăşiră, Guelder se apropie de mal. Trecură pe sub pupa a două şalupe ancorate şi opriră motorul. Un harpon, mânuit cu îndemânare, îl ajută să tragă barca fără efort prea mare, dintr-o bornă în alta, până ajunse la o poartă pe jumătate sub apă.

Manevră barca cu botul spre poartă, porni motoarele şi forţă intrarea. Uşa se deschise şi intrară; se găseau în depozitul lui Guelder: de fapt, în timpul fluxului, capătul mai îndepărtat al garajului forma un mic doc.

Lăsase o lumină arzând. Una dintre pisici sări pe un taburet; Ursula trăi un moment de groază văzând ochii aceia verzi, nemişcaţi, aţintiţi asupra ei din semiîntuneric.

Guelder o ajută să coboare din barcă şi o împinse spre nişte scări înguste.

— Mergi înainte, domnişoară, îi ordonă el şi ea se supuse.

În capul scărilor era un palier şi mai încolo un şir de trepte mai largi.

— Urcă spre cameră, acolo este o uşă. Aşteaptă!

Răsuci un buton şi o uşă masivă de stejar se deschise brusc de perete.

— Acum aşteaptă până trag jaluzelele. De dragul lui Julian nu trebuie să fim văzuţi. O, tânăra mea prietenă. Nu-i aşa că-i o surpriză plăcută?

Se auzi ţăcănitul unui întrerupător şi în camera de zi se făcu lumină; aspectul plăcut şi vesel al încăperii contrasta izbitor cu ceea ce se aştepta să vadă, ceea ce îi tăia respiraţia.

— E plăcută, căsuţa mea? zise Guelder, privind-o radios. Nu cred că ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos – de înălţător.

Era mai calmă: deşi îl ura pe omul ăsta, trebuia să-i acorde creditul elementar acordat oricărei fiinţe omeneşti.

— Mă lăsaţi să plec, nu-i aşa, domnule Guelder? Suntem la Greenwich, nu-i aşa? Mă descurc eu, găsesc drumul înapoi.

— Sunt convins, zise Guelder, dar poate n-ai înţeles, dragă domnişoară, că prietenul nostru, domnul Julian Reef – bietul de el – este într-o situaţie tare neplăcută. Nu ştiu ce s-a întâmplat, cum se face că eşti aici, dar asta-i situaţia: eşti aici şi te rog să nu-mi refuzi ospitalitatea.

Guelder era zăpăcit de prezenţa fetei. Nu-şi putu crede ochilor şi urechilor când Julian îi spusese cine-l însoţea. Îl privise mirat pe omul ăsta neîngrijit. Julian Reef părea mai mic şi mai zbârcit de când îl văzuse ultima oară. Stătea lângă uşă frecându-şi mâinile, cu o privire bănuitoare, piezişă şi domnul Guelder îşi zise că recunoaşte simptomele.

— Prietene, ori eşti beat, ori ţi-e tare foame. Dacă eşti beat, îţi dau ceva să te trezeşti; dacă ţi-e foame du-te în bucătărie: dar fii atent – nu te atinge de vin. Treaz eşti salvat, beat eşti ca prins!

Julian se întoarse fără o vorbă şi dispăru.

— Acum poţi să-mi spui toate veştile interesante, dulce domnişoară; dar repede, pentru că e posibil să urmeze o serie de telefoane, mai ales dacă n-ai venit de bunăvoie. N-ai venit? Mă aşteptam. Ce nenorocire. Vai! Bietul Julian, cred că-i înnebunit!

Îi spuse pe scurt ce se întâmplase şi Guelder ascultă impasibil. Prezenţa ei amplifica situaţia periculoasă în care se găseau. Singura şansă era să treacă câtva timp până când dispariţia ei va fi observată.

— Maşina – automobilul, unde zici că l-aţi lăsat? întrebă el.

— La intrarea în pasaj, îi răspunse ea.

El făcu o grimasă.

— Deşteptul ăsta de Julian. Orice poliţist putea veni, vede maşina, numărul, telefonează: în două minute toată Londra poate şti că maşina Ursulei Frensham e abandonată pe lângă Channey Stairs. Divină inteligenţă!

O privi îngândurat, ghicind aproape starea în care Julian i-o adusese, fixând-o într-una şi sorbind din ce în ce mai mult din drăgălăşenia ei; siguranţa şi precauţia trecură pe planul al doilea. Avea un singur gând acum – cum s-o reţină pe fiinţa asta divină care-i tulburase mintea ziua şi noaptea, fără să spere că ea va deveni o realitate tangibilă.

Se îndreptă spre un dulap din perete, scoase o sticlă şi un pahar.

— Nu beau, zise ea cu hotărâre. Vreau să mă lăsaţi să plec, domnule Guelder. Altfel va fi rău pentru dumneavoastră. Şi aşa situaţia a devenit destul de gravă, zise ea. Dacă Julian a spus adevărul, atunci cred că mai aveţi mănuşile lui în seif.

Tresări atât de tare, încât era să scape sticla.

— Ţi-a spus el asta? Am mănuşile cu pete de sânge, da? E adevărat. Se crede că sunt?… Aşa, deci, nu-mi mai spune nimic. Înţeleg acum… drăguţul de Julian! Se crede un geniu. Ţi-a vorbit şi de pardesiu? A, da… şi purtam şi mănuşile, şi l-am ucis pe tatăl tău? Asta era povestea? Am ghicit, domnişoară, se vede clar! Asta da veste! Ce lucruri

ciudate spune Julian. Ai spus asta şi la poliţie sau ai aflat numai în maşină?

— Azi după amiază am aflat, zise ea.

El încuviinţă.

— Şi, desigur, i-ai spus Trişorului, şi acesta, domnului Elk şi acum ştie toată lumea. Ce prostie! Dar mănuşile acelea, pot complica situaţia. Mulţumesc că mi-ai atras atenţia Şi acum te rog să bei vinul ăsta. Îţi va da curaj. Îl deschid numai pentru tine. Este cel mai rar vin de Bordeaux. L-am otrăvit? Ce absurd! Nu m-ai văzut scoţându-l din dulap? Toarnă-ţi singură, şterge paharul, dar bea.

— Nu vreau vin, stărui ea.

— Eşti mai palidă ca moartea. Eu am suflet, Lady Ursula, deşi mă dispreţuiţi atât de tare. Sunt un olandez plin de surprize şi şmecherii, dar suflet am!

Ea îşi turnă, în silă, o jumătate de pahar.

— Ai nevoie de asta, ai trecut prin atâtea, zise Guelder încurajator.

Recunoscu şi ea că îi era necesar; era atât de slăbită, la fiecare treaptă a scării, simţea o slăbiciune a genunchilor. Ridică paharul, îi bău conţinutul şi îşi dădu seama după gustul catifelat că era, după cum spusese, un vin foarte rar.

— Acum aşază-te!

O împinse uşurel pe canapeaua de lângă fereastra. Avea o senzaţie ciudată de moleşeală, o dorinţă copleşitoare de a dormi, pe care încerca să şi-o stăpânească. Cu fiecare secundă care trecea, puterea de a rezista îi era din ce în ce mai slabă. Domnul Guelder o privi balansându-se şi îi culcă uşor capul pe pernă, apoi îi ridică şi picioarele.

— Ce i-ai făcut?

Se întoarse şi întâlni privirea bănuitoare a lui Julian.

— Am pus-o să doarmă. E bine să dormi.

— Ai drogat-o?

Julian se uită în pahar.

— Vai, Doamne, ea nu te-a văzut…

Domnul Guelder zâmbi. Nu-i putea explica că sticla respectivă fusese special pregătită, nu pentru Ursula Frensham, ci pentru musafirul său atât de incomod, în caz de pericol. Incomod? Periculos – pentru Rex Guelder, el era cel mai periculos om din lume. Îi venise să râdă în timp ce fata îi povestea cele spuse de Julian. Pe moment, fu stăpânit de un sentiment copleşitor de frică. Pregătise deja înlăturarea lui Julian Reef. Trebuia să fie expeditiv pentru că un asemenea individ putea fi extrem de periculos. Jos, în garaj, era un lanţ greu… şi o rolă de sârmă. Numai de-ar fi reuşit s-o facă rapid. Se concentra asupra acestui lucru. Julian nu era mulţumit să scape: se făcea vinovat de prostia care i-a ruinat pe mulţi criminali.

— O ultimă rezistenţă într-o situaţie imposibilă. Şi el, Rex Guelder, trebuia să fie arma lui de apărare. Era clar că barca olandeză pe care o pregătise pentru o tentativă de fugă va trebui să plece fără pasagerul secret: şi trebuia găsită o nouă soluţie pentru a preveni situaţia aceasta periculoasă. Disperată situaţie… Rex Guelder nu reuşi să-şi termine ideea. Trecu în laborator şi îşi făcu de lucru acolo, vreo zece minute. Julian se întoarse în bucătărie să-şi potolească foamea.

Ceea ce trebuia făcut, trebuia făcut rapid. Olandezul reveni şi se uită la fata adormită, desfătându-şi ochii cu frumuseţea ei. Julian reveni cu o bucată de prăjitură în mână.

— Ce ai de gând cu ea, Guelder?

Olandezul îşi întoarse faţă spre el, zâmbind:

— Asta numai Dumnezeu şi cu mine ştim, zise el amabil.

Julian avea o privire ciudată. Descoperise bidonul cu vin în bucătărie.

— Trebuie să ştiu şi eu, bătrâne. Eu o am în grijă, pe fata asta.

Guelder nu-i răspunse.

— N-auzi?

Julian se repezi spre el. Băuse mult sau poate vinul era deosebit de tare… Brandy, sigur. A fost o prostie să lase vinul în bufet.

— M-am hotărât s-o trimit înapoi. Nu pot să-mi bat joc de o fată ca ea – e verişoara mea.

Guelder tot nu-i răspunse.

— Ascultă, bătrâne – Julian se apropie şi-l plesni peste umăr – suntem amândoi la apă; să ne ţinem alături. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este s-o trimitem înapoi la Trişorul ei.

El chicoti.

— Noi suntem trişorii, trişori adevăraţi! Ăsta-i adevărul – trimite-o înapoi şi noi o vom şterge.

— Vino aici, zise Guelder.

Îl conduse în fabrică. Ardea o singură lumină, lumina aceea puternică, orbitoare de deasupra aparatului de prelucrat diamante. În partea cealaltă a încăperii era o uşă închisă cu o bară metalică; părea a fi fost pusă acolo de curând. Guelder arătă spre uşă.

— Dacă se-ntâmplă ceva şi te avertizez, ieşi pe uşa asta. De partea cealaltă sunt scări ce duc la râu şi acolo găseşti o barcă.

— Asta ar fi o idee.

Julian privi spre uşă cu nehotărârea beţivului.

— În curând, domnul Elk va fi aici şi va trebui să-i dau explicaţii. Ar fi bine să cunoşti drumul dinainte.

Merse spre uşă şi apucă bara de oţel. Olandezul îl privi crispat, îi auzi respiraţia şuierată şi în acel moment răsuci un buton. Julian Reef căzu grămadă. Nici măcar nu apucă să simtă şocul puternic care-l ucisese.

Fără nici un efort, Guelder îl ridică pe umeri şi-l duse ca pe un obiect moale în jos pe scări până în depozit, îl aruncă jos ca pe un sac de făină şi plecă în cealaltă parte a încăperii să caute lanţul. Erau două. Se gândi că îi vor trebui amândouă.

El legă gleznele cadravului cu o sârmă lungă şi apoi împinse barca spre porţile întredeschise şi sări pe punte. În câteva minute era în mijlocul curentului. Nici urmă de patrulă de poliţie. Examină încă o dată legătura de la glezne şi apoi împinse trupul lipsit de viaţă peste marginea bărcii. Barca se înclină din cauza greutăţii până când bordul ajunse la nivelul apei…

Rex Guelder se întoarse apoi în depozitul de bărci la fel de calm şi netulburat ca şi cum ar fi fost la o plimbare ca să admire peisajul noctum.

Ursula mai dormea încă. Se aplecă asupra ei şi-i atinse obrazul cu buzele, apoi o descălţă.

Sergentul de serviciu de la circulaţie, pe Commercial Road, ridică mâna să verifice o maşină care urcase panta. Şoferul nu acordă atenţie semnalului; fără îndoială ar fi reuşit să scape dacă în acel moment un camion mare nu i-ar fi blocat trecerea. Poliţistul urcă spre maşină în stilul său calm şi demn şi şoferul făcu o greşeală. Sări afară şi o luă la fugă. Din nefericire, apăru un alt poliţist de serviciu care-l prinse.

— Ia să verificăm puţin permiul ăsta, îi zise poliţistul şi atunci îşi recunoscu prada. Urcă în maşină şi du-mă la secţie. Dacă încerci cumva vreo maimuţăreală de-a ta, te bat măr.

Ceea ce se ştie în East End la ora zece, se află la Scotland Yard, peste cinci minute. Poliţistul de serviciu auzi un mesaj banal, transmise numărul maşinii şi se repezi să sune la biroul inspectorului Elk.

— S-a găsit maşina, domnule – a Lady-ei Ursula. A fost descoperită în East End, o conducea un hoţ notoriu.

— Domnişoara era acolo? întrebă Elk nerăbdător.

— Nu, domnule, nu s-a raportat despre vreo doamnă.

Omul de la telefon făcu legătura în sudul Londrei, trebuind să descrie o umbrelă aurie care fusese furată de la Camera Comunelor şi se bănuia că este în posesia…

Tony era împreună cu Elk, un bărbat deosebit de calm, dacă te gândeai câte suportase.

— Asta explică şi povestea poliţistului care a spus că văzuse automobilul lângă Limehouse, zise Elk. Mergeţi repede acasă la Ursula şi vedeţi dacă nu cumva s-a întors.

Nu se întorsese, află Tony de la menajera înlăcrămată.

— Nici nu speram să se fi întors, zise Elk, voi şti imediat mai multe despre treaba asta.

Aşteaptă legătura telefonică pe care o ceruse cu poliţia din East End. În cele din urmă o obţinu şi vorbi sergentul de serviciu. Acesta îl interogase pe prizonier care făcuse mărturisiri complete; era un hoţ isteţ, care nu dădea niciodată de furcă poliţiei. „Umflase” maşina peste drum de Channey Stairs. Văzuse un bărbat şi o femeie mergând în jos pe culoarul îngust spre apă.

— Limehouse… Channey Stairs, zise Elk. Bun!

Apăsă telefonul nerăbdător şi centrala îi răspunse.

— Daţi-mi Thames Police – Comandamentul şi cereţi să-mi pregătească o barcă cu motor la Channey Stairs, zise el.

— N-ai putea telefona direct la Greenwich? zise Tony nerăbdător.

Elk clătină din cap.

— Dacă ea e acolo, pariez că partea de pe uscat a casei e apărată atât de bine, încât ar trebui să folosim un berbece ca să putem intra. Are o curte mare în spatele casei olandezul – se întinde de la Polul Nord la cel de Sud. Pe acolo o va lua la fugă; s-ar putea să fie instalate şi capcane.

— Cine mai era cu ea?

— Hoţul maşinii nu l-a recunoscut. S-a gândit că era un bărbat cu prietena lui şi se certau. Am dedus din faptul că bărbatul nu avea accent străin, că nu putea fi altul decât Julian Reef. Apropo, Guelder a făcut pregătirile necesare pentru ca acesta să plece din Londra pe râu. Totul se potriveşte. Trebuia să se îmbarce pe van Zeeman, care pleca în America de Sud. Stewardul şef i-a aranjat plecarea, dar administratorul a auzit şi a raportat la poliţie. I s-a

părut dubios faptul că Reef urma să fie adus la bord beat, ca şi cum el n-ar fi trebuit să ştie despre excursia asta.

Se îmbrăcă cu o pelerină grea şi şi-o legă în jurul trupului. Deschise, apoi, un sertar şi scoase un Browning solid, îl strecură în buzunar, scuzându-se.

— Nu-mi place să folosesc arme; pare teatral, dar am impresia că iubitul meu Rex îşi va pregăti şi el arma! Viaţa îmi este un bun de preţ – chiar dacă îmbătrânesc. Când ajungi la vârsta mea, continuă el, te-ntrebi într-una cum va fi lumea fără tine.

Maşina aştepta la uşă. În apropiere, stăteau doi bărbaţi care, fără un cuvânt, se înghesuiră lângă şofer.

— Bucuria de a fi ofiţer superior, zise Elk, este că poţi ocupa cei mai bun loc.

Într-un sfert de oră ajunseră la Channey Stairs şi îl găsiră pe sergentul de la poliţia fluvială aşteptându-i. La baza scărilor se găsea o şalupă lungă cu luminile arzând slab.

— Va trebui să stingem luminile de tot când ne vom apropia de casă, inspectore, spuse sergentul de serviciu.

— Dar a cui e casa? întrebă Elk, cu naivitate.

— A lui Guelder. Nu mi s-a spus, dar am ghicit. Oricum, aveam ordin să supraveghem casa lui Guelder şi să-l ridicăm pe Reef ăsta.

— O să-l ridicaţi pe Reef, fiţi siguri, zise Elk profetic.

Începea refluxul şi şalupa o luă spre est cu o viteză considerabilă.

— Ţinem aproape de coasta Middlesex, le explică sergentul. Mă gândeam că ar fi mai bine să traversăm râul şi apoi să ţâşnim spre casă. Ne-ar putea observa – din cauza luminilor Londrei.

Elk aprobă mecanic. Nu ştia nimic despre tehnica navigaţiei pe râu.

— Se vede lumină în fabrică.

Sergentul se uita prin binoclu.

— Guelder e acolo, precis.

— Are barcă, aşa-i?

— Da, o barcă cu motor puternic. Cel mai bun loc de intrat ar fi debarcaderul. Nici nu e legată, se ştie; acum o lună un „hoţ” de râu a intrat să fure câteva canistre cu benzină şi era să fie făcut bucăţi de pisicile lui Guelder.

Acum sunt în partea cealaltă a casei.

— Haideţi să mergem, zise Elk.

Sergentul întoarse botul şalupei. Elk simţi şalupa trepidând.

— Nu-i nimic, întorc, îi explică ofiţerul şi mai apoi strigă. Acolo, înainte – ce se vede în apă?

— Pare a fi un cadavru, zise o voce

— Agăţaţi-l, zise sergentul laconic.

Aruncară un harpon şi legătura fu trasă în barcă.

— Îmi pare rău inspectore, dar nu pot trece aşa. Nu e plăcut, dar trebuie s-o fac. N-avem voie să lăsăm un cadavru decât dacă suntem în urmărire.

Doi bărbaţi aplecaţi peste bordul şalupei ridicară ceva.

— E unu' mort, zise o voce. Nu poate fi de mult timp în apă.

Elk şi sergentul se îndreptară spre bord. Cineva ridică o torţă şi lumină cadavrul. Peste umărul inspectorului, Tony îngrozit, privea ţintă în ochii fără viaţă ai lui Julian Reef. Lanţul domnului Guelder fusese legat neglijent.

Ursula îşi reveni treptat. Avusese un vis urât. Visase că stătea întinsă pe un ţărm noroios şi că din apă apăruse capul lunguieţ al unul şarpe mare. Încercă să se ridice şi să fugă, dar nu se putea urni… capul teşit venea din ce în ce mai aproape cu gura deschisă şi-i simţi dinţii veninoşi apucându-i piciorul… o trăgea în apă, trăgea…

Privi în sus. Cineva o descălţa. Un pantof căzu pe duşumea. Guelder o auzi ţipând şi se întoarse rapid.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, încercă el s-o liniştească. Nu te speria, micuţo. Totul e bine. Eşti cu Rex.

Ochii care o ţinteau păreau de două ori mai mari decât nişte ochi obişnuiţi. Aruncau scântei sălbatice. Mâniile ce-i

mângâiau spatele, în timp ce ea încerca să se ridice, tremurau de parcă omul suferea de friguri.

— Nu-i nimic; trebuie să fii cuminte. Rex va avea grijă de tine, mieluşica mea!

Îngenunche lângă ea şi, strecurându-i braţul pe sub umărul ei, o sprijini uşor. Ea era ca vrăjită, plină de groază, nu se putea mişca, nici vorbi, nu vedea nimic altceva decât ochii aceia mari, arzând de un foc nebunesc şi nu auzea decât murmurul incoerent al dezmierdărilor lui, El găsea greu cuvintele în engleză.

— Eşti cea mai grozavă femeie din lume, zise el răguşit. Eşti visul meu divin…

I se făcu rău şi leşină; văzu cum îi dispărea culoarea din obraji şi îşi schimbă brusc felul de a o trata.

— Dacă te mai uiţi aşa la mine, te bat, ţipă el, şi dacă scoţi vreun sunet, ai să regreţi.

Se îndreptă spre masă şi-i turnă încă un pahar.

— Bea-l!

Ea împinse paharul, vărsând cea mai mare parte din conţinutul lui. Îl umplu din nou, răvăşit.

— Bea! mârâi el.

— Nu mişca, Guelder!

Scăpă paharul şi se întoarse cu faţa spre arma îndreptată asupra lui de către Elk.

— Când am zis „nu mişca”, am spus-o la modul figurat, zise Elk. Va trebui să te mişti încoace. Mâinile sus! Treci aici!

Olandezul execută.

— Unde ţi-e amicul?

Guelder avea faţa contractată. Dar şi în acel moment tragic el fu în stare să zâmbească.

— Vă arăt eu vouă.

— Ce-ai zice să-ţi arătăm noi? E în barca poliţiei, jos. Cum a ajuns acolo?

Acum Guelder făcu una dintre cele mai mari greşeli.

— În barca poliţiei… vine sus?

— Bineînţeles că vine, zise Elk, am bănuit după sârma din jurul gleznei că i-ai legat ceva foarte greu.

Guelder ridică din nou din umeri.

— Vreţi să mă luaţi? Atunci trebuie să întrerup curentul în fabrică. Ar putea fi periculos pentru ofiţerii dumneavoastră.

— Avem noi grijă, zise Elk.

— Cum doriţi. Ştiţi mai bine, desigur.

Îşi întoarse privirea spre dormeza pe care stătea Tony Braid, sprijinind-o pe fata pe jumătate ameţită.

— Ah? Trişorul! Vei interveni pentru mine în favoarea ştiinţei, stimate domnule Braid. În camera de dincolo am aparate dintre cele mai complicate. Dacă cineva va fi rănit – vei fi martor că n-am nici o vină.

Elk era nehotărât.

— În regulă, ia-o înainte, zise el Dacă încerci ceva, ai încurcat-o…

— Mă împuşti. Mă va durea, zise el, rânjind. Mi-aş dori o moarte mai puţin dureroasă.

Se îndreptă încet spre banca din dreapta.

— Asta am s-o închid, zise el, când ajunse şi apăsă pe un buton. Uşa asta – arătă el – nu se deschide. E, cum s-ar spune, falsă. Dar bara asta are un scop precis şi veţi vedea cu cât curaj marele doctor Rex Guelder înfruntă necunoscutul.

Apoi se agăţă cu mâinile de bară.

Elk l-ar fi tras, dar unul dintre poliţişti îl opri.

— E sub tensiune. Unde-i butonul?

Imediat ce butonul fusese închis, trupul olandezului căzu moale la pământ. Mecanicul şalupei, care-l salvase pe Elk de la moarte prematură, examină bara cu multă atenţie.

— Funcţionează ca un transformator – au trecut prin el vreo şapte-opt sute de volţi.

— E mort? întrebă Elk şi când inginerul îi răspunse că da, murmură: Asta ne scuteşte de o grămadă de încurcături.

SFÂRŞIT

1 lace – dantelă, şiret: braid – panglică împletită, şiret, şnur.
2 de Mesnes – diamant.